

7. ዘላለማዊው እቅድ

የተጠራገለትን የክርስትና ሕይወት ለመኖር መገለጥ፤ እምነትና መሠጠት አስፈላጊ እንደሆኑ ተመልክተናል። ይሁንና የእግዚአብሔር የመጨረሻ ግብ ምን እንደሆነ በውል ካልተረዳን እነዚህን እርምጃዎች የመውሰድ አስፈላጊነት ግልጽ አይሆንልም። ስለዚህም የውስጣዊ ልምምድን ጥያቄ ከማንሳታችን በፊት ታላቁን መለኮታዊ ግብ ለማሰብ ቆም እንበል።

እግዚአብሔር ዓለምን ሲፈጥርና የሰውን ልጅ ሲዋጅ ዓላማው ምን ነበር? መልሱ በሁለት ሐረጎች ሊጠቃለል ይችላል «የእግዚአብሔር ክብር» (ሮሜ. 3+23) እና «የእግዚአብሔር ልጆች ክብር» (ሮሜ. 8+21)።

በሮሜ. 3+23 «ሁሉ ኃጢአትን ሰርተዋልና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሉ-አቸዋል» የሚል ቃል እናገኛለን። እግዚአብሔር ለሰው ልጅ ያቀደው ክብርን ነበር። ነገር ግን ሰው በኃጢአት ምክንያት ይህን ክብር አጣ። ስለኃጢአት ስናስብ ወዲያውኑ የሚታሰበን ተከትሎ የሚመጣው ፍርድ በመሆኑ፤ ኃጢአትን ሁልጊዜ የምናገናኘው ከኩነኔና ከገሃነም ጋር ነው። የሰው ትኩረት ያረፈው ኃጢአትን ቢያደርግ በሚመጣበት ፍርድ ላይ ሲሆን የእግዚአብሔር ሃሳብ ግን ሰው ኃጢአትን ቢያደርግ ስለሚያጣው የእግዚአብሔር ክብር በመሆኑ ላይ ነው። የኃጢአት ውጤት የእግዚአብሔርን ክብር ማጣት ሲሆን የመዋጀት ውጤት ግን ለዚህ ክብር ብቁ ሆኖ መገኘት ነው። ሰውን ሲዋጅ የእግዚአብሔር ዓላማ ክብር! ክብር! ክብር! ነው።

7.1. በብዙ ልጆች መካከል በኩር

ይህ ነጥብ ወደ ሮሜ ምዕራፍ ስምንት ያመጣናል። ጳውሎስ እንዲህ ይላል «የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያ መንፈስ ከመንፈሳችን ጋር ይመሰክራል። ልጆች ከሆንን ወራሾች ደግሞ ነን... አብረንም ደግሞ እንድንከበር አብረን መከራ ብንቀበል ከክርስቶስ ጋር አብረን ወራሾች ነን» (ሮሜ. 8+16-18)። እንደገናም «ልጁ በብዙ ወንድሞች መካከል ለኩር ይሆን ዘንድ! አስቀድሞ ያወቃቸው የልጁን መልክ እንዲመስሉ አስቀድሞ ወስናልና! አስቀድሞም የወሰናቸውን እነዚህን ደግሞ ጠራቸው! የጠራቸውንም እነዚህን ደግሞ አፀደቃቸው! ያጸቃቸውንም እነዚህን ደግሞ አከበራቸው» (ሮሜ. 8+29-30)። ይህን ሲያደርግ የእግዚአብሔር ዓላማ ምን ነበር? ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ በብዙ ወንድሞች መካከል በኩር እንዲሆንና ሁሉም የእርሱን መልክ እንዲመስሉ ነው። እግዚአብሔር ይህንን ዓላማ ያከናወነው እንዴት ነበር? «ያጸደቃቸውንም እነዚህን ደግሞ አከበራቸው» ስለዚህም እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥርና ሲዋጅ ዓላማው ክርስቶስን በብዙ

የከበሩ ልጆች መካከል በኩር ለማድረግ ነበር። ይህ ምናልባት ለብዙዎቻችን ምንም ሳይመስል ይችላል በደንብ ስናጤነው ግን ትርጉሙን በሚገባ እንረዳለን።

በዮሐንስ 1+14 ጌታ ኢየሱስ የእግዚአብሔር አንድያ ልጁ እንደሆነ እናነባለን «ቃልም ስጋ ሆነ ጸጋንና እውነትንም ተመልቶ በእኛ አደረ፤ አንድ ልጅም ከአባቱ ዘንድ እንዳለው ክብር የሆነውን ክብሩን አየን።» የእግዚአብሔር አንድያ ልጁ መሆኑ እግዚአብሔር ሌላ ልጅ እንደሌለው ያሳየናል። ከዘለዓለም ዓለም ጀምሮ ከአብ ጋር ነበረ። ነገር ግን ክርስቶስ ብቸኛ ልጁ በመሆኑ እግዚአብሔር ስላልረካ የመጀመሪያ ልጅም ሊያደርገው ፈለገ። አንድያ ልጅ የመጀመሪያ ልጁ የሚሆነው እንዴት ነው? ሌሎችን ልጆች በመውለድ ነው። አንድ ብቻ ልጅ ካላችሁ እርሱ አንድያ ልጅ ነው። ከእርሱ በኋላ ሌሎች ከወለዳችሁ ግን አንድያ ልጆችሁ የመጀመሪያ ልጅ ይሆናል።

እግዚአብሔር ዓለምን ሲፈጥርና ሲቤኸ መለኮታዊ ዓላማው ብዙ ልጆች ይኖሩት ዘንድ ነው። እርሱ እኛን ፈለገን ያለ እኛም መርካት አልቻለም። ከጥቂት አመታት በፊት ታዋቂውን የእግዚአብሔር ሰው ጆርጅ ከቲንግን ለመጎብኘት ወደቤቱ ሄጄ ነበር። ከዚህ የዘጠና ሦስት ዓመት አረጋዊ ጋር ስንገናኝ እጄን ያዘኝና «ወንድሜ ያለ እርሱ መኖር እንደማልችል ታውቃለህ?» አለኝ። ከአንድ ሰአት በላይ ከእርሱ ጋር ብቆይም በእርጅና በመድከሙ ረዘም ላለ ጊዜ መናገር አይችልም ነበር። ከእርሱ ጋር በነበረኝ ቆይታ በልቤ የቀረልኝ እየደጋገመ ይለው የነበረው «ያለ እርሱ እንደማይሆንልኝና እርሱም ያለ እኔ እንደማይሆንለት ታውቃለህ?» የሚለው ቃል ነበር።

ለዎች የአባካችን ልጅ ታሪክ ሊያነቡ ትኩረታቸውን የሚሰበው ልጁ የገጠመው ችግርና ያለፈበት አስቸጋሪ ገጠመኝ ነው። ይሄ ግን የታሪኩ ዋና ነጥብ አይደለም። የአባካችን ልጅ ታሪክ ዋናው ነጥብ ልጁ ያለፈበት ስቃይ ሳይሆን አባትየው ልጁን በማጣቱ ያየው ችግር ነው። ዋናው ጥያቄ ልጁ ያለፈበት ችግር ሳይሆን አባትየው ልጁን በማጣቱ ያየው ስቃይ እና የወደቀበት ሀዘን ነው። በልጁ መጥፋት ሀዘን ውስጥ ገብቷል። አንዲት በግ ብትጠፋ የሚጎድልበት እረኛው አይደለምን? ልጅስ ቢጠፋ የሚያዝነው አባትየው አይደለምን? የሉቃስ ወንጌል ምዕራፍ አስራ አምስት የሚያስተምረን ይህን ነው።

ጌታ ኢየሱስ ለእግዚአብሔር አንድያ ልጁ በመሆኑ ወንድሞች አልነበሩትም። አብም አንድያ ልጁ የመጀመሪያ ልጁ ይሆንና ውድ ልጁ ብዙ ወንድሞች እንዲኖሩት ልጁን ወደ ዓለም ላከ። የተሰገዎ (incarnation) እና የመስቀሉ ዋና ታሪክ እግዚአብሔር «ብዙ ልጆችን ወደ ክብር [የማምጣት] » (ዕብ. 2+10) እቅዱን ማከናወኑ ነው።

በሮሜ. 8÷29 «በዙ ወንድሞች» የተባለው በዕብ. 2÷10 «በዙ ልጆች» ሆኖ እናገኛለን። ለጌታ ኢየሱስ ወንድሞች ስንሆን ለእግዚአብሔር አብ ደግሞ ልጆች ነን። ሁለቱም ቃላት የመብሰልን ሃሳብ ይይዛሉ። እግዚአብሔር የሚፈልገው ልጆቹ እንዲያድጉ ብቻ ሳይሆን በቤቱም እንዲኖሩና ክብሩን እንዲካፈሉ ጭምር ነው። የሮሜ 8:30 ትርጉም ይህ ነው «ያጸደቃቸውን እነዚህን ደግሞ አከበራቸው» እግዚአብሔር በብዙ ልጆቹ ማየት የሚፈልገው የልጁ ሙሉ ነፀብራቅ (መገለጥ) የሆነን ልጅነት ነው። ይህንንም የሚያከናውነው እነርሱን በማጽደቅና በማክበር ነው። እግዚአብሔር ከልጆቹ ጋር ባለው አሠራሩ ወደዚህ ግብ ሳያደርሳቸው ልቡ አይረካም። የበሰሉና ጋላፊነት የሚጣልባቸው ልጆቹ ከእርሱ ጋር በክብር እንዲኖሩ ወስኗል። ስለዚህም መንግስተ ሰማያት የከበሩ ልጆች መኖሪያ እንዲሆን ዝግጅት አድርጓል። እግዚአብሔር የሰውን ልጅ ሲቤኸሩ ዓላማው ይሄ ነበር።

7.2 የስንዴ ቅንጣት

የእግዚአብሔር አንድያ ልጁ የመጀመሪያ ልጁ የሚሆነው እንዴት ነው? መልሱን ዮሐ. 12÷24 ይሰጠናል፤ «እውነት እውነት እላችኋለሁ የስንዴ ቅንጣት በምድር ወድቃ ካልሞተች ብቻዋን ትቀራለች ብትሞት ግን ብዙ ፍሬ ታፈራለች»። በዚህ ምሳሌ ይህ የስንዴ ቅንጣት ጌታ ኢየሱስ ነው። እግዚአብሔር ይህን አንድ የስንዴ ቅንጣት መሬት ውስጥ ሲቀብር በትንሳኤውም አንድያ ልጁ የመጀመሪያው ልጅ ሆነ። ከአንዱ ቅንጣትም ሌሎች ብዙዎች በቀሉ።

በአምላክነት ጌታ ኢየሱስ አሁንም «አንድያ የእግዚአብሔር ልጅ» ነው። በሌላ መልኩ ግን ከትንሳኤው ጀምሮ እስከ ዝንተ-ዓለም የመጀመሪያ ልጅ ሆኗል። የእርሱም ሕይወት በብዙ ወንድሞች ውስጥ ተባዝቷል። በዚህ መንገድ ከመንፈስ የተወለደን ሁሉ «የመለኮት ባህርይ ተካፋዮች» (2ጴጥ. 1÷4) ሆነናል። ይህ የሆነው ግን በራሳችን ሳይሆን በእግዚአብሔር በመደገፍና በክርስቶስ በመሆናችን ነው። «አባ አባት ብለን የምንመሰግንበትን የልጅነት መንፈስ ተቀበላችሁ...የእግዚአብሔር ልጆች መሆናችንን ያ መንፈስ እራሱ ከመንፈሳችን ጋር ይመስክራል» (ሮሜ 8: 15- እና 16)። ጌታ ኢየሱስ ይህን ያከናውነው በተሰገዎና (Incarnation) በመስቀሉ ነው። በዚህ የእግዚአብሔር አባታዊ ልብ ረካ፤ ልጁ እስከሞት በመታዘዙ አብ ብዙ ልጆችን አፍርቷልና።

በዚህ ረገድ የዮሐንስ ወንጌል የመጀመሪያውና ሃያኛው ምዕራፎች እጅግ ምርጥና ክቡር ናቸው። በወንጌሉ መጀመሪያ ላይ ኢየሱስ «አንድያ ልጁ» እንደሆነ ይነግረናል። በወንጌሉ መደምደሚያ ላይ ከትንሳኤው በኋላ ለመግደላዊት ማሪያም «ወደ ወንድሞቼ ሄደሽ እኔ ወደ አባቴና ወደ አባታችሁ ወደ አምላኬና ወደ አምላካችሁ ዐርጋለሁ ብለሽ ንገሪያቸው» (ዮሐ. 20÷17)

ይላታል። በዚህ ወንጌል ውስጥ ጌታ እስካሁን ብዙ ጊዜ አብን የሚጠራው «አባት» ወይም «አባቴ» እያለ ነበር። አሁን ከትንሳኤው በኋላ «አባታችሁ» የሚለውን ይጨምራል። ይህን የሚናገረው የእግዚአብሔር የበኩር ልጅ ነው። በሞቱና በትንሳኤው አማካኝነት ብዙ ወንድሞች ወደ እግዚአብሔር ቤተሰብ ውስጥ ስለተጨመሩ በዚያው ጥቅስ ውስጥ «ወንድሞቼ» ብሎ ይጠራቸዋል። ይህንን በማድረጉም «ወንድሞች ብሎ ሊጠራቸው [እንደማያፍር] » አስመሰክሯል (አብ. 2+11)።

7.3. በአዳም ፊት የተደቀነው ምርጫ

በኤደን ገነት እግዚአብሔር ብዙ ዛፎችን አበቀለ። «በገነት መካከል» (ግልፅ በሆነ ሥፍራ) የሕይወት ዛፍና መልካምና ክፉን የምታስታውቀዋን ዛፍ አበቀለ። አዳም ሲፈጠር ስለመልካምና ክፉ የማያውቅ፤ የዋህ ነበር። ዕድሜው ከሰላሳ ዓመት በላይ ሆኖ መልካምንና ክፉን የማያውቅ፤ የሁለቱምን ልዩነት የማይረዳ ሰው ብታዩ ይህ ሰው እድገቱ ችግር አለበት አትሉም? እግዚአብሔርም እንዲህ አለው፤ «ይህ ገነት ባለፍሬ በሆኑ ብዙ ዛፎች የተሞላ ነው። ከፈለግከው ዛፍ የፈቀድከውን ያህል መብላት ትችላለህ። በገነት መካከል ካላችው መልካሙንና ክፉውን ከምታሳውቅ ዛፍ ግን ልትበላ አልተፈቀደልህም ከእርሷ በበላህ ቀን ትሞታለህና። ንገር ግን አስታውስ የሌላዋ ዛፍ ስም የሕይወት ዛፍ ነው።» እነዚህ ሁለት ዛፎች ምን ይወክላሉ? አዳም ሲፈጠር ግብረገባዊ አቋሙ ገለልተኛ (ኃጢአተኛም ቅዱስም) ያልሆነ ሆኖ ነው። በእውቀት ረገድ ግን ምንም የማያውቅ ነበር። እግዚአብሔር ሁለቱን ዛፎችን ያስቀመጠለት በገዛ ፈቃዱ እንዲመርጥ ነበር።

የሕይወትን ዛፍ ወይም መልካሙንና ክፉን የምታሳውቀዋን ዛፍ ለመምረጥ ነፃ ነበር። መልካሙንና ክፉውን ማወቅ ለአዳም የተከለከለው እውቀት በራሱ ክፉ (መጥፎ) ሆኖ አይደለም። ያለዚህ እውቀት አዳም ውሱን ነበርና በግብረገባዊ ጉዳዮች ላይ በራሱ መወሰን አለመቻሉ ግልጽ ነው። መልካሙንና ክፉውን የመለየት ችሎታ የእግዚአብሔር እንጂ የእርሱ ስላልነበረ፤ ምንም ዓይነት ፈተና ሲገጥመው አዳም ሊወስደው ይገባ የነበረው ብቸኛ እርምጃ ጉዳዩን ለያህዌ አምላክ ማቅረብ ነበር። የእግዚአብሔር ፈቃድ ሰው ሙሉ በሙሉ በእርሱ ላይ እንዲደገፍ ነበር። እነዚህ ሁለት ዛፎች ሁለት መርሆሞችን ማለትም መለኮታዊውና ሰዊዊውን የሕይወት መንገድ ይወክላሉ። «የሕይወት ዛፍ» ማለት እራሱ እግዚአብሔር ነው፤ እግዚአብሔር ሕይወት ነውና። እርሱ የላቀው የሕይወት መልክ በተጨማሪም የሕይወት ምንጭና ግብ ነው። ፍሬው ደግሞ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ዛፍን መብላት አይቻልም ፍሬን ግን መብላት ይቻላል። ማንም ሰው እግዚአብሔርን በእግዚአብሔርነቱ ከቶውን ሊቀበለው አይችልም፤ ጌታ ኢየሱስን ግን መቀበል እንችላለን። የዛፍ

የሚበላውና ልንቀበለው የምንችለው ክፍል ፍሬው ነው። ስለዚህም በእግዚአብሔር ፍርሃት እናገራለሁ፤ ጌታ ኢየሱስ ልንቀበለው በምንችል ሁኔታ የተገለጠ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔርን በክርስቶስ መቀበል እንችላለን።

አዳም ከሕይወት ዛፍ ፍሬ በልቶ ቢሆን ኖሮ የእግዚአብሔርን ሕይወት ይካፈልና የእግዚአብሔር ልጅ ይሆን ነበር። በዚህም ሁኔታ የሰው ልጆች የእግዚአብሔር ሕይወት ያለባቸውና በእግዚአብሔር ላይ ዘወትር በመደገፍ የሚኖሩ ይሆኑ ነበር። ነገር ግን አዳም የሌላይቱን ዛፍ ፍሬ ስለበላ ከእግዚአብሔር የተለየና የራሱ የሆነ ማንነትን አዳበረ። በራሱ ምሉዕ እንደሆነ ሕልው፤ የግሉን አስተያየት መቅረጽ የሚችል፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ሕይወት የተለየው ሆነ።

አዳም የመንፈስንና የመታዘዝን መንገድ ቢመርጥ ኖሮ በእግዚአብሔር በመደገፍ የሚኖር የእግዚአብሔር ልጅ ይሆን ነበር። ነገር ግን ፍጥረታዊን መንገድ በመከተሉ በገዛ ራሱ የሚደገፍ፤ ሀሳቡም ሆነ ግብሩ ከእግዚአብሔር የተለየ ሆነ። እነሆ የሰው ልጅ አላዛኝ ታሪክ የዚያ ምርጫ ውጤት ነው።

7:4. መስቀል ያስፈለገው በአዳም ምርጫ ምክንያት ነው

አዳም መልካምና ክፉ ከምታሳውቀው ዛፍ ፍሬ በመብላቱ የገዛ ራሱን መንገድ መረጠ። ይህንን በማድረግ (አሁን እኛ እንደሆንነው) «ሙሉ በሙሉ ያደገ የዳበረ የራሱ እውቀት ያለው፤ በገዛ ሥልጣኑ ማዘዝ የሚችል፤ በራሱ የሚወስን ከእግዚአብሔር ጥገኝነት የተላቀቀ ሕልው ሆነ።» ጠቢብም ሆነ (ዘፍ. 3+6)። የዚህ ውጤቱ ግን ሞት እንጂ ሕይወት አልነበረም። ምክንያቱም አዳም ያደረገው ምርጫ ከሰይጣን ጋር እንዲተባበርና ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች እንዲሆን አደረገው። ለዚህም ነበር ከዚያ በኋላ የሕይወትን ዛፍ እንዳይበላ የተከለከለው።

በአዳም ፊት ሁለት የሕይወት መንገዶች ተደቅነው ነበር። አንደኛው በእግዚአብሔር ላይ የመደገፍ መለኮታዊ ሕይወት ሲሆን ሌላኛው ግን አዳም በገዛ እራሱ መንገድ የሚመራው ሰዋዊ ሕይወት ነበር። አዳም ሁለተኛውን መምረጡና የራሱን መንገድ በመከተሉና ኃጢአትን በማድረግ የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ እቅድ ለማክሸፍ ራሱን ከሰይጣን ጋር አለለ። ይህን ያደረገው ያለእግዚአብሔር እርዳታ የራሱን ማንነት ለመፍጠርና ለማዳበር፤ ምናልባትም በጣም መልካም ሰው፤ እንዲያውም በራሱ መስፈርት «ፍጹም ሰው» ለመሆን በማሰቡ ነበር። የዚህ ፍፃሜው ግን ሞት ነበር፤ ምክንያቱም በገዛ ራሱ የሚንቀሳቀስ የጠላት ወኪል ሆነ። ስለዚህም የእግዚአብሔር ዓላማ በህይወቱ ማከናወን የሚችልበት መለኮታዊ ሕይወት አልነበረውም። ስለዚህ በአዳም ሁላችንም በሰይጣን የምንገዛ በንጢአትና በሞት ሕግ በታች ያለንና የእግዚአብሔር ቁጣ የሚገባን ኃጢአተኞች ሆነን።

ለጌታ ሞትና ትንሳኤው መለኮታዊው ምክንያት ይህ ነው። ለኃጢአት ሞተን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆነን፤ ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደሆንን ራሳችንን ለመቁጠራችንና ከሙታን ተለይተን ለሕይወት እንደምንኖር ራሳችንን ለማቅረባችን መለኮታዊ ምክንያቱ ይኸው ነው። በውስጣችን ያለው ባህርይ ለኃጢአት ህግ የሚገዛ የእኔነት ሕይወት ስለሆነ ራሳችንን ለመስቀሉ ማስገዛት አለብን። አዳም ከመለኮታዊ ይልቅ የእኔነትን ሕይወት በመምረጡ እግዚአብሔር ከአዳም ያለውን ሁሉ ጠቅልሎ ማስወገድ ነበረበት። «አሮጌው እኛነታችን» ተሰቅሏል። እግዚአብሔር እኛን በክርስቶስ ውስጥ አካቶ እርሱን የጎለገረው አዳም አድርጎ ስለሰቀለው ከአዳም የሆነው ሁሉ ተሸሯል።

ክርስቶስ ከሙታን የተነሳው በሥጋ ሳይሆን በመንፈስ የሆነ አካል ይዘ ነበር። «ጎለገረው አዳም ሕይወትን የሚሰጥ መንፈስ ሆነ።» (1ቆሮ 15:45) ጌታ ኢየሱስ አሁን ያለው ትንሳኤን የተጎናጸፈ፣ መንፈሳዊና የከበረ አካል ነው። በሥጋ ስላይደለ አሁን ሁሉም ሰው ሊቀበለው ይችላል። «እንዲሁ የሚበላኝ ደግሞ ከእኔ የተነሣ ሕያው ይሆናል» (ዮሐ 6: 57) ጌታ ኢየሱስ ይህንን ሊናገር አይሁድ በፍጹም ሊቀበሉት አልቻሉም። በእርግጥም ያኔ በሥጋ ነበርና ሊቀበሉት አይችሉም ነበር። አሁን ጌታ በመንፈስ ሰላላ ሁላችንም ልንቀበለው እንችላለን። የእግዚአብሔር ልጆች የምንሆነው የእርሱን የትንሳኤ ሕይወት በመካፈል ነው። «ለተቀበሉት ሁሉ ግን በስሙ ለሚያምኑት ለእነርሱ የእግዚአብሔር ልጆች ይሆኑ ዘንድ ሥልጣንን ሰጣቸው፤ እነርሱም ከእግዚአብሔር ተወለዱ» (ዮሐ 1+ 12-13)

የእግዚአብሔር ዓላማው የእኛን ሕይወት ማሻሻል ወይም ወደ አንድ የተወሰነ የእድገት ደረጃ ማድረስ አይደለም። ምክንያቱም ገና ከጅማሬው ችግር ያለበትን ነገር እግዚአብሔር ስለማያሻሽል በዚህ ሁኔታ ሰውን ወደ ክብር ሊያመጣ አይችልም። እግዚአብሔር የግድ አዲስና ከእግዚአብሔር የተወለደ ሰውን ይፈልጋል። ዳግም ልደትና በእግዚአብሔር መጽደቅ አብረው መሳለመሳ የሚሄዱ ነገሮች ናቸው።

7.5. ልጁ ያለው ሕይወት አለው

የተለያዩ የሕይወት እርከኖች አሉ። የሰው ሕይወት በእንስሳት ሕይወትና በእግዚአብሔር ሕይወት መካከል የሚገኝ ነው። በእኛና በላይኛው እርከን፣ እንደገናም በእኛና በታችኛው እርከን መካከል ያለውን የልዩነት ገደል ድልድይ ሰርተን ልናገናኘው እንችልም። ምክንያቱም ከእግዚአብሔር ሕይወት የሚለየን ርቀት ከእንስሳት ሕይወት ከሚለየን ርቀት እጅግ የመጠቀና የገዘፈ ነው።

አንድ ጊዜ ቻይና ውስጥ ታሞ የእልጋ ቁራኛ የነበረ ክርስቲያን መሪ ለመጎብኘት ወደ ቤቱ ሄድኩኝ (ይህን ሰው ለእኛ ታሪክ ዓላማ አቶ ዋንግ ብለን

እንጠራዋለን)። ይህ ሰው በጣም የተማረ፤ በፍልስፍና የዶክትሬት ዲግሪ ያለው፤ በመላው የቻይና ምድር ስለ ግብረገባዊ ቀጥተኝነቱ የተከበረና ለብዙ አመታት በክርስቲያናዊ አገልግሎት የተጠመደ ሰው ነበር። ይሁንና ዳግም የመወለድን አስፈላጊነት እንደሚገባ አልተረዳምና ይሰብክ የነበረው ማህበረሰባዊ ሰውጥ ላይ ያተኮረ የፍቅርና የሰናይ ምግባራት ወንጌል ነበር።

ልጎችው በሄድኩ ጊዜ ከአልጋው ጎን የቤት ውሻ ነበረች። ስለ እግዚአብሔር ነገርና በእኛም ስለሚሰራው የአሠራር ዘይቤ ከተናገርኩ በኋላ ወደ ውሻው አመልክቼ ስሟን ጠየቅኩት። «ፊዶ» ትባላለች አለች። እኔም «ፊዶ» የግል ስሟ ነው ወይስ የቤተሰብ?» ስል ጠየኩት። ዶክተሩም «በቃ ስሟ ነው» ሲል መለሰልኝ። «ይህ ማለት 'ፊዶ' የቤተሰብ ስሟ ነው ማለት ነው። 'ፊዶ ዋንግ' ብዬ ልጠራት እችላለሁን?» ብዬ ጠየኩት። እርሱም እየሳቀ «እንደዚያማ አይሆንም» አለች። «በዚህ ቤተሰብ ስር እስካለች ድረስ ግን ለምን 'ፊዶ ዋንግ' አትሏትም?» አልኩና በዚያ ወደነበሩ ሁለት ሴት ልጆቹ እያመለከትኩ «ልጆችህ የሚጠሩት ወይዘሪት 'ዋንግ' ተብለው አይደለምን?» አልኩት። እርሱም በአዎንታ መለሰልኝ። «ታዲያ ውሻህን ለምን 'ሚስተር ዋንግ' አትለውም?» ስል ጠየኩት። ዶክተሩም ሣቀ።

እኔም « ምን ለማለት እንደፈለግኩ ተረድተሃልን? ልጆችህ በዚህ ቤተሰብ የሆኑትና በአንተ ስም ሊጠሩ የቻሉት ከአንተ ሕይወትን ስለተካፈሉ ነው። ይህቺ ውሻ አስተዋይ፤ መልካም አመል ያላትና በጠቅላላው ግሩም ውሻ ልትሆን ትችላለች፤ ጥያቄው ግን ጥሩ ውሻ ወይስ መጥፎ ውሻ ናት ወይ? ሳይሆን ውሻ ናት ወይ? ነው። የዚህ ቤተሰብ አባል ላለመሆን የግድ መጥፎ ውሻ መሆን የለባትም፤ ውሻ መሆኗ ብቻ በቂ ምክንያት ነው። እንደዚሁ አንተም ከእግዚአብሔር ጋር ያለህ ግንኙነት በዚህ መልክ ሊታይ ይችላል። ጥያቄው ግሩም ሰው ነህ ወይስ እኩይ? ሳይሆን ሰው ነህ ወይ? ነው። ሰው እንደ መሆኑ ያለህበት የሕይወት እርከን ከእግዚአብሔር የሕይወት እርከን እጅግ ዝቅ ያለ በመሆኑ፤ የመለኮታዊው ቤተሰብ ወገን ልትሆን አትችልም። አንተ በዘመንህ ሁሉ የሰብከትህ ዓላማ አድርገህ የያዝከው ሰዎችን ከክፋት ወደ በጎነት እንዲመጡ ማድረግ ነበር። ይሁንና ሰዎች ባሉበት ሁኔታ ጥሩም ይሁኑ መጥፎ ሰዎች ከእግዚአብሔር ጋር ሕያው ህብረት ሊኖራቸው አይችልም። የሰው ብቸኛ ተስፋ የእግዚአብሔርን ልጅ እንደ አዳኝ መቀበል ነው። ይህንንም ሲያደርግ በእርሱ ያለው ሕይወት ሰውን የእግዚአብሔር ልጅ ያደርገዋል» ስለው ዶክተሩ እውነቱን ተረዳና በዚያን ቀን የእግዚአብሔርን ልጅ በመቀበል የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባል ሆነ።

ዛሬ በክርስቶስ ያገኘው አዳም ካጣው የበለጠ ነው። እርሱ የእግዚአብሔርን ሕይወት አልተቀበለም። እኛ ግን የእግዚአብሔርን ልጅ ስንቀበል የጋጢአትን ይቅርታ ብቻ ሳይሆን በሕይወት ዛፍ የተወከለውን

መለኮታዊ ሕይወት እንቀበላለን። አዳም ያልተቀበለውን ሕይወት በዳግም ልደት እናገኛለን።

7.6. ሁሉም ከአንዱ ናቸው

እግዚአብሔር የሚፈልገው ከክርስቶስ ጋር በክብር ወራሾች የሆኑ ልጆችን ነው። ይህንን ዓላማ የሚያከናውነው እንዴት ነው? ዕብራውያን 2÷10 እና 11 መልሱን ይሰጣል። «በዙ ልጆችን ወደ ክብር ሲያመጣ የመዳናቸውን ራስ በመክራ ይፈጽም ዘንድ፤ ከእርሱ የተነሣ ሁሉ በእርሱም ሁሉ ለሆነ፤ ለእርሱ ተገብቶታልና። የሚቀድሰውና የሚቀደሱት ሁሉ ከአንድ ናቸውና... ስለዚህም ምክንያት ወንድሞች ብሎ ሊጠራቸው አያፍርም»።

እዚህ ላይ ሁለት ወገኖች ተጠቅለዋል፤ «በዙ ልጆች» እና «የመዳናቸው ራስ» ወይም በሌላ አገላለጽ «የሚቀድሰው» እና «የሚቀድሱት»። እነዚህ ሁለት ወገኖች ግን «ከአንድ ናቸው» ይላል። ጌታ ኢየሱስ በሰውነቱ ሕይወትን ያገኘው ከእግዚአብሔር ነው። እንደዚሁ እኛም (በእርግጥ ለሌላ መልኩ) አዲሱን ሕይወታችንን ያገኘው ከእግዚአብሔር ነው። እርሱ «የተወለደውከመንፈስ ቅዱስ ሲሆን (ማቴ. 1÷20) እኛም «ከመንፈስ የተወለድን» እና «ከእግዚአብሔር የተወለድን» ነን (ዮሐ. 3÷5፤ 1÷13)። ስለዚህም ሁላችንም ከአንዱ ነን። የመጀመሪያው ልጅና ሌሎቹ ልጆች (በተለያየ መንገድ ቢሆንም) ከአንዱ የሕይወት ምንጭ ናቸው። ወገኖች ሆይ በውስጣችሁ ያለው የእግዚአብሔር የራሱ ሕይወት እንደሆነ ታውቃላችሁ? እርሱ በሰማይ ያለው ሕይወት ለእኛ በምድር ላለው ያካፈለን ሕይወት ነው። ይህም እጅግ የከበረው «የእግዚአብሔር ስጦታ» (ሮሜ. 6÷23) ነው። የቅድስና ሕይወት ለመኖር ብቃት ያገኘውም ከዚህ የተነሣ እንጂ የእኛ ሕይወት ተለውጦ አይደለም።

ይህን የዘለዓለም እቅዱን ስናስብ የኃጢአት ጥያቄ ጨርሶ እንደማይገባ ታያላችሁ? ይህ ጥያቄ ሥፍራ እንኳን የለውም፤ ኃጢአት የመጣው በአዳም እንደመሆኑ የኃጢአት ጥያቄ አልባት ቢያገኝም እንኳ አዳም ወደ ነበረበት ነጥብ ነው የምንመለሰው። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቤዛነት እኛ ን ከመለኮታዊ እቅድ ጋር በማገናኘትና ከሕይወትን ዛፍ ፍሬ እንድንበላ ሲያደርገን የሰጠን አዳም ከነበረው በላይ ነው። የራሱን የእግዚአብሔር ሕይወት እንድንካፈል አድርጎናል።

8. መንፈስ ቅዱስ

የእግዚአብሔር ዘላለማዊ እቅድ፤ ከእኛ ጋር ላለው አሠራሩ ሁሉ መነሻ ሰብና ዋናው ምክንያት እንደሆነ አይተናል። አሁን በሮሜ መጽሐፍ ያሉትን የክርስትና ልምምድ ደረጃዎች ከማየታችን በፊት፤ ለውጤታማ ሕይወትና አገልግሎት ዋና አንቀሳቃሽ ኃይል ሆኖ በልምምዶቻችን ቁልፍ ቦታ የያዘውን የእግዚአብሔር ቅዱስ መንፈስ የግል መገኘት (ሀልዎት) እና አገልግሎት እንመለከታለን።

ለዚህ ክፍል የመንደርደሪያ ነጥብ ይሆኑን ዘንድ ከሮሜ ሁለት ጥቅሶችን እንወስዳለን። እነዚህም «በተሰጠን በመንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር ፍቅር በልባችንን ስለ ፈሰሰ» (ሮሜ. 5፡5) እና «የክርስቶስ መንፈስ የሌለው ከሆነ ግን ይህ የእርሱ ወገን አይደለም» (ሮሜ. 8፡9) የሚሉት ናቸው ።

እግዚአብሔር ስጦታዎቹን እንዲሁ በዘፈቀደ አይሰጥም። የእግዚአብሔር ስጦታዎች ለሁሉም ነፃ ቢሆኑም የሚሰጡት ግን በቅድመ ሁኔታ ነው። እግዚአብሔር በእርግጥ «በሰማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከቶች ሁሉ ባርኮናል» (ኤፌ. 1፡3)። ነገር ግን እነዚህ በክርስቶስ የእኛ የሆኑት በረከቶች በተጨማሪም የእኛ ይሆኑ ዘንድ ልንቀበላቸው የምንችለው በምን መሠረት ላይ ቆመን እንደሆነ ማወቅ አለብን።

ስለ መንፈስ ቅዱስ ስጦታ ስናስብ በሁለት ገጽታዎች ክፍለን ማለትም የፈሰሰውን መንፈስና በውስጣችን የሚያድረውን መንፈስ መመልከቱ ይረዳናል። አሁን የምንመለከተው፤ ይህን ሁለት ገጽታ ያለውን የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ የእኛ የምናደርግው በምን መሠረት ላይ ቆመን እንደሆነ ነው። የመንፈስ ቅዱስ አሠራርን ውጫዊና ውስጣዊ መገለጦች ከፋፍለን ማየታችን ለቀጣዩ ጥናታችን በጣም ጠቃሚ ነው። ሁለቱን ስናነፃጽራቸው የመንፈስ ቅዱስ ውስጣዊ ሥራው እጅግ የከበረው እንደሆነ እንረዳለን። ይህን ማለት ግን ውጫዊ ስራው የከበረ አይደለም የሚል አንድምታ እንደሌለው ልብ ልንል ይገባል። እግዚአብሔር ለልጆቹ የሚሰጠው መልካም ስጦታ ብቻ ነውና።

የሚያሳዝነው ግን እግዚአብሔር ስጦታዎቹን አትረፍርፎ ሰጥቶን ሳለ እኛ ባርኮታችንን ቀለል አድርገን መያዛችን ነው። እንደ እኛ የታደሉ ያልነበሩት የብሉይ ኪዳን ቅዱሳን የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ክቡርነት ከእኛ ይልቅ የተረዱ ነበሩ። በዚያ ጊዜ ስጦታው ለካህናት፤ ለመሳፍንት፤ ለነገስታትና ለነብያት ብቻ የሚሰጥ ነበር። ዛሬ ግን የእያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ ድርሻ ነው። እስኪ አሰቡት እኛ ተራ ሰዎች ሆነን ሳለ የእግዚአብሔር ወዳጅ በሆነው በሙሴ፤ በተወደደው ንጉስ በዳዊትና በኃያሉ ነብይ በኤልያስ ላይ ያረፈው የዚያ መንፈስ ተካፋዮች ሆንን! መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሲፈስ በብሉይ ኪዳን ከነበሩት የእግዚአብሔር የተመረጡ ባሪያዎች ተራ ገባን።

ይህንን የእግዚአብሔር ስጦታ ፋይዳ ስንገነዘብና ስጦታው ምን ያህል እንደሚያስፈልገን ስንረዳ፤ ወዲያውኑ የምንጠይቀው ጥያቄ በመንፈሳዊ ስጦታዎች ይሞላኝና ለአገልግሎት ብቁ የሚያደርገኝን ኃይል ይሰጠኝ ዘንድ መንስቅዱስን መቀበል የምችለው እንዴት ነው? የሚል ጥያቄ ነው።

8.1. የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ

አሁን በሐዋ. 2÷32-36 ያለውን ክፍል እንመለከታለን።

«(32) ይህን ኢየሱስን እግዚአብሔር አስነሳው ለዚህም ነገር እኛ ሁላችን ምስክሮች ነን። (33) ስለዚህ በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ ብሎና የመንፈስ ቅዱስን የተሰፋ ቃል ከአብ ተቀብሎ ይህን እናንተ አሁን የምታዩትንና የምትሰሙትን አፈሰሰው። (34) ዳዊት ወደ ሰማያት አልወጣምና! ነገር ግን እርሱ! ጌታ ጌታዬን ጠላቶችህን የእግርህ መረገጫ እስካደርግልህ ድረስ (35) በቀኝ ተቀመጥ አለው አለ። (36) እንግዲህ ይህን እናንተ የሰቀላችሁትን ኢየሱስን እግዚአብሔር ጌታም ክርስቶስም እንዳደረገው የእስራኤል ወገን ሁሉ በእርግጥ ይወቅ»።

ቁጥር 34 እና 35ን ለጊዜው እናቆይና ቁጥር 33 እና 36ን በአንድ ላይ እንመልከት። በቁጥር 33 ጴጥሮስ የሚናገረው ጌታ ኢየሱስ « በእግዚአብሔር ቀኝ» ከፍ ከፍ እንዳለና «የመንፈስ ቅዱስን የተሰፋ ቃል ከአብ ተቀብሎ» እንደዳፈሰው ነበር። ከዚህም የቀጠለው የበዓለ ሃምሳ ተአምር ነበር።

ጌታ ኢየሱስ ይህን መንፈስ በሀዘቡ ላይ ያፈሰው ዘንድ የተሰጠው በምን ቤዛነት ነው? በእግዚአብሔር ቀኝ ከፍ ከፍ በማለቱ ቤዛነት ነበር። ይህ ክፍል ግልጽ እንደሚያደርግልን መንፈስቅዱስ የፈሰሰው ኢየሱስ ስለከበረ ነው። የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ በጌታ ኢየሱስ የሆነ እንጂ ከእኛ ትሩፋት ጋር በጭራሽ የሚዛመድ አይደለም። የእኛ ማንነት ከቶውንም እዚህ ጉዳይ ውስጥ አይገባም! እርሱ ከብሯል ስለዚህም መንፈስ ቅዱስ ፈሰሰ።

ጌታ ኢየሱስ በመስቀል በመሞቱ የኃጢአትን ይቅርታ ተቀብያለሁ፤ ጌታ ከሙታን በመነሳቱ አዲስ ሕይወትን አግኝቻለሁ፤ ጌታ ኢየሱስ በአብ ቀኝ በመክበሩ ደግሞ መንፈስ ቅዱስን ተቀብያለሁ። ይህ ሁሉ የሆነው ከእርሱ የተነሳ እንጂ ከእኔ አይደለም። የኃጢአት ስርየት በጌታ ስቅለት ላይ ዳግም ልደት ደግሞ በጌታ ትንሳኤ እንጂ በሰው ትሩፋት ላይ የተመረኮዘ እንዳይደለ ሁሉ፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታም በጌታ መክበር እንጂ በሰው ትሩፋት ላይ የተደገፈ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ በእኛ ላይ የፈሰሰው የእኛን ታላቅነት ሳይሆን የእግዚአብሔርን ልጅ ታላቅነት ለማስረገጥ ነው።

አሁን ቁጥር 36ን እንመልከት «እንግዲህ» የሚለውን ቃል በጥንቃቄ ልናጤነው ይገባል። ይህ ቃል ጥቅም ላይ የሚውለው አንድን ዓረፍተ ነገር ለመጀመር ሳይሆን የተጀመረን ዓረፍተ ነገር ዳር ለማድረስና ድምዳሜ

ለመስጠት ነው። «አንግዲህ» የሚለው ቃል ቀደም ብሎ አንድ የተጠቀሰና የተጀመረ ነገር እንዳለ ያሳያል። በዚህ ክፍል ያለው «አንግዲህ» የሚያያዘው ከቁጥር 34 እና 35 ጋር ሳይሆን ከቁጥር 33 ጋር ነው። ጴጥሮስ የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ «ይህን እናንተ የሰቀላችሁትን ኢየሱስን እግዚአብሔር ጌታም ክርስቶስም እንዳደረገው የእስራኤል ወገን ሁሉ በእርግጥ ይወቅ» ይላል። ጴጥሮስ እያለ ያለው «ይህ በዐይናችሁ ያያችሁትና በጆሮአችሁ የሰማችሁት የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ፤ የሰቀላችሁት የናዝሬቱ ኢየሱስ አሁን ጌታም ክርስቶስም እንደሆነ የሚያስረግጥ ነው» ነው። መንፈስ ቅዱስ በምድር የፈለሰው፤ በሰማይ የተከናወነውን የናዝሬቱ ኢየሱስን በአብ ቀኝ መክበር ለማስረገጥ ነው። የበዓለ ሃምሳ ዓላማ የኢየሱስ ክርስቶስን ጌትነት ማስረገጥ ነው።

አባቱ እጅግ አድርጎ የሚወደው ዮሴፍ የሚባል ወጣት ነበር። አንድ ቀን አባትየው የልጁን የዮሴፍን ሞት ሲረዳ ለዓመታት ያህል ያልሻረ ሀዘን በልቡ ተተክሎ። ይሁን እንጂ ዮሴፍ እንደታሰበው በመቃብር ሳይሆን በክብርና በሥልጣን ስፍራ ነበር። ያዕቆብ በልጁ ሞት ለዓመታት ያህል አዝኖ ካበቃ በኋላ ዮሴፍ በሕይወት እንዳለና በግብፅ ትልቅ ሥልጣን መያዙን ሲሰማ ያዕቆብ፤ ይህን ነገር እውነት አድርጎ ሊቀበል አልቻለም። በኋላ ግን ዮሴፍ በክብር የመሆኑ ነገር እውነት እንደሆነ አመነ። ይህን ሊያምን የቻለው እንዴት ነበር? ዮሴፍ ከግብጽ የላከለትን ሰረገላ ሲያይ ነበር።

እነዚህ ሰረገላዎች ምን ይወክላሉ? ያለጥርጥር የእግዚአብሔር ልጅ በክብር እንዳለና እኛንም ወደዚያ እንደሚወስደን ዋስትና የሚሰጠንን መንፈስ ቅዱስን ይወክላሉ። ከሁለት ሺህ ዓመት በፊት በክፉዎች የተሰቀለው የናዝሬቱ ኢየሱስ፤ የሰማዕት ሞት እንዳልሞተና በአባቱ ቀኝ በክብር እንዳለ የምናውቀው እንዴት ነው? እርሱ የጌቶች ጌታና የነገስታት ንጉስ መሆኑን የምንረዳው እንዴት ነው? መንፈሱን በእኛ ላይ ስላፈሰሰ ይህን ያለጥርጥር እናውቃለን። ሃሌቡያ ኢየሱስ ጌታ ነው! ኢየሱስ እርሱ ክርስቶስ ነው! የናዝሬቱ ኢየሱስ ጌታም ክርስቶስም ነው!

የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ በጌታ ኢየሱስ መክበር ብቻ ላይ የሚደገፍ ከሆነ፤ ጌታ ከብሮ እናንተ መንፈሱን ላትቀበሉ የምትችሉበት ሁኔታ ይኖራልን? የኃጢአትን ይቅርታ የተቀበላችሁት በምን ትሩፋት ነው? እጅግ ስለጸለያችሁ ወይም መጽሐፍቅዱስን ከጅማሬ እስከ ፍፃሜ ስላነበባችሁ ወይም በየሰንበቱ ቤተክርስቲያን ስለመጣችሁ ነውን? በእናንተ ብቃት ምክንያት ነው? በጭራሽ አይደለም! ታድያ ኃጢአታችሁ ይቅር የተባለችሁ በምን ምክንያት ነውን? «ደምም ሳይፈስ ስርየት የለም» (ዕብ. 9+22) ይቅር የመባላችን ብቸኛው መሠረት ደሙ መፍሰሱ ነው። የኢየሱስ የከበረ ደም በመፍሰሱ ኃጢአታችን ይቅር ተብሎልናል።

መንፈስ ቅዱስን የምትቀበሉበት መለኮታዊ መርህ የኃጢአት ይቅርታን ከምታገኙበት የተለየ አይደለም። ጌታ ኢየሱስ በመስቀሉ የኃጢአት ይቅርታ እንዳገኘን፤ ጌታ ኢየሱስ በመክበሩ መንፈስ ቅዱስ በእኛ ላይ ፈሏል። የእግዚአብሔር ልጅ ደሙን አፍሰሰ፤ የእግዚአብሔር ውድ ልጆች የሆናችሁት የእናንተ ኃጢአት ይቅር ላይባል ይችላልን? በፍጹም። እንደዚህ ከሆነስ የእግዚአብሔር ልጅ ከብሮ ሳለ እናንተ መንፈስ ቅዱስን ያልተቀበላችሁት እንዴት ነው?

ይህን ከምታነቡ መካከል አንዳንዶቻችሁ «ከምትለው ሁሉ ጋር እስማማለው ግን ይህ ነገር በሕይወቴ ሆኖ አላየሁትም» ልትሉ ትችላላችሁ። «ምንም እንደሌለኝ አሳምሬ እያወቅሁ፤ ሁሉ አለኝ ብዬ ብቀመጥ አግባብ ነው?» ብላችሁም ልትጠይቁ ትችላላችሁ። መልሱ አይደለም ነው። በገቢራዊ (በነባራዊ) እውነታዎች ብቻ ረክተን መቀመጥ የለብንም። ገቢራዊ (objective) እውነት በተገብሮአዊ (subjective) ልምምድ ሊተረጎም ይገባል። ይሁንና ልምምዱ የሚያርፈው በመለኮታዊ እውነታ ላይ ነው። የእግዚአብሔር እውነታዎች የልምምዶቻችን ማረፊያዎች ናቸው።

እስኪ ከኃጢአት የመጽደቅን ጉዳይ እናስብ። ከኃጢአት የጸደቃችሁት እንዴት ነበር? ምንም ነገር በማድረግ ሳይሆን ጌታ ሁሉ ነገር እንዳከናወነ በማመናችሁ ነው። መንፈስ ቅዱስን የምትቀበሉትም በራሳችሁ ምንም ነገር በማድረግ ሳይሆን ጌታ ባደረገው ላይ በመታመን ነው።

ልምምዱን በሕይወታችን ካልተቀበልን፤ ይህንን ዘላለማዊ እውነታ ማለትም የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት የከበረው ጌታ ለቤተክርስቲያኑ የሰጠው ስጦታ እንደሆነ እግዚአብሔር እንዲገልጥልን እንጠይቀው። ይህን ከተረዳን የእኛ ጥረት ያቆምና የጸሎትን ሥፍራ ምስጋና ይወስዳል። የኃጢአትን ይቅርታ በራሳችን ለማግኘት ከመፍጨርጨር ያረፍነው ጌታ ለዓለም ያደረገውን ስንረዳ እንደሆነ ሁሉ፤ የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት ለመቀበል በራሳችን መማሰናችን የሚያበቃውም ጌታ ለቤተክርስቲያኑ ያደረገውን ስንገነዘብ ነው። እኛ በእራሳችን የምንተጋው የክርስቶስን ሥራ ስላላየን ነው። የእርሱን ሥራ ስናይ ግን እምነት በውስጣችን ያቆጠቁጥና ልምምዱ በሕይወታችን እውን ይሆናል።

ከጥቂት ጊዜ በፊት ክርስቲያን ከሆነ አምስት ሳምንት ያልሆነውና ሳይለወጥ በፊት ወንጌልን በብርቱ ይቃወም የነበረ አንድ ወጣት፤ እኔ በሻንጋይ ከተማ እናገርበት በነበረው ስብሰባ ላይ ተገኝቶ ነበር። በዚህ ጉዳይ ላይ የተናገርኩትን ከሰማ በኋላ ወደቤቱ ሄደና አጥብቆ መጸለይ ጀመረ። «ጌታ ሆይ የመንፈስ ቅዱስን ኃይል እፈልጋለሁ። ጌታ ሆይ አንተ በሰማይ ከብረሃልና አባክህ መንፈስህን አፍስስልኝ» ሲል ጠየቀ ከዚያ ራሱን አረመና «ጌታ ሆይ አሁን ያልኩት ልክ አይደለም» አለና እንደገና መጸለይ ጀመረ። «ጌታ ኢየሱስ

ሆይ እኔና አንተ በሕይወት ተቆራኝተናል። አብም ሁለት ነገሮች ተስፋ ገብቶልናል፤ ለአንተ ክብርን ለእኔ ደግሞ መንፈሱን ሊሰጥ። ጌታ ሆይ አንተ ክብርን ተቀብለሃልና እኔ መንፈሴን አለመቀበሉ የማይታሰብ ነገር ነው። ጌታ አመሰግንሃለሁ አንተ ክብርን እንደተቀበልህ እኔም መንፈሴን ተቀብያለሁ» ብሎ ጸለየ ከዚያ ቀን ጀምሮ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በእርሱ ላይ ነበር።

8:2 ቁልፉ አዚህም ላይ እምነት ነው

በኃጢአት ይቅርታ እንደሆነው አሁንም በመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ ዋናው ጥያቄ የእምነት ጥያቄ ነው። ጌታ ኢየሱስን በመስቀል ላይ ስናየው ኃጢአታችን ይቅር እንደተባለ እንደምናውቅ ሁሉ፤ ጌታ ኢየሱስን በዙፋኑ ላይ ሆኖ ስንመለከተው ደግሞ መንፈስ ቅዱስ በእኛ ላይ እንደፈሰሰ እናውቃለን። መንፈስ ቅዱስን የምንቀበለው በመጸለያችን፣ በመጽማችን፣ በእግዚአብሔር ፊት በመቆየታችን ቤዛነት ሳይሆን በክርስቶስ መክበር ቤዛነት ነው። በጌታ ፊት መቆየትን ከሚገባው በላይ አጽንኦት የሚሰጡ ሰዎች ወደ ስህተት እየመሩ ነው። ስጦታው «ለታደሉት ጥቂቶች» ሳይሆን ሳይሆን ለሁሉም ነው። የሚሰጠንም በክርስቶስ ማንነት እንጂ በእኛ ማንነት መሠረት አይደለም። በክርስቶስ መስቀል እኛ ይቅር እንደተባልን ክርስቶስ በመክበሩ ኃይልን ከላይ ተቀብለናል። ይህ ሁሉ የሆነው ከእርሱ የተነሳ ነው።

አንድ ያልዳነ ሰው ለመዳን መሻቱን ይግለጽ እንበል፤ የመዳንን መንገድ ታስረዱትና ከእርሱ ጋር ትጸልያላችሁ። «ጌታ ኢየሱስ ሆይ ለእኔ እንደሞተክና ኃጢአቴን ሁሉ መደምሰስ እንደምትችል አምናለሁ። ይቅር ትለኛለህ ብዬ በእውነት አምናለሁ።» ብሎ ቢጸልይ ሰውየው በእውነት ድኗል ብላችሁ ታስባላችሁ? ዳግም እንደተወለደ በእውነት እርግጠኛ የምትሆኑት መቼ ነው? «ጌታ ሆይ ኃጢአቴን ይቅር ትላለህ ብዬ አምናለሁ» ሲል ሳይሆን «ጌታ ሆይ ኃጢአቴን ይቅር ስላልክ አመሰግንሃለሁ። አንተ ለእኔ ሞተሃል፤ ስለዚህም ኃጢአቶቼ ተደምስሰዋል» ሲል ነው። ጸሎቱ ወደ ምስጋና ሊለወጥ፤ ጌታን ይቅር እንዲለው ከመጠየቅ ይልቅ የበጉ ደም በመፍሰሱ እግዚአብሔር ይቅር ስላለው ሲያመሰግን ሰውየው እንደዳነ ማመን እንችላለን።

በተመሳሳይ ሁኔታ ለአመታት ልትጸልዩና በጌታ ፊት ልትቆዩ፤ ነገር ግን የመንፈስን ኃይል ላትለማመዱ ትችላላችሁ። ነገር ግን ጌታ መንፈሱን እንዲያፈስላችሁ መጠየቅ ስታቆሙና በዚህም ፈንታ ጌታ ኢየሱስ ስለከበረ መንፈሱ በመፍሰሱ እርሱን በእምነት ስታመስግኑት ለፀሎታችሁ መልስ ታገኛላችሁ። እግዚአብሔር ይመስገን ከልጆቹ አንዱ እንኳን መንፈሱ ይሰጠው ዘንድ ሊቃትት፤ ሊጋደል ሌላው ቀርቶ በተለየ የፀሎት ጊዜ ሊቆይ እንኳን አያስፈልገውም። የኢየሱስ ጌትነት የተከናወነ እውነታ እንጂ ገና ሊሆን ያለ ነገር አይደለም። እርሱ ጌታ ነው ስለዚህ እኛም መንፈስን የተቀበልን እንጂ ገና

የምንቀበል አይደለንም። ኢየሱስ ስለከበረ መንፈስ እንደፈሰሰ ስናምን ጸሎታችን ወደ ምስጋና ይለወጣል።

የእግዚአብሔር ስጦታዎች የሚሰጡት በነፃ ቢሆንም፤ ከመቀበላችን በፊት ግን በእኛ በኩል መሟላት ያለባቸው ቅድመ ሁኔታዎች አሉ። መንፈስ ቅዱስን ለመቀበል የሚያስፈልገው ቅድመ ሁኔታ የሚከተለው ነው፤ «ንስሐ ግብ፤ ኃጢአታችሁም ይሰረይ ዘንድ እያንዳንዳችሁ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተጠመቁ፤ የመንፈስቅዱስንም ስጦታ ትቀበላላችሁ። የተስፋው ቃል ለእናንተና ለልጆቻችሁ ጌታ አምላካችንም ወደ እርሱ ለሚጠራችው በሩቅ ላሉ ሁሉ ነውና» (ሐዋ. 2፡38-39)።

በዚህ ክፍል ውስጥ አራት ነገሮች ተጠቅሰዋል፤ እነርሱም ንስሐ፣ ጥምቀት፣ የኃጢአት ይቅርታና መንፈስ ቅዱስ ናቸው። የመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ቅድመ ሁኔታዎች ሲሆኑ የቀሩት ደግሞ ስጦታዎች ናቸው። የኃጢአት ይቅርታን እንቀበል ዘንድ ማሟላት ያሉብን ቅድመ ሁኔታዎች ምንድን ናቸው? ይህ ክፍል እንደሚነግረን ንሐሃና ጥምቀት ናቸው።

ንስሐ ማለት መንገድን መለወጥ ማለት ነው። ቀደም ሲል ኃጢአት ደስ ያሰኝኝ ከነበረ አሁን ግን አካሄዴ ተለውጧል፤ ድሮ ለእኔ ፃላም ማራኪ ሥፍራ ከነበረኝ አሁን ግን ሌላ የሚማርከኝ ነገር አገኛለሁ። ድሮ ክርስቲያን መሆን ሸክም መስሎ ይታየኝ ከነበር አሁን ግን ቀሎኛል። ቀደም ሲል አንዳንድ ነገሮች ደስ ያሰኝኝ ነበር አሁን ግን ጨርሶ አስጸያፊ ሆነውብኛል። ቀደም ሲል ረብ-የለሽ የሚመስሉኝ ነገሮች አሁን እጅግ የከበሩ ሆነዋል። ንስሐ ማለት ይኸው ነው። ያለ ንስሐ ሕይወት ሊለወጥ አይችልም። ሁለተኛው ቅድመ ሁኔታ ጥምቀት ነው። ጥምቀት የውስጣዊ እምነት ውጫዊ መግለጫ ነው። ከክርስቶስ ጋር እንደ ሞትኩና እንደ ተቀበርኩ በልቤ ሳምን ለመጠመቅ ብቁ እሆናለሁ። በዚህም በግሌ ያመንሁትን በገሃድ አውጃለሁ። ጥምቀት ማለት የእምነት በገሃድ መገለጥ ማለት ነው።

የኃጢአትን ይቅርታ ለመቀበል ሁለቱ ቅድመ ሁኔታዎች ንስሐና በገሃድ የተገለጠ እምነት ናቸው። ንስሐ ገብታችኋል? ከጌታ ጋር ስላላችሁ ሀብረት በገሃድ መስክራችኋል? እንደዚህ ካደረጋችሁ የኃጢአትን ስርየትና የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ተቀብላችኋል። ወዳጆቼ ሆይ ሁለቱን ቅድመ ሁኔታዎች ካሟላችሁ እግዚአብሔር ሁለቱንም ስጦታዎች አቅርቦላችኋል። ስለ ምን አንዱን ብቻ ወስዳችሁ ሌላውን ታስቀራላችሁ?

ወደ አንድ የመጽሐፍት መደብር ሄጄ ዋጋው አስር ብር የሆነ ሁለት ቅጽ ያለው መጽሐፍ መረጥኩልበል። ከዚያ ዋጋውን ከፍጹ አንዱን ቅጽ ረስቼ ብወጣና ቤት ስደርስ በእጄ ያለው አንዱ ቅጽ ብቻ እንደሆነ ባውቅ ምን የማደርግ ይመስላችኋል? የረሳሁትን መጽሐፍ ለማምጣት ወደ መደብሩ እንደምሄድ መቼም ግልጽ ነው። ግን ለከፈልኩበት መጽሐፍ እንደገና

መክፈልን በጭራሽ አላስብም። ለመጽሐፍ ሻጩ ለሁለቱም እንደ ክፈልኩባቸው አሰታውሼው የረሳሁትን ሊሰጠኝ ይፈቅድ እንደሆነ ጠይቄው ንብረቴን ይዜ ወደ ቤቴ እሄዳለሁ።

ቅድመ ሁኔታውን ካሟላችሁ አንድ ብቻ ሳይሆን ሁለት ስጦታዎች የመቀበል ሙብት አላችሁ። አንዱን ከወሰዳችሁ ለምን መጥታችሁ ሌላውንም ጨምራችሁ አትወስዱም? ለጌታ እንዲህ በሉት «ጌታ ሆይ የኃጢአትን ስርየትና የመንፈስ ቅዱስን ስጦታ ለመቀበልና ተቀብዬም ላመሰግንህ ወዳንተ መጥቻለሁ።»

8:3 የልምምዱ መለያየት

«መልካም፣ ግን መንፈስ ቅዱስ በእኔ ላይ እንደወረደ እንዴት አውቃለሁ?» የሚል ጥያቄ ልታነሱ ትችላላችሁ። እንዴት እንደምታውቁ እኔም አላውቅም፤ ማወቅ እንደምችሉ ግን አረጋግጥላችኋለሁ። ሐዋርያት በዕለተ በዓለ ሃምሳ የተሰማቸው የግል ስሜት ሁኔታ ተብራርቶ አልተቀመጠልንም። በውስጣቸው ምን እንደተሰማቸው አናውቅም፤ ስሜታቸውና ሁኔታቸው ግን ከተለመደው የወጣ እንደነበር እናውቃለን። ምክንያቱም ለሚያዩዋቸው ሰዎች የሰከሩ ይመስሉ ነበርና። መንፈስ ቅዱስ በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ሲወርድ፤ ዓለም ምክንያትና ማብራሪያ ልታገኝላቸው የማትችላቸው ሁኔታዎች በእግዚአብሔር ሕዝብ ዘንድ ይታያሉ። ልዕለ-ተፈጥሯዊ ክስተቶችና ኃይል የመለኮታዊ ሀልዎት ይሰፍናሉ። የመንፈስ ቅዱስ ሀልዎት ውጫዊ መገለጫ ገጽታዎች በዚህ መልክ ይሁኑ አይሁኑ ብለን ልንደነግግ አንችልም፤ አይገባንምም። አንድ ነገር ግን እርግጥ ነው፤ የእግዚአብሔር መንፈስ የወረደበት ሁሉ ያለ ጥርጥር ይህን እውነታ ያውቃል።

በበዓለ ሃምሳ ዕለት መንፈስቅዱስ በደቀመዛሙርት ላይ በወረደ ጊዜ ሁኔታቸው ከወትሮው የተለየ ነበር። ስለዚህም በዚያ ለነበሩት ተመልካቾች ጴጥሮስ የእግዚአብሔርን ቃል ጠቅሶ ያብራራ ነበር። ጴጥሮስ የተናገረው በአጭሩ ሲጠቃለል «መንፈስ ቅዱስ በአማኞች ላይ ሲወርድ ገሚሶቹ ትንቢትን ይናገራሉ፤ ገሚሶቹ ህልምን ያልማሉ፤ ሌሎች ደግሞ ራዕይን ያያሉ። በነብዩ በኢዮኤል እግዚአብሔር የተናገረው ይህንን ነው»። ታዲያ ጴጥሮስ ትንቢት ተናግሮ ነበር? ቢያንስ ኢዮኤል በተናገረበት መልኩ አልተናገረም። መቶ ሃያዎቹስ ትንቢት ተናገረው፤ ራዕይን አይተው ነበር? ይህም አልተነገረም። ህልምን አይተዋል? መቼም እንደዚያ ንቁ ሆነው (እንቅልፍ ላይ ሳይሆኑ) ህልም ሊያዩ አይችሉም። ጴጥሮስ የነበረውን ሁኔታ የማይገልጽ ጥቅስ ሲጠቅስ ታዲያ ምን ማለቱ ነበር? በኢዮኤል 2፡28-29 ትንቢት፤ ህልሞችና ራዕዮች የመንፈስ ቅዱስን መፍሰስ የሚያጅቡ ክስተቶች እንደሆኑ ተነግሮ ሳለ በዕለተ በዓለ ሃምሳ ግን እነዚህ ክስተቶች ተገልጠው

አልታዩም። የኢዮኤል ትንቢት «ድንገት እንደሚነጥቅ ዐውሎ ነፋስ ድምፅ» መምጣቱን ወይም ስለ «እንደ እሳት የተከፋፈሉ ልሳኖች» አልተናገረም። ይሁንና እነዚህ በዕለተ በዓለ ሃምሳ የታዩ ክስተቶች ነበሩ። በተጨማሪም ኢዮኤል በልሳን ስለመናገር አልተናገረም። በዕለተ ሃምሳ ግን ይህ ሲሆን እናያለን።

ታዲያ ጴጥሮስ ምን ማለቱ ነበር? ጴጥሮስ በዚያን ወቅት የሆነው የመንፈስ ቅዱስ መፍሰስ! በኢዮኤል ከተነገረው ጋር ተመሳሳይ መሆኑን የእግዚአብሔርን ቃል ማስረጃ ጠቅሶ ማቅረቡ ነበር። ይሁን እንጂ በኢዮኤል ከተነገረው አንድም ማስረጃ በበዓለ ሃምሳ አልታዩም። መጽሐፉ የጠቀሰው ደቀመዛሙርት አልነበራቸውም፤ ደቀመዛሙርት በእውን ያዩትን ደግሞ መጽሐፉ አልተናገረውም። ስለዚህም ጴጥሮስ ለማስረጃ ትንቢተ ኢዮኤልን መጥቀሱ አባባሉን የሚቃረንበት እንጂ የሚያስረግጥለት አይመስልም። የዚህ ማብራሪያው ምን ይሆን?

ጴጥሮስ እየተናገረ ያለው በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ሆኖ እንደ ነበር ልብ እንበል። የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍም በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የተፃፈ እንጂ አንዲቷም ቃል በዘፈቀደ የተፃፈች አይደለችም። ስለዚህም ፍፁም የሆነ ሀብር እንጂ ምንም የሀሳብ መጣረስ ሊኖር አይችልም። ጴጥሮስ ያለው «የምታዩትና የምትለሙት በነብዩ ኢዮኤል የተነገረውን ትንቢት ፍፃሜ ነው» ሳይሆን «ይህ በነብዩ በኢዮኤል የተባለው ነው» (ሐዋ. 2+16) ነው። ስለዚህም ይህ የትንቢት ፍፃሜ ጉዳይ ሳይሆን ከዚያው የሚመደብና የሚፈረጅ ነው። የትንቢት ፍፃሜ ቢሆን የተባሉት ሁሉ ጥቃቅንና ዝርዝር ሁኔታዎች ሳይቀር ተከስተው ይታዩ ነበር። ህልምም ህልም፤ ራዕይም ራዕይ ሆነው ይደገሙ ነበር። ነገር ግን ጴጥሮስ ክስተቱ የትንቢቱ ግልባጭ ሳይሆን በአንድ አይነት ምደባ ውስጥ ያለ ልምምድ መሆኑን ለማስረዳት እየሞከረ ነበር። መንፈስቅዱስ በጴጥሮስ በኩል በአፅንኦት የሚናረው ነገር፤ መንፈስ ቅዱስን የመቀበል ልምምድ የተለያየ መሆኑን ነው። ውጫዊ ማስረጃዎች ብዙና የተለያዩ ዓይነት ሊሆኑ ይችላሉ። እንዲያውም አንዳንዴ ከተለመደው ጨርሶ እንግዳ ሊሆኑ ይችላሉ። መንፈስ ቅዱስ ግን አንድ ነው፤ እርሱም ጌታ ነው (1ቆሮ. 12÷4. 6)።

እር.ኤ.ቶሪ ለብዙ ዓመታት ጌታን ካገለገለ በኋላ መንፈስ ቅዱስ በእርሱ ላይ ሲወርድ በሕይወቱ የሆነው ምን ነበር? ታሪኩን እስኪ ራሱ ይንገረን ።

በንባብ ክፍሉ ውስጥ በጸሎት ተንበርክኬ የተነበርኩበትን ሁኔታ በትክክል አስታውሳለሁ.....ያ ቅጽበት በጣም እርጋታ የሠፈነበት፤ በሕይወቴ ውስጥ እጅግ ጸጥተኛ ጊዜ ነበር... ከዚያ እግዚአብሔር ለጆሮ ጉልህ ባይሆንም ለልቤ በሚሰማ ድምጽ «ስጦታው የአንተ ሆኗል። ሂድና ስበክ» ሲለኝ ሰማሁ። ይህንን በ1ዮሐ. 5+14-15 በቃሉ ቀድሞውኑ ተናግሮኝ ነበር። ነገር ግን በዚያን ወቅት

መጽሐፍ ቅዱስን አሁን የማውቀውን ያህል አላውቅም ነበርና እግዚአብሔር አላዋቂነቱን አይቶ ለነፍሴ በቀጥታ ተናገረኝ.... ከዚያም ወጥቼ ሰበክሁ። ከዚያ ቀን ጀምሮ እስከ አሁን አገልግሎቴ በፍጹም የተለየ ሆኗል..... ይህን ልምምድ ከተለማመድኩ በኋላ አንድ ቀን እቤት ተቀምጬ ሳለሁ በድንገት ራሴን እየጮሁኩ አገኝ ሁት። እንደዚያ ድምጹን ከፍ አድርጌ መጮህ ልማዴ አልነበረም። ይሁንና ያን ቀን ጉሮሮዬ እስኪሰነጠቅ ነበር የጮሁኩት። «ክብርለእግዚአብሔር ይሁን! ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን! ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን!» አያልኩ ማፈረጥ እስከማልቸል ድረስ እጮህ ነበር። ይሁንና በመንፈስ ቅዱስ የተጠመክሁት ያን ጊዜ አልነበረም። በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቅሁት በእግዚአብሔር ቃል ላይ በታመንኩበት ወቅት ነበር።*

ቶሪ በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቅ የነበሩት ውጫዊ ክስተቶች በኢየሱልም ሆነ በጴጥሮስ ከተጠቀሱት ጋር አንድ ዓይነት አልነበሩም። ይሁንና የልምምዱ አንኳር አንድ ዓይነት ነበር።

የዲ.ኤል.ሙዲ ልምምድስ እንዴት ነበር? ምስክርነቱን እንስማ እግዚአብሔር በመንፈሱ እንዲሞላኝ አብዝቼ እጸልይ ነበር። አንድ ቀን ኒወዮርክ ውስጥ ሆኜ (ምንጽ የተባረከ ቀን ነበር!) መቼም በቃላት ልገልጸው አልቻልኩም። ለመናገር እንኳ የሚያሳሳ ቅዱስ ልምምድ ነበር። ጳውሎስ ለአስራ አራት ዓመታት ሳይናገር የቆየው ልምምድ እንደነበረው እኔም ማለት የምችለው እግዚአብሔር እራሱን ለእኔ ገለጸልኝ ነው። በውስጤ የነበረው የፍቅር ጋይል እጅግ ብርቱ ከመሆኑ የተነሳ እጅን ከእኔ ላይ እንዲያነሳ መጠየቅ ገድ እስከሚሆንብኝ ድረስ ሆነብኝ። ለመሰበክ እንደገና ሄድኩኝ። ሰብኩቱቼ ከቀድሞው የተለዩ አልነበሩም፤ እዳዲስ እውነታዎችንም አላቀረብኩም፤ ይሁንና በመቶዎች የሚቆጥሩ ሰዎች ወደ ጌታ መጡ። ዓለምና በዓለም ያለውን ሁሉ ገፁ በረከት አድርጋችሁ ብታቀርቡልኝ በዚህ የተባረከ ልምምድ በጭራሽ ልለውጠው አልፈቅድም። የዚህ ራዕይ ውበት ሌላውን ነገር ሁሉ ገለባ አድርጎብኛል።**

አሁንም ልብ ብለን ከሆነ በሙዲ ልምምድ የነበሩት ክስተቶች ከኢየሱል ወይም ከጴጥሮስ ወይም ከቶሪ ጋር በትክክል የሚገናኙ አልነበሩም። ይሁንና የሙዲ ልምምድ በዕለተ በዓለ ሃምሳ ደቀመዛሙርት ከተለማመዱት አንድ ዓይነት መሆኑን የሚጠራጠር ማነው? በግልጠቱ አንድ ዓይነት ባይሆንም በጭምቁ (essense) ግን አንድ ዓይነት ነበር።

የታላቁ ወንጌላዊ የቻርልስ ፊኒ ልምምድስ እንዴት ነበር? እስኪ አሁን የእርሱን ምስክርነት ደግሞ እንስማ:-

*The Holy Spirit Who He is and What He Does, by R.A.Torrey DD. 190-5

**The Life of Dwight L. Moody by his son W. Moody P.140

መንፈስ ቅዱስን የተቀበልኩት ምንም ሳልጠበቀውና እንደዚህ
ዓይነት ነገር እግዚአብሔር ለእኔ እንዳዘጋጀ እንኳን ሳላውቅ፤ ይህም
ነገር በማንም ሰው ተነግሮ ሳልሰማ ነበር። መንፈስ ቅዱስ በእኔ
ላይ ሲወርድ በነፍስና በስጋዬ ውስጥ ሲመላለስ ታወቀኝ። በልቤ
የፈለሰውን ድንቅ ፍቅር ምንም ቃል ሊገልጽው አይችልም።
በደስታና በፍቅር ድምፂን ሳልቆጥብ ጮህኩ።*

አሁንም የፊኒ ልምምድ እስከ አሁን ካየናቸው ጋር በቅርጹ አይመሳሰልም።
በይዘቱ ግን ከአንድ ጎራ የሚመደብ ነው።

መንፈስ ቅዱስ በእግዚአብሔር ሀዝብ ላይ ሲወርድ ልምምዳቸው
በሰፊው የተለያየ ይሆናል። አንዳንዶች አዲስ ራዕይን ይቀበላሉ፤ ሌሎችን
ስዎችን ወደ ጌታ የማምጣት ልዩ ኃይል ያገኛሉ፤ ሌሎች የእግዚአብሔርን
ቃል በአዲስ ኃይል ይሰብካሉ፤ ሌሎች ደግሞ በሰማያዊ ደስታና በሚትረፈረፍ
ምስጋና ይሞላሉ። በክርስቶስ መክበር ምክንያት ስለሆነው ስለ እያንዳንዱ
አዲስ ልምምድ እግዚአብሔርን እናመስግን። እግዚአብሔር በልጆቹ በሚሰራው
ሥራ ውስጥ የተደጋገመና ግልባጭ ነገር የለም። ስለዚህም አስቀድመን
በቀረጽናቸው አስተሳሰቦች የመንፈስ ቅዱስን ሥራ በአንድ ዓይነት አሰራር
አንወሰን። ይህን የምናገረው የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት ከአንድ ከተወሰነ
ግልጠት (ለምሳሌ በልሳናት ከመናገር) ጋር ስለሚያይዙና በተቃራኒው ደግሞ
ምንም ዓይነት ግልጠት አይሰጥም ለሚሉ ለሁለቱም ወገኖች ነው።
እግዚአብሔር እንደፈቀደ እንዲሰራና የወደደውን ማስረጃ እንዲሰጥ
ልንፈቅድለት ይገባል። እርሱ ጌታ እንደመሆኑ የሚሠራበትን መንገድ እኛ
ልንወሰንለት አያስፈልገንም።

ኢየሱስ በዙፋኑ ላይ በመሆኑ ደስ ይበለን። እርሱም ስለከበረ መንፈስ
ቅዱስ በእኛ ላይ በመፍሰሱ እናመስግነው። እርሱን በዚያ ስናየውና
መለኮታዊውን እውነት በየዋህነት ስንቀበል መቀበላችን በእርግጠኝነት ማወቅና
ማወጅ እንችላለን።

8:4 በውስጣችን የሚያድረው መንፈስ

አሁን ደግሞ የሮሜ ምዕራፍ ስምንት ርዕሰ ጉዳይ ወደሆነው ሁለተኛ
ው የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ገጽታ እንሄዳለን። ይህም በውስጣችን እንደሚኖር
የተነገረው መንፈስ ነው። «የእግዚአብሔር መንፈስ በእናንተ ቢኖር.....» (ሮሜ.
8+9)፤ «ኢየሱስን ከሙታን ያስነሳው የእርሱ መንፈስ በእናንተ ዘንድ ቢኖር.....»
(ሮሜ. 8+11)። ስለ መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ማደር ስንናገር፤ በእውነት
ደረጃ የእኛ የሆነውን በልምምድ ማወቅ ከፈለግን በቅድሚያ መለኮታዊ መገለጥ
ያስፈልገናል።

*The Autobiography of Charles Finney

ክርስቶስን በሰማይ ዩክበረ ጌታ አድርገን ስናየው የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በእኛ ላይ ይወርዳል። ክርስቶስ በልባችን የሚያድር የሕይወታችን መሪ ሆኖ ስናየው በውስጣችን የመንፈስ ቅዱስን ኃይል መለማመድ እንጀምራለን።

ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሥጋዊነት ያቀረበላቸው ፍቱን መፍትሄ በውስጣቸው የሚያድረውን መንፈስ ቅዱስ መገለጥ ነበር። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ሕይወታቸው ግጭት የሞላበትና የጌታን ስም የሚያስድብ ነበር፤ ትኩረታቸው በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ውጫዊ ምልክቶች ማለትም በልሳናትና በተአምራት ላይ ነበር። ስለዚህም መንፈስ ቅዱስን ቢቀበሉም እንኳ መንፈሳዊ እንጭጭነት ይታይባቸው ነበር። እግዚአብሔር ለዚህ ችግራቸው ያቀረበላቸው መፍትሄ ዛሬም ለእኛ የሚያቀርብልንን መፍትሄ ነው።

ጳውሎስ በመልዕክቱ «የእግዚአብሔር ቤተመቅደስ እንደ ሆናችሁ የእግዚአብሔር መንፈስም እንዲኖርባችሁ አታውቁም?» (1ቆሮ. 3+16) ይላቸዋል። ለኤፌሶን ሰዎች ደግሞ የልቡናቸው አይኖች እንዲበሩና «..... ታውቁ ዘንድ» (ኤፌ. 1+18) ይጻልይላቸዋል። በዚያን ወቅት ክርስቲያኖች የሚያስፈልጋቸው እውቀት መለኮታዊ እውነታ እንደ ነበር የዛሬዎም ቤተክርስቲያን የሚያስፈልጋት ይህ ነው። እግዚአብሔር ራሱ በመንፈስ ቅዱስ በልባችን እንዳደረ እንረዳ ዘንድ የልቡናችን ዓይኖች ሊከፈቱ ያስፈልጋል። በመንፈስ ቅዱስ ስብዕና እግዚአብሔር እንደሚገኝ ሁሉ ክርስቶስም ይገኛል። ስለዚህም መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ካለ አብና ወልድም በእኛ ውስጥ ይኖራሉ።

ይህ ፅንሰ ሃሳብ ወይም አስተምህሮ ብቻ ሳይሆን የተባረከ እውነታ ነው። መንፈስ ቅዱስ በልባችን እንዳደረ እውቀን ይሆናል፤ ነገር ግን እርሱ ስብዕና እንዳለውስ እውቀናልን? የመንፈስ ቅዱስ በልባችን መኖር እግዚአብሔር በልባችን መኖሩ ማለት እንደሆነስ ተገንዝበናልን?

ለብዙ ክርስቲያኖች መንፈስ ቅዱስ እውነታ ያለው አካል አይመስልም። መንፈስ ቅዱስን የሚያስቡት መልካም ተፅእኖ ወይም ኃይል ብቻ እንደሆነ ነው። በእነርሱ አስተሳሰብ ህሊናና መንፈስ ማለት፤ ሕይወታቸው ከቀናው መንገድ ሲወጣ እንዴት መልካም እንደሚሆኑ የሚያሳዩአቸው «ነገሮች ብቻ» ናቸው። የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ችግር ውስጣቸው መንፈስ ቅዱስ አለመኖሩ ሳይሆን የመገኘቱን እውቀት በእነርሱ ዘንድ አለመኖሩ ነበር። በልባቸው ሊያድር የመጣውን የእግዚአብሔርን ታላቅነት መገንዘብ ተሳናቸው። ለዚህ ነበር ጳውሎስ «የእግዚአብሔር ቤተመቅደስ እንደሆናችሁ የእግዚአብሔርም መንፈስ እንዲኖርባችሁ አታውቁም?» ብሎ ሊያሳስባቸው ግድ የሆነበት። አዎን ለሥጋዊነታቸው መፍትሄው በውስጣቸው የነበረው ማን እንደሆነ ማወቅ ነበር።

8.5 በሽክላ ውስጥ የተቀመጠ መዝገብ

ወዳጆቹ ሆይ በውስጣችሁ ያለው መንፈስ ቅዱስ እግዚአብሔር ራሱ እንደሆነ ታውቃላችሁ? ዐይኖቻችን ተከፍተው የእግዚአብሔርን ስጦታ ታላቅነት ምነው ባየን! በልባችን የተሰወረውን የተትረፈረፈ ጸጋ ስፋት ብናውቅስ ምንኛ መልካም በሆነ! «በውስጤ ያለው መንፈስ፤ ኃይል ብቻ ሳይሆን ሕያው ስብዕና ያለው እግዚአብሔር ራሱ ነው። ወሰን የለሹ እግዚአብሔር በልቤ ነው» ብዬ ሳስብ በደስታ እጮኃለሁ። በውስጣችን የሚያድረው መንፈስቅዱስ ስብዕና ያለው መሆኑን መረዳት ምንኛ የተባረከ እውቀት ነው! በመደጋገም «እርሱ ስብዕና አለው» አላለሁ። ወዳጆቹ ሆይ ይህን እውነታ መቶ ጊዜ ደጋግሜ ብነግራችሁ እወዳለሁ። በውስጣችሁ ያለው የእግዚአብሔር መንፈስ ስብዕና አለው። እኛ ምድራዊ ሸክላዎች ብቻ ነን። ያ ሸክላ ግን ዋጋው ሊነገር የማይችል ታላቅ መዝገብ እርሱም የክብርን ጌታ ይዟል።

የእግዚአብሔር ልጆች ዓይናቸው ተከፍቶ በልባቸው የተሰወረውን መዝገብ ታላቅነት ቢገነዘቡ ጭንቀታቸውና ሥጋታቸው ሁሉ በኖ በጠፋ ነበር። ራሳችሁን በምታገኙበት በምንም ዓይነት ሁኔታ ውስጥ የሚገጥማችሁን ፈተና ሁሉ የምትቋቋሙበት በቂ ጸጋ በውስጣችሁ እንዳለ ታውቃላችሁ? የምትኖሩበትን ከተማ ሊያናውጥ የሚችል ኃይል በውስጣችሁ እንዳለ ታውቃላችሁ? ፍጥረተ-ዓለምን የሚነቀንቅ ኃይል በእናንተ ውስጥ እንዳለ ተረድታችኋል? አሁንም ደግሜ ልንገራችሁ እግዚአብሔርን እጅግ እየፈራሁ በመንቀጥቀጥ እናገረዋለሁ። ከእግዚአብሔር መንፈስ የተወለዳችሁ ሁሉ በውስጣችሁ የተሸከማችሁት እራሱን እግዚአብሔርን ነው!

የእግዚአብሔር ልጆች በውስጣቸው የተሰወረውን ሰማያዊ መዝገብ ቢያውቁ ኖሮ ዋዛና ፈዛዛ ከሕይወታቸው ጨርሶ ይወገድ ነበር። በኪሳችሁ ያለው ሃምሳ ሳንቲም ብቻ ቢሆን በጎዳና ላይ በነፃነትና በመዝናናት ከዘራችሁን በአየር ላይ እያወናጨፋችሁ መራመድ ትችላላችሁ። ሃምሳ ሳንቲሚ ብትጠፋም ምንም አይደለም። ኪሳችሁ ውስጥ ያለው ግን መቶ ሺህ ብር ቢሆን አኳኋናችሁ በፍጹም የተለየ ይሆናል፤ በልባችሁ በታላቅ ሐሴት ቢሞላም በግድየለሽነት ልትራመዱ አትችሉም። ቆም እያላችሁ እጃችሁን ኪሳችሁ ልካችሁ ብራችሁን ከዳስሳችሁ በኋላ በደስታ መንገዳችሁን ትቀጥላላችሁ።

በብሉይ ኪዳን ውስጥ በእስራኤል ሰፈር ውስጥ በመቶዎች የሚቆጠሩ ድንኳኖች ነበሩ። አንዱ ድንኳን ግን ከሌሎች ጨርሶ የተለየ ነበር። በሌሎች ድንኳኖች እንደፈለጋችሁ መሆን ትችላላችሁ። ያ አንዱ ድንኳን ግን በፍርሃትና በመንቀጥቀጥ የሚመላለሱበት ነበር። በሌሎች ድንኳኖች እየጮኃችሁ ወይም እየሳቃችሁ መግባትና መውጣት ትችላላችሁ። ወደዚያ ልዩ ድንኳን ስትቀርቡ ግን አረማመዳችሁ ሳታውቁት ዝግ ይላል፤ በፊቱም ስትቆሙ በአምልኮአዊ

ዝምታ እጅ ትነሳላችሁ። ብርቱ ቅጣት የፈለገ ሰው ካልሆነ ማንም ድንኳኑን ሊነካው አይደረፍም ነበር። ሰው ወይም እንስሳ ድንኳኑን ሊነካ የሚከተለው ሞት ነበር። ያን ድንኳን እንደዚህ የተለየ ያደረገው ምን ነበር? የሕያው እግዚአብሔር መቅደስ መሆኑ ነበር። የተገነባው እንደ ሌሎቹ ከተራ ቁሳቁስ ነበርና ድንኳኑን በእራሱ ልዩ የሚያደርገው ነገር አልነበረውም። ነገር ግን ታላቁ እግዚአብሔር መኖሪያው እንዲሆነው ስለመረጠው ብቻ ልዩ ነበር።

ስትለወጡ (ወደ ጌታ ስትመጡ) ምን እንደተከሰተ ታውቃላችሁ? እግዚአብሔር በልባችሁ መጥቶ መቅደሱን በዚያ ሰርቷል። በሰለሞን ንግስና ወቅት እግዚአብሔር በደንጊያ በታነጸ መቅደስ ይኖር ነበር፤ ዛሬ የሚኖረው ግን በሕያው አማኖች በተገነባ መቅደስ ውስጥ ነው። እግዚአብሔር ልባችንን ማደሪያው እንዳደረገው በእውነት ስናውቅ በሕይወታችን ጥልቅ ፍርሃት ይሰፍናል። የእግዚአብሔር ቤተ-መቅደሶች እንደሆንንና የእግዚአብሔር መንፈስ በእኛ እንደሚኖር ስናውቅ ዋዛና ፈዛዛ፤ ራሳችንን ለማስደሰት መኖር ሁሉ ያከትማሉ። በምትሄዱበት ሁሉ በልባችሁ የተሸከማችሁት የእግዚአብሔር ቅዱስ መንፈስ እንደሆነ ታውቃላችሁ። የተሸከማችሁት መጽሐፍ ቅዱስ ብቻ ወይም ስለእግዚአብሔር ብዙ መልካም ትምህርት ሳይሆን እግዚአብሔርን ራሱን ነው።

ብዙ ክርስቲያኖች መንፈስ ቅዱስ በልባቸው እያደረ የመንፈስን ኃይል የማይለማመዱበት ምክንያት የእግዚአብሔር ፍርሃት ስለሚጎድላቸው ነው። የእግዚአብሔር ፍርሃት የሚጎድላቸው ዐይኖቻቸው ተከፍተው የሀልዎቱን እውነታ ስላልተረዱ ነው። እውነታው የተገለጠ ሆኖ ሳለ እነርሱ ግን ሊያዩት ተሳናቸው። አንዳንድ የእግዚአብሔር ልጆች በድል ሊኖሩ ሌሎቹ በዘወትራዊ ሽንፈት የሚኖሩት ለምንድነው? መንፈስ ቅዱስ በእያንዳንዱ የእግዚአብሔር ልጅ ልብ ይኖራልና ለውጡ የመንፈስ ቅዱስ መገኘትና አለመገኘት አይደለም። ይልቁንም አንዳንዶቹ ሀልዎቱን ሊያውቁ ሌሎች ግን አለማውቃቸው ነው። የመንፈስ ቅዱስን መኖር እውነታ መገንዘብ በክርስቲያን ሕይወት ታላቅ የሆነ ለውጥ ያመጣል።

8.6. የክርስቶስ ፍጹም ጌትነት

«ወይስ ሥጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተመቅደስ እንደሆነ አታውቁምን? በዋጋ ተገዝታችኋልና ለራሳችሁ አይደላችሁም! ስለዚህም በስጋችሁ እግዚአብሔርን አክብሩ» ። (1ቆሮ. 6፡19-20)

ይህ ጥቅስ ካቆምንበት የሚቀጥልን ሃሳብ ይዟል። እኛ የእግዚአብሔር ማደሪያዎች የመሆናችንን እውነት ከተገነዘብን በኋላ ከዚህ የሚቀጥለው ራሳችንን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ነው። የእግዚአብሔር መቅደሶች መሆናችንን

በገንዘብ የራሳችን እንዳይደለን ወዲያውኑ ይገለጥልናል። መሰጠት መገለጥን ይከተላል። የድል አድራጊ እና የተሸናፊ ክርስቲያኖች ልዩነት የመጀመሪያዎቹ የመንፈስን መገኘት ተገንዝበው ሕይወታቸው በመሰከታዊ ግዛት ሥር እንዲሆን መፍቀዳቸው ሲሆን ሁለተኞቹ ግን ይህን አለመገንዘባቸው እና የራሳቸው ጌታ ሆነው መቀጠላቸው ነው።

ለመቀደስ የመጀመሪያው ደረጃ መገለጥ ሲሆን ሁለተኛ ደግሞ ለእግዚአብሔር መሰጠት ነው። መብታችን የምንለውን ሁሉ ትተን ለኢየሱስ ፍጹማዊ ገዥነት እራሳችንን ወደ ማስገዛት መምጣት አለብን። የመሰጠታችንን እውነትነት ለመፈተን እግዚአብሔር የሚያነሳው ጉዳይ ሊኖር ይችላል። ይህ ቢኖርም ባይኖርም ምንም ሳንቆጥብ ራሳችንን፣ ቤተሰባችንን፣ ንብረታችንን፣ ሥራችንን ለእርሱ የምናስረክብበት ቀን መምጣት አለበት። የሆነውና ያለን ሁሉ እርሱ እንደፈለገ እንዲጠቀምበት፤ በእርሱ እጅ ከሆነበት ከዚያ ቀን ጀምሮ እኛ የራሳችን ገዥ ሳንሆን አገልጋዮች ብቻ እንሆናለን። የክርስቶስ ጌትነት በልባችን ውስጥ በማያጠራጥር መልኩ እስካልተቀመጠ ድረስ መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን በኃይል ሊሰራ አይችልም። ፈቃዳችንን ሁሉ ለእርሱ እስካሳስረከብን ድረስ እርሱ ሕይወታችን ሊመራ አይችልም። ፍፁም የሆነ ሥልጣን ለእርሱ እስካልሰጠን ድረስ እርሱ በልባችን መኖሩን ቢቀጥልም ኃይል ሊሆን ግን አይችልም። ምክንያቱም የመንፈስ ቅዱስ ኃይል በእኛ አለመገዛት ይገደባል።

ለራሳችሁ ወይስ ለጌታ እየኖራችሁ ነው? ይህ ጥያቄ ምናልባት ጥቅል ስለሚሆን ወደ እቅጩ ነጥብ ልምጣ። እግዚአብሔር እየጠቃችሁ እናንተ ግን ከእርሱ እየከለከላችሁት ያለ ነገር አለ? በእናንተና በእርሱ መካከል የሙግት ምክንያት አለን? እግዚአብሔር የክርስቶስን ሕይወት በአማኝ ሕይወት ውስጥ ሊያበዛ የሚችለው ከእርሱ ጋር ያለን አለመግባባት መፍትሄ ሲያገኝና መንፈስ ቅዱስም ሙሉ ሥልጣን ሲሰጠው ነው።

አሁን ወደ ጌታ የሄደ አንድ አሜሪካዊ ወዳጄ (ጳውሎስ ብለን እንጥራው)፤ ገና ከልጅነት ጀምሮ አንድ ቀን ዶ/ር ጳውሎስ ተብሎ መጠራትን በጣም ተስፋ ያደርግ ነበር። ልጅ ሆኖ ዩኒቨርስቲ የሚገባበትን ከዚያም በመጀመሪያ ለባችለር እና ለማስተርስ ዲግሪ ቀጥሎም ለዶክትሬት ዲግሪ የሚበቃበትን ወቅት ያልምና በናፍቆት ይጠብቅ ነበር። ለብዙ ጊዜ በውስጡ የነበረው መሻቱ ተሟልቶ፤ ምኞቱም ደርሶለት፤ በሁሉም ሰው ዘንድ ዶክተር ጳውሎስ ተብሎ የሚጠራበት ያ የተባረከ ቀን የመምጣቱ ተስፋ በልቡ እጅግ ጥልቅና የበረታ ነበር።

ጌታ በዚህ መሃል ደህንነትን ሰጠውና ወንጌልን እንዲሰብክ ጠራው። ብዙም ሳይቆይ የአንድ ትልቅ ማህበረ-ምዕመን መጋቢ ሆነ። በዚያን ወቅት የማስተርስ ዲግሪውን አግኝቶ ለዶክትሬት ዲግሪው እያጠና ነበር። ይሁንና

በጥናቱ ጥሩ ነጥቦች እያስመዘገበና በመጋቢነቱ ደግሞ ግሩም ስኬት እያገኘ ቢሆንም ውስጡ ግን እርካታ-ቢስነት በእጅጉ የሰፈነበት ነበር። አገልጋይ ቢሆንም ሕይወቱ ክርስቶስን መምሰል የራቀው እንደሆነ እራሱም ያውቀዋል፤ የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጡ የነበረ ቢሆንም የመንፈስን ሀልዎት ወይም ኃይሉን ግን አልተለማመደም። እንዲሁም ሲል አሰበ «የወንጌል ሰባኪና የቤተክርስቲያን መጋቢ ነኝ ለምዕመኖቼ የእግዚአብሔርን ቃል እንዲወዱ እነግራቸዋለሁ፤ እኔ ራሴ ግን አልወደድኩትም። እንዲጸልዩ እመክራቸዋለሁ፤ እኔ እራሴ ግን ለመጸለይ ያለኝ የልብ መሻት እጅግ አናሳ ነው። የተቀደሰ ሕይወት እንዲኖሩ እነግራቸዋለሁ፤ የራሴ ሕይወት ግን አልተቀደሰም። ዓለምን እንዳይወዱ እነግራቸዋለሁ፤ እኔም በውጫዊ መልኩ ዓለምን ለመራቅ ብሞክርም ልቤ ግን ዓለምን እጅግ አድርጎ ይወዳል»።

በዚህ እርስ በእርሱ በተቃረነ ሕይወት ውስጥ ሆኖ የመንፈስ ቅዱስን ኃይል ማወቅ እንዲያስችለው ወደ ጌታ ጮኹ። ለብዙ ወራት ቢጸልይም ምንም መልስ አልመጣም። ከዚያም በጸም ጸሎት ሆኖ በሕይወቱ እንዳይሠራ ያደረገው እንቅፋት ምን እንደሆነ እንዲያሳየው ጌታን ጠየቀ። በዚህ ጊዜ መልሱ መጣ። ጌታ እንዲህ ሲል ተናገረው «በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ልሞላህ እናፍቃለሁ፤ የአንተ ልብ ግን እኔ ባልፈቀድኩት ነገር ላይ ተተክሏል። ከአንድ ነገር በስተቀር ሌላውን ነገር ሁሉ አስረክበኸኛል አንዱን ነገር ግን ለእኔ ላለመስጠት ማዕቀብ አድርገሃል፤ ይህም የዶክትሬት ዲግሪህን ነው»። ለእኛ «አቶ» ብንባል ወይም «ዶክተር» ብዙ ለውጥ ላያመጣብን ይችላል። ለእርሱ ግን የሕይወቱን ያህል ዋጋ የሰጠበት፤ ከልጅነቱ ጀምሮ በውስጡ የተቀበረው ህልውና፤ በወጣትነቱ ሁሉ የለፋለትና የደከመለት ነገር ነው። ከምንም ነገር በላይ ዋጋ ሰጥቶ የፈለገውና ጉልበቱን ሁሉ ያፈሰሰበት ጉዳይ በቅርብ ጊዜ ውስጥ የእርሱ ይሆናል። ከሁለት ወር በኋላ ዲግሪው በእጁ ይገባል።

ስለዚህም ከጌታ ጋር እንዲህ ሲል ክርክር ጀመረ፤ «የፍልስፍና ዶክተር መሆኔ ምን ክፋት አለበት? ወንጌልህን አቶ ጳውሎስ ከሚሰብክ ዶር ጳውሎስ ቢሰብክ ላንተ የበለጠን ክብር አያመጣምን?» ይህ ጸሎት ግን የእግዚአብሔርን ሀሳብ የሚያስለውጠው ሆኖ አልተገኘም።

ስለዚህ ጉዳይ በጸለየ ጊዜ ሁሉ የሚያገኘው መልስ ያው ነበር። ይህ አካሄድ ሳያዋጣው ሲቀር ከጌታ ጋር ድርድር ጀመረ። ጌታ የዶክትሬት ዲግሪውን እንዲይዝ ብቻ ቢፈቅድለት በሚጠይቀው ቦታ ሁሉ ለመሄድ፤ የሚጠይቀውን ነገር ሁሉ ለማድረግ እንደሚፈቅድ ለጌታ አስታወቀ። በዚህ ሁሉ ጊዜ ውስጥ ጳውሎስ የመንፈስ ቅዱስን ሙላት ለመለማመድ የነበረው የልቡ ጥማት በየጊዜው ይጨምር ነበር። የመጨረሻው የቃል ፈተና ሁለት ቀን እስኪቀረው ድረስ በዚህ ሁኔታ ወስጥ ቆየ።

ቅዳሜ ዕለት አቶ ጳውሎስ የእሁድን ቀን ስብከት ለማዘጋጀት መጽሐፍ ቅዱስን ቢያጠና ምንም መልዕክት ሊቀበል አልቻለም። በሕይወቱ ዘመን ሁሉ ሲሻው የነበረ ምኞቱ ሊደርስ ሁለት ቀናት ብቻ ቀርተዋል። እግዚአብሔር ግን የዶክትሬት ዲግሪው በሚያመጣለት ኃይልና የእግዚአብሔር መንፈስ በሚያመጣለት ኃይል መሃል ምርጫን ማድረግ የግድ እንደሆነ ግልፅ በሆነ መልኩ አሳውቆታል። በዚያን ምሽት ለጌታ እሺ ብሎ ታዘዘ። «ጌታ ሆይ በዘመኔ ሁሉ አቶ ጳውሎስ ተብዬ ለመጠራት ፈቃደኛ ነኝ፤ በሕይወቱ የመንፈስ ቅዱስን ኃይል ለመለማመድ አፈልጋለሁ» ብሎ ለጌታ እጁን ሰጠ።

ከተንበረከክበት ተነሳና ምክንያቱን በማሳወቅ የሰኞውን ፈተና መውሰድ እንደማይችል ይቅርታ በመጠየቅ ለፈታኞቹ ደብዳቤ ጻፈላቸው። የተለየ ኃይል ልምምድ ባይሰማውም በጣም ደስ አለው። በማግስቱ ለማህበረ ምዕመኑ በስድስት አመት ውስጥ ለመጀመሪያ ጊዜ የሚሰብከው ምንም ስብከት እንዳልነበረውና ይህ እንዴት እንደ ተከሰተ ነገራቸው። ተጠባቢ ተጨንቆ ካዘጋጃቸው የዚያ ቀደም ስብከቶቹ ይልቅ ጌታ ያንን ምስክርነት አብዝቶ ባረከው፤ ከዚያም ቀን ወዲህ እግዚአብሔር በአዲስ መንገድ የሚጠቀምበት ሰው ሆነ። ከዚያ ቀን ጀምሮ ከዓለም መለየትን በውጫዊ መልኩ ብቻ ሳይሆን ጥልቅ በሆነ ውስጣዊ እውነታ በሕይወቱ ማጣጣም ጀመረ። የመንፈስ ቅዱስ ሀልዎትና ኃይልም የየዕለቱ የሕይወቱ ልምምድ ሆነ።

እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ያሉንን ሙግቶች በመተው ከእርሱ ጋር እንድንሰማማ እየጠበቀ ነው። ለአቶ ጳውሎስ ሙግቱ የዶክትሬት ዲግሪውን በተመለከተ ነበር፤ በእኛ ዘንድ ግን ጨርሶ የተለየ ጉዳይ ሊሆን ይችላል። ሁለንተናችንን ለጌታ የተሰጠ እንዳይሆን ያደረገንን ማንኛውንም አይነት ነገር፤ እግዚአብሔር እንድናስረክበው እየጠበቀ ነው። ይህ ነገር የግድ ለእርሱ መገዛት አለበት፤ እርሱ ሁለንተናችንን ይፈልጋል። አንድ ታላቅ የሐገር መሪ በግል ታሪኩ ያሰፈረው የሚከተለው ዓረፍተነገር በጣም አስደንቆኛል፤ «የአገሪን ጥቅም እንጂ የራሴን ጥቅም በጭራሽ አልፈልግም» አለ። አንድ ሰው ለአገሩ እንደዚህ ማለት ከቻለ እኛ ለእግዚአብሔር እንዲህ አንልምን? «ጌታ ሆይ ለአንተ እንጂ ለራሴ አንዳች አልፈልግም፤ አንተ የምትፈቅደው ብቻ ፈቃዴ ይሁን፤ ከፈቃድህ ውጪ ምንም ነገር አልፈልግም»። እርሱ የጌትነቱን ስፍራ የሚወስደው እኛ የባሪያን ሥፍራ ስንወስድ ብቻ ነው። እርሱ እየጠራን ያለው ለእርሱ ሥራና ዓላማ ራሳችንን አንድንሰጥ ሳይሆን ያለምንም ቅድመ ሁኔታ ለፈቃዱ እንድንገዛ ነው። ለዚህ ተዘጋጅታችኋል?

አንድ ሌላ ወዳጄ ከጌታ ጋር ሌላ አይነት ውዝግብ ነበረው። ከመለወጡ በፊት ያፈቀራት ወዳጄ ነበረችው። ወደ ጌታ እንደመጣ እርሷንም ወደ ጌታ ለማምጣት ሞከረ። እርሷ ግን ለመንፈሳዊ ነገሮች ግድ እንዳይኖራት የቆረጠች ነበረች። ጌታም ከልጅቱ ጋር የነበረው ግንኙነት ማክተም እንዳለበት

በግልጽ ቢነግረውም፤ በጣም ይወዳት ስለነበር ይህን ችላ ለማለት በመሞከር እንደ ቀድሞው ጌታን ማገልግልና ነፍሳትን ለእርሱ መማረክን ቀጠለ። በዚህ ጊዜ መቀደስ እንደሚያስፈልገው መገንዘብ ጀመረ። የተቀደሰ ሕይወትን መኖር ይትል ዘንድ እግዚአብሔር በመንፈሱ እንዲሞላው ቢጠይቅም እግዚአብሔር ግን ይህን የልቡን መሻት ችላ ያለው መሠለ።

አንድ ማለዳ ላይ በሌላ ከተማ ውስጥ በመዝ. (73)+25 «በሰማይ ያለኝ ምንድር ነው? በምድርስ ውስጥ ከአንተ [ሌላ] ምን እሻለሁ?» የሚለውን ቃል አካፈለ። ወደ መኖሪያ ከተማው ተመልሶ ወደ አንድ የጸሎት ህብረት ሲሄድ፤ ከጥቂት ቀናት በፊት ስለሰበከዉ ስብከት የማታውቅ እህት ተነሳችና እርሱ የሰበከበትን ጥቅስ አንብባ የሚከተለውን ጥያቄ አስከተለች። «በምድርስ ውስጥ ከአንተ [ሌላ] ምን እሻለሁ?» ይህን ቃል ለራሳችን ታማኝ ሆነን መናገር እንችላለን?። ያ ቃል ኃይል ነበረውና ልቡን ጠቅ አደረገው። በሰማይና በምድር ከጌታ ውጪ ምንም እንደማይሻ ለራሱ ታማኝ ሆኖ መናገር አይችልም ነበር። በዚያን ጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር መስማማት የሚችለው የሚወዳትን ልጅ ለመተው ፈቃደኛ ሲሆን ብቻ እንደሆነ ተረዳ። ነገር ግን ልጅቷን በጣም ይወዳት ነበርና ጌታ ከተናገረው ቃል ጋር ለመስማማት ቀላል አልሆነለትም። ለእርሱ እርሷን ማጣት ሕይወቱን የማጣት ያህል ከባድ ነበር። በመሆኑም ከጌታ ጋር እንዲህ ሲል ሙግት ጀመረ። «ጌታ ሆይ እሷን እንዳገባ ፍቀድልኝ እንጂ የትም አገር ሄጃ አገለግልሃለሁ።» ጌታ ግን ጉዳዩ ከልጅቷ ጋር የነበረው ወዳጅነት እንጂ የትም አገር ሄዶ ለማገልገል መፍቀዱ አልነበረም። ምንም ያህል ምክንያቶችና ሁኔታዎች ቢደረድር ጌታ ሀሳቡን የሚለውጥ ሆኖ አልተገኘም። ሙግቱ ለብዙ ወራት ቀጠለ። ያ ወጣት ጌታ በመንፈሱ እንዲሞላው በለመነ ቁጥር ጌታ የሚያመለክተው ለእርሱ ወደ አላስገዛው የሕይወቱ ክፍል ነበር። መጨረሻ ላይ ግን የእግዚአብሔር ጸጋ አሸነፈና ወጣቱ ወደ ጌታ በመመልከት «ጌታ ሆይ አሁን በእውነት በምድርስ ውስጥ ከአንተ [ሌላ] ምን እሻለሁ?» ማለት ችያለሁ» አለ። በዚያ ቀን ጨለማው ሁሉ በርቶ የብርሃን ቀን ሆነለት።

ይቅር የተባለ ኃጢአተኛ ከሌላው ኃጢአተኛ እንደሚለይ፤ የተሰጠ ክርስቲያንም ከሌላው ክርስቲያን የተለየ ነው። እርሱ በነገር ሁሉ ጌታ እንደሆነ እንድናይ ጌታ ይርዳን። ሁለንተናችንን ለእርሱ ብናስገዛና በውስጣችን እንዲኖር መንፈስ ቅዱስን ብንቀበል፤ የተለየ ስሜት ወይም ልዕለ-ተፈጥሮአዊ (Supernatural) ግልጠቶች እስኪከሰቱ ሳንጠብቅ፤ በሕይወታችን ስላደረገው ነገር ልናመለከት እንችላለን። የእግዚአብሔር ክብር መቅደሱን ስለሞላው በድፍረት ልናመለከት እንችላለን። «ወይስ ስጋችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስቅዱስ ቤተመቅደስ እንደሆነ አታውቁም?»

9. የሮሜ ምዕራፍ ሰባት ትርጉም

አሁን ወደ ሮሜ መጽሐፍ እንመለስ። ከምዕራፍ ስድስት ላይ ጥናታችንን ያቋረጥነው ሁለት ተዛማጅ ሃሳቦችን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ላለን ጉዞ መንስኤና ግብ የሆነውን የእግዚአብሔር የዘለዓለም ዓላማና ወደዚያ ግብ እንድንደርስ የሚያስችለንን ኃይል ስለሚሰጠን መንፈስ ቅዱስ ለማሰብ ነበር። አሁን ብዙዎች እንደ አላስፈላጊ የሚያዩትን ሮሜ ምዕራፍ ሰባትን እንመልከት። በእርግጥ ክርስቲያኖች አሮጌው ፍጥረት በክርስቶስ መስቀል እንደተሻረና አዲስ የሆነ ፍጥረት በትንሳኤው ልደትን እንዳገኘ ቢገነዘቡ ኖሮ ይሄ ምዕራፍ አላስፈላጊ ይሆን ነበር። ይህንን በእውነት «አውቀን» «በመቁጠር» እና «እራሳችንን ለእግዚአብሔር ብናቀርብ» ምናልባት ሮሜ ምዕራፍ ሰባት ባላስፈለገን ነበር።

ሌሎች ደግሞ ምዕራፍ ሰባት በትክክለኛ ሥፍራው እንዳልተቀመጠና በምዕራፍ አምስትና ስድስት መካከል ቢቀመጥ ተገቢ ሊሆን ይችል እንደ ነበር ያስባሉ። በምዕራፍ ስድስት ሁሉም ፍጹምና የተቃና ሆኖ ቆይቶ ከዚያ ድንገት ሳይታሰብ «እኔ ምንኛ ጎስቋለ ሰው ነኝ» የሚለው ጩኸት ይመጣና ሰላማዊውን ድባብ ያደርሰዋል። አንዳንድ ሰዎች ጳውሎስ እዚህ ላይ የሚናገረው፤ ዳግም ከመወለዱ በፊት በእይሁድነቱ ህግን ለመጠበቅ ሲታገል ያለመቻሉን እንደሚያመለክት ይናገራሉ። እርግጥ ነው በዚህ ካሉት ልምምዶች አንዳንዶቹ ክርስቲያናዊ ልምምድ እንዳይደሉ ማመን ይኖርብናል። ይሁንና እውነታው እንደሚያሳየን ጳውሎስ በዚህ ክፍል የሚገልጸው ልምምድ የብዙ ክርስቲያኖች ልምምድ መሆኑ አይካድም።

ሮሜ ምዕራፍ ስድስት የሚያትተው ከኃጢአት አርነት ስለመውጣት ሲሆን ሮሜ ምዕራፍ ሰባት ደግሞ ከህግ አርነት ስለመውጣት ነው። በምዕራፍ ስድስት ጳውሎስ ከኃጢአት እንዴት አርነት እንደወጣ የነገረንን ሰናነብ፤ የሚያስፈልገው ይኸው ነው ብለን እንደመድማለን። ሮሜ ምዕራፍ ሰባት ግን ከኃጢአት አርነት መውጣት ብቻ በቂ እንዳይደለና ከህግም አርነት መውጣት እንዲያስፈልገን ያስተምረናል። ከህግ ቀንበር ሙሉ በሙሉ ካልተላቀቅን፤ ከኃጢአት ቀንበር መላቀቅ አንችልም። ታዲያ ከኃጢአት አርነት መውጣትና ከህግ አርነት መውጣት ልዩነታቸው ምንድነው? ከኃጢአት ነፃ የመውጣትን አስፈላጊነት እንቀበላለን፤ ከህግ አርነት መውጣት ግን አስፈላጊነቱ የቀላል ሳይ ነው? ይህን ጥያቄ ለመመለስ ህግ ምን እንደሆነና ለእኛ ያለው ፋይዳ ምን እንደሆነ ማንሳት ተገቢ ይሆናል።

ድ.1. ሥጋና የሰው ውድቀት

ሮሜ ምዕራፍ ሰባት አዲስ የሆነ ትምህርት ያስተምረናል። የዚህም ትምህርት መነሻው «እኔ በሥጋ መሆኔ» (ሮሜ. 7+5)፤ «የሥጋ መሆኔ» (ሮሜ. 7+14) እና «በእኔ ማለት በሥጋዬ በጎ ነገር አለመኖሩ» (ሮሜ. 7+18) ነው። ይህ ከኃጢአት ጉዳይ የዘለለና እግዚአብሔርን ከማስደለት ጋር የተያያዘ ነው። እዚህ ላይ ትኩረታችን ኃጢአትን በተለያዩ ገጽታው ማየት ሳይሆን ሰውን በሥጋዊ ሁኔታው መመልከት ነው። ሰውን በሥጋዊ ሁኔታው ማየት የኃጢአትን የተለያዩ ገጽታዎች ማየትን ይጨምራል። ከዚህ አልፎ ግን በሥጋ ስንሆን ጨርሶ ደካሞች የመሆናችንንና «በሥጋ ያሉቱ እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኙ» (ሮሜ. 8+8) ያለመቻላቸውን እውነት ይከስትልናል።

እዚህ ላይ ቆም ብለን የብዙዎች ልምምድ ምን እንደሚመስል ለመቃኘት እንሞክር። ብዙ ክርስቲያኖች በእውነት የጻኑ ሆነው ሳለ ከኃጢአት እስራት ግን ገና አልተላቀቁም። ይህ ማለት ሠርዝ በኃጢአት ግዛት ስር ናቸው ማለት ሳይሆን፤ ደግመው ደጋግመው ሊፈጽሙት የሚገፋፉና ሩጫቸውን በሚያሰናክል የተወሰነ ኃጢአት ተይዘዋል ማለት ነው። እነዚህ ሰዎች አርነት የሚወጡት የወንጌልን ምሉዕ መልዕክት ሲሰሙ፤ ጌታ ኢየሱስ የሞተው ከኃጢአታችን ሊያነፃን ብቻ ሳይሆን በሞቱ ኃጢአተኞች የሆንን እኛን ሊያካትተንና እልባት ያገኘነው የፈጸምነው ኃጢአት ብቻ ሳይሆን መሠረታዊ ባህርያችንም እንደሆነ ሊገነዘቡ ነው። ከዚያም ዐይኖቻቸው ተከፍተው ከክርስቶስ ጋር እንደ ተሰቀሉ ያያሉ። ይህም መገለጥ ሁለት ነገሮችን ያስከትላል። በመጀመሪያ ደረጃ እንደ ተሰቀሉና ከጌታ ጋር እንደተነሡ ይቆጥራሉ። በሁለተኛ ደረጃ እግዚአብሔር በእነርሱ ላይ ያለውን የመብት ጥያቄ በመገንዘብ በእራሳቸው ላይ ምንም መብት እንደ ሌላቸው ተረድተው ከሙታን እንደ ተነሡ ሆነው እራሳቸውን ለእግዚአብሔር ያቀርባሉ። በምስጋና የተሞላ ውብ የክርስትና ሕይወት የሚጀምረው ከዚህ ነው።

ይሁንና እዚህ ነጥብ ላይ እንዲህ ብለው ሊያስቡ ይጀምራሉ፤ ከክርስቶስ ጋር ሞቼ ከእርሱ ጋር ተነስቻለሁ። ለዘለዓለም እራሴን ለእርሱ ሰጥቻለሁ፤ እርሱም ለእኔ እጅግ ብዙ ነገር አድርጓልና እኔም አንድ ነገር ላደርግለት ይገባል። ላስደስተውና ፈቃዱን ላደርግ እፈልጋለሁ። ስለዚህም እራሳቸውን ከሰጡ በኋላ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅና ለማከናወን ይነሳሉ። በዚህ ጊዜ ለእራሳቸው የሚገርማቸው ሁኔታ ተከስቶ ያገኛሉ። እንደሚወዱት ስላሰቡ ፈቃዱን ማድረግ የሚችሉ መስጧቸው ነበር። ነገር ግን ውሎ ሲያድር የእግዚአብሔርን ፈቃድ መውደድ አቀበት ሆኖ ያገኙታል። እንዲያውም አንዳንድ ጊዜ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ግልጽ የሆነ ቸልታና ልግምተኝነት ይለማቸዋል። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ

ሲያስቡም የማይቻል ሆኖ ያገኙታል። ከዚያም እንዲህ ብለው ራሳቸውን ይጠይቃሉ «ማወቅ ያለብኝን መሠረታዊ ነገር አውቄያለሁን፤ መሆን ያለብኝን ቁጥሬአለሁን፤ ራሴንስ ለእርሱ ሰጥቻለሁን፤ ለእግዚአብሔር መስጠት ከሚገባኝ የቆጠብኩት ነገር የለም። ታዲያ አሁን ፈቃዴን መፈፀም ለምን ተሳነኝ?» ይላሉ።

የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመፈጸም ልባቸውን ባተጉ ቁጥር ይበልጥ አስቸጋሪ ይሆንባቸዋል። መጨረሻ ላይ ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ እንዳልወደዱት በመደምደም ፈቃዱን የመፈጸም መሻትና ኃይል እንዲሰጣቸው ይጸልያሉ። አለመታዘዛቸውን በእግዚአብሔር ፊት ተናዘው ከዚህ በኋላ ለመታዘዝ ቃል ይገባሉ። ይሁንና ገና ከተንበረከኩበት ከመነሳታቸው እንደገና ራሳቸውን በኃጢአት ወድቀው ያገኙታል። ከዚያም ለራሳቸው እንዲህ ይላሉ «ምናልባት ያደረግሁት ውሳኔ ቁርጠኝነት የጎደለው ነበር። አሁን ከፍጹም ቁርጠኛ እሆናለሁ» ስለዚህም የፈቃድ ኃይላቸውን በዚህ ጉዳይ ላይ ያውላሉ። ይሁን እንጂ አሁንም እርምጃቸውን የሚያሰናክል ውድቀት ይገጥማቸዋል። በዚህ ጊዜ እንደ ጳውሎስ «በእኔ ማለት በስጋዬ በጎ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁና ፈቃድ አለኝና መልካሙን ግን ማድረግ የለኝም። የማወልወደውን ክፉን ነገር አደርጋለሁና ዳሩ ግን የምወደውን በጎውን ነገር አላደረገውም።» (ሮሜ. 7+18-19) ወደሚል ቀቢፀ ተስፋ ደረጃ ላይ ይደርሳሉ።

9.2 ሕግ የሚያስተምረን

በዙ ክርስቲያኖች በድንገት ወደ ሮሜ ምዕራፍ ሰባት ልምምድ ወርደው ራሳቸውን ያገኛሉ፤ ምክንያቱንም በውል አይገነዘቡም። ሮሜ ምዕራፍ ስድስት በቂ እንደሆነ በማሰብ ከእንግዲህ ወዲህ መውደቅ የሚባል ነገር እንደሌለ ተደላኛለው ተቀምጠው ሳለ ራሳቸውን በሮሜ ምዕራፍ ሰባት ውስጥ ሲያገኙ ይገርማቸዋል። የዚህ ምክንያቱ ምን ይሆን?

በመጀመሪያ በሮሜ ምዕራፍ ስድስት የተገለጸው ከክርስቶስ ጋር መሞት ችግራችንን ሁሉ እንደሚቀርፍ ግልጽ ይሁንልን። ይህ ገና ያልተፈጸመውና ከምዕራፍ ስድስት የሚለጥቀው የዚህ ሞት ማብራሪያ ነው። በሮሜ ምዕራፍ ሰባት ያለውን እውነት ገና አልተገነዘብንም።

ሮሜ ምዕራፍ ሰባት የተሰጠን በሮሜ 6+14 ያለውን «ኃጢአት አይዝቸሁም ከጸጋ በታች እንጂ ከሕግ በታች አይደላችሁምና» የሚለውን ቃል ለመግለጥና እውን ለማድረግ ነው። ችግሩ ከህግ ባርነት አርነት አልወጣንም። ሕግ ማለት ምን ማለት ነው?

ጸጋ እግዚአብሔር ለእኔ የሚያደርግኝ ሲሆን ህግ ደግሞ እኔ ለእግዚአብሔር የማደርገው ነገር ነው። እግዚአብሔር በእኔ ሕይወት ተፈጽሞ ሊያየው የሚፈልገው ቅዱስና ጻድቅ የሆነ ጥያቄ አለው፤ ያም ሕግ ነው። ህግ

ማለት እግዚአብሔር በእኔ ተፈጽሞ ሊያየው የሚፈልግ ነገር ከሆነ ከሕግ አርነት መውጣት ማለት እግዚአብሔር ያን ከእኔ አይፈልግም፤ ይልቁንም እርሱ ራሱ ያዘጋጅልኛል ማለት ነው። ይህም ከሕግ ግዴታ ነፃ ወጣሁ ማለት ነው። ከሀገር አርነት መውጣት ማለት ይህ ነው። በዚህ መንገድ እግዚአብሔርን ለማስደሰት በሞከራችሁ መጠን ራሳችን ለሀገር ቀንበር ማስገዛታችሁ ስለሆነ የሮሜ ምዕራፍ ሰባት ልምምድ የእናንተ ይሆናል።

እዚህ ላይ ችግሩ ሀገር እንዳልሆነ እናስተውል። ጳውሎስ «ሕጉ ቅዱስ ነው፤ ትእዛዚቱም ቅድስትና ጸድቅ በጎም ናት» (ሮሜ. 7+12) ይላል። ችግሩ ያለው ሀገር ላይ ሳይሆን እኔ ላይ ነው። ሕጉ ከእኔ የሚጠይቀው ጽድቅ ነው። የሚጠይቅበት ሰው ግን ጸድቅ አይደለም። ስለዚህ ችግሩ ሕግ ከእኔ የሚጠይቀው ልክ አይደለም ሳይሆን እኔ ላሟላው አልችልም ነው። እኔ «ከኃጢአት በታች ልሆን የተሸጥሁ» (ሮሜ. 7+14) በመሆኔ ኃጢአት በእኔ ላይ መሰልጠኑ የማይቀር ነው። እርግጥ ነው ምንም እስካልተጠየቅኩ ድረስ መልካም ሰው ልሆን እችላለሁ። ኃጢአተኝነቴ የሚገለጠው የሆነ ነገር ከእኔ ሲጠየቅ ነው።

የቤት ሰራተኞችሁ ስልጡን ባትሆንና ምንም ሳትሰራ ዝም ብላ ብትቀመጥ ሥልጡን አለመሆኗ የተገለጠ አይሆንም። ምንም ሳትሠራ እንደ ተቀመጠች ብትውል ለእናንተ የምትጠቅም አትሆንም፤ ቢሆንም ግን ቢያንስ የምታደርሰው ጥፋት የለም። ነገር ግን «የምን ልግመኝነት ነው? ተነሺና ሥራ ጀምራ» ስትሏት ያኔ ችግር ይከሰታል። ስትነሳ ጠረጴዛውን ታጋጨዋለች፤ ትንሽ ተራምዳ ያደናቅፋትና ውድ የሆነ የሽክላ ሳህን ገና ስትነካው ይሰበራል። ምንም ባታዟት ኖሮ ሥልጡን አለመሆኗን የምታየበት መንገድ ባልኖራችሁ። አንድን ነገር እንድታደርግ ስታዟት ግን ሥልጡን ያለመሆኗን ወዲያው ታያላችሁ።

በተፈጥሮአዊ ሥሪታችን ሁላችንም ኃጢአተኞች ነን። እግዚአብሔር ምንም ባያዘን ሁሉ ሰላም ነው። አንድ ነገር ሲጠይቀን ግን ኃጢአተኝነታችን ራሱን የሚገልጥበት እድል ያገኛል። በዚህ መንገድ ሀገር ደካማነታችንን ይገልጣል። ማንነቴን እግዚአብሔር ያውቃል። ከራሴ ጸጉር እስከ እግራ ጥፍር በኃጢአት የተሸፈንኩ ፈጽሞ አቅሙ-ቢስና በራሴ ምንም ላደርግ የማልችል እንደ ሆንኩ ያውቃል። ችግሩ እኔ ይህን አላውቅም። ሁሉም ሰው ኃጢአተኛ እንደመሆኑ እኔም በዚያ እንደምጠቃለል ባምንም እንደቀሩት ኃጢአተኞች ተስፋ-የለሽ ኃጢአተኛ እንደ ሆንኩ አላስብም። በእራሳችን ጨርሶ ደካማና አቅሙ-ቢስ እንደ ሆንን ወደ ምናውቅበት ነጥብ እግዚአብሔር ሊያመጣን ይስፈልጋል። እውነታውን ያሳየን ዘንድ እርሱ አንድ ነገር ማድረግ አለበት። ያለ ሀገር እገዛ ምን ያህል ደካሞች እንደ ሆንን ባላውቅን ነበር። ጳውሎስ በሮሜ. 7+7 ይህን ግልጽ ያደርግልናል «በሀገር ባይሆን ኃጢአት ባላውቅሁም

ነበር። ህጉ አትመኝ ባላለ ምኞትን ባላወቅሁም ነበርና ኃጢአተኝነቱን ያስገነዘበው «አትመኝ» የሚል አስረኛው ትዕዛዝ ነበር። ስለዚህ ፍጹም አቅሙ ቢስ የመሆኑ እውነታ ፊት ለፊት ያፈጥበታል።

ሀገን ለመጠበቅ ይበልጥ በሞክርን መጠን ድክመታችን ይበልጥ እየተገለጠ ምን ያህል ተስፋ-የለሽ ድካሞች እንደ ሆኑን እስከምናውቅ ድረስ ወደ ሮሜ ምዕራፍ ሰባት ልምምድ በጥልቅ እንዘፈቃለን። እግዚአብሔር ቀደም ብሎ ይህን አውቆታል፤ እኛ ግን አላወቅነውም። ስለዚህ በአስቸጋሪ መንገድ እግዚአብሔር ይህንን እውነታ እንድንገነዘብ ያስችለናል። እግዚአብሔር ሀገን የሰጠው ኃጢአተኞች መሆናችንን አስረግጠን እንድናውቅ ነው።

ስለዚህም እግዚአብሔርን በመፍራት ይህን ነገር ደፍሬ እናገራለሁ። እግዚአብሔር የሰጠን የምንጠብቀው ህግ ሳይሆን የምናፈርሰው ህግ ነው። መጀሪያውኑ ህጉን ሲሰጠን እኛ በህጉ ልንኖር እንደማንችል እግዚአብሔር ያውቃል። ፍጥረታችን እጅግ የዘቀጠ ከመሆኑ የተነሳ ከእኛ ምንም አይጠብቅም፤ አንዳች እንድናደርግም አይጠይቀንም። በህግ በመኖር አንድም ሰው በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት አግኝቶ አያውቅም። በአዲስ ኪዳን በየትኛውም ስፍራ የእምነት ሰዎች ህጉን እንዲጠብቁ አልተነገራቸውም። አዲስ ኪዳን ግልጽ እንደሚያደርግልን ህጉ የተሰጠን መተላለፍ ይኖር ዘንድ ነው። «በደልም እንዲበዛ ህግ ጭምር ገባ» (ሮሜ. 5፥20)። ህጉ የተሰጠን ህግ ተላላፊዎች እንሆን ዘንድ ነው! በአዳም ኃጢአተኛ መሆናችን ጥርጥር የለውም «ነገር ግን በሕግ ባይሆን ኃጢአትን ባላወቅሁም ነበር። ኃጢአት ያለ ሕግ ሕይወት የሌለው ነውና.... ትዕዛዝ በመጣች ጊዜ ግን ኃጢአት ሕያው ሆነ እኔም ሞትኩ» (ሮሜ. 7፥1-9)፤ እውነተኛ ባህርዬን የሚገልጠው ህግ ነው። በትዕቢት ታውረን ስለራሳችን መልካም ስናስብ እግዚአብሔር ሊፈትነንና ደካሞች መሆናችንን ሊያሳየን ሀገን ሰጠን። ይህን እውነት ስንረዳ «ምንም ተስፋ የሌለኝ ኃጢአተኛ ነኝ ቅዱሱን እግዚአብሔርን ደስ ለማለኝት በገዛ ራሴ ጥረት አንዳች ነገር ማድረግ አልችልም» እንላለን።

ስለዚህ እግዚአብሔር ሀገን ሲሰጠን እንደምንኖርበት ጠብቆ እንዳልሆነ ግልጽ ይሁንልን። እግዚአብሔር በሰጠን ህግ መኖር ሲሳነንና ተላላፊዎች ስንሆን ያኔ ህግ ግቡን መታ ይባላል። በዚህም መንገድ ክርስቶስ ራሱ በእኛ ህጉን ይፈጽም ዘንድ ህግ ወደ ክርስቶስ የሚያመጣን ሞግዚት ሆኗል (ገላ. 3፥24)።

9.3 ክርስቶስ የህግ ፍፃሜ

በሮሜ ምዕራፍ ስድስት እግዚአብሔር ከኃጢአት፤ በሮሜ. ምዕራፍ ሰባት ደግሞ ከህግ እንዴት እንዳዳነን ተመልክተናል። ሮሜ. ምዕራፍ ስድስት ከኃጢአት ስለዳንበት መንገድ የሚገልጽልን በጌታና በባሪያ ስዕል ሲሆን ሮሜ.

ምዕራፍ ሰባት ደግሞ ከህግ የዳንገበትን መንገድ የሚያሳየን በሁለት ባሉችና በአንድ ሚስት ስዕል ነው። በኃጢአትና በኃጢአተኛው መካከል ያለው ግንኙነት የተወከለው በጌታና በባሪያ ሲሆን በህግና በኃጢአተኛው መካከል ያለው ግንኙነት የተወከለው ደግሞ በባልና በሚስት ነው።

በርሜ. 7+1-4 ጳውሎስ ከህግ እንዴት እንደ ዳንገ ለማሳየት በተጠቀመው ስዕል ወስጥ ሁለት ባሉችና አንዲት ሴት አሉ። ሴትዋዋ ሚስት ልትሆን የምትችለው የግድ ከሁለቱ ለአንዱ ብቻ ነው። ክፋቱ ግን ያገባችው የማትፈልገውን ነው። ያገባችው ሰው ጥሩ ሰው መሆኑ ምንም ጥርጥር የለበትም። ችግሩ ያለው ባልና ሚስቱ በምንም ዓይነት መንገድ የማይጣጣሙ በመሆናቸው ነው። ሰውየው ቀጥተኛና ስህተትን የማይፈቅድ ሲሆን እርሷ ደግሞ በተቃራኒው እንደ ልቧ መኖር የምትፈልግ ናት። እርሱ በሚያደርገው ሁሉ ጠንቃቃና አስተዋይ ሲሆን እርሷ ግን በዘፈቀደ የምትመላለስ ስርዓተ-ቢስ ናት። ታድያ የእንደዚህ ዓይነት ባለትዳሮች ጎጆ እንዴት ደስታ የሰፈነበት ሊሆን ይችላል?

ባልየው ህግና ሥርዓት እንዲከበሩ የሚፈልግ አንዳችም ንዝህላልነት የማይፈቅድና ሁልጊዜ ትዕዛዝ የሚሰጥ ነው። እንደ ባልነቱ መብቱ መከበር አለበትና ሚስቱ ልክ አይደለም ልትለው አትችልም። ትዕዛዙ ደግሞ አግባብ ያለው እንደ መሆኑ ልትታዘዘው ግዴታ አለባት። ሰውየው በባህርዮም ሆነ በሚሰጣት ትዕዛዞች ምንም አልበደለም! ችግሩ ትዕዛዙን ልትፈጽም ከማትችል ሚስት ጋር መቆራኘቱ ነው። ሁለቱ ጨርሶ የማይጣጣሙ ናቸውና ትዳራቸው ለዘለቂታ መቀጠሉ በእጅጉ እንደሚያጠያይቅ ለማንም የተሰወረ አይደለም። ስለዚህ ይህ ሚስትየውን ውጥረት ውስጥ ጨምሯታል። መቼም ብዙ ጊዜ እንደምትሳሳት ራሷም ታውቃለች! ከዚህ ሰው ጋር መኖር ግን ጨርሶ ልክ የመሆንን ትንሽ እድል እንኳ ሊሰጣት አልቻለም። ከእርሱ መስፈርት አንፃር እጅግ ተጠንቅቃ የምታደርገው እንኳ ስህተት ነው። ታድያ ምን ተስፋ አላት? ሌላኛውን ወንድ ብታገባው ኖሮ እንዲህ ያለ አጣብቂኝ ውስጥ ባልገባች። ይኸኛው ሰው በቀጥተኝነትና ህግ እንዲከበር በመፈለጉ ከዚያኛው ይልቅ ለዘብተኛ ሆኖ ሳይሆን! ብዙ ስለሚረዳት ከእርሱ ጋር መኖር በአብዛኛው በጣም የተሻለ እንደሚሆን ግልጽ ነው። ይሄኛውን ሰው ልታገባው ልቧ ብዙ ጊዜ ተመኝቷል። ግን የአሁኑ ባሏ በሕይወት አስካለ ድረስ ከዚያኛው ጋር ሕጋዊ ጋብቻ ልትመሰርት ስለማትችል ወደደችም ጠላች ከዚህኛው ባሏ ጋር መኖር አለባት።

ይህንን ስዕል የሳልኩት እኔ ሳልሆን ጳውሎስ ነው። የመጀመሪያው ባል ህግ ሊሆን ሁለተኛው ግን ክርስቶስ ነው። እናንተ ደግሞ በሴትየዋ ተወካላችኋል። ህግ ብዙ ይጠይቃል። የሚጠይቀውን መፈጸም እንችል ዘንድ ግን ምንም እገዛ አያደርግልንም። ጌታ ኢየሱስም ህግ የሚጠይቀውን ያህል

እንዲያውም ከዚያ በላይ ይጠይቀናል (ማቴ. 5+21-48)። እርሱ ግን የሚጠይቀውን እርሱ ራሱ በእኛ ውስጥ ያከናውነዋል። ሴትየዋ ከመጀመሪያ ባሏ ተፋትታ ሁለተኛውን ለማግባት ብታስብ ምንም አያስደንቅም። ይሁንና ከዚያ ውጥረት ልትገላገል የምትችልበት ብቸኛ መንገድ የመጀመሪያው ባሏ ሞት ነው። ሰውየው ግን ሞትን አሻፈረኝ ብሎ ሕይወትን የሙጥኝ ብሎ ይዟል። እንዲያውም እንዲህ እንደዋዛ የሚሞት አይደለም። «ለማይና ምድር እስኪያልፍ ድረስ ከሕግ አንዲት የውጣ ወይም አንዲት ነጥብ ከቶ አታልፍም ሁሉ እስኪፈጸም ድረስ» (ማቴ. 5+18)።

አዎን በእርግጥ ህጉ ለዘላለም መኖሩ ይቀጥላል። ታዲያ ህጉ የማይሞት ከሆነ እንዴት ከክርስቶስ ጋር ልንቆራኝ እንችላለን? የመጀመሪያ ባሌ ሕይወትን የሙጥኝ ብሎ ሞትን እምቢ ካለ ሁለተኛ ባል እንዴት ላገባ እችላለሁ? አንድ መንገድ ብቻ አለ። እርሱ የማይሞት ከሆነ እኔ መሞት አለብኝ! ያኔ የጋብቻ ውላችን መፍረስ ይችላል። እግዚአብሔር ከህግ እስራት የታደገን ልክ በዚህ መንገድ ነው። በሮሜ. ምዕራፍ ሰባት ላይ በጣም ልብ ልንለው የሚገባን ነጥብ ከቁጥር ሦስት ወደ አራት ያለው ሽግግር ነው። ከቁጥር 1-3 ባልየው መሞት እንዳለበት ያሳይና በቁጥር አራት ላይ ሴትየዋ ስትሞት እናያለን። ህጉ አይሞትም እኔ ግን እሞታለሁ። በዚህም ከህግ አርነት እወጣለሁ። ህጉ ለዘላለም አይሞትም። የእግዚአብሔር ጻድቅ ትዕዛዝ ለዘላለም ይኖራል። በሕይወት ከኖርኩ ህጉን ማሟላት አለብኝ! ከሞትኩ ግን ህጉ በእኔ ላይ ያለውን ኃይል ያጣል። መቃብርን ተሻግሮ ሊከተለኝ አይችልም።

ስለዚህም ከህግ አርነት የምንወጣበት መርህ ከኃጢአት አርነት ከምንወጣበት ጋር አንድ አይነት ነው። ስሞት የቀድሞ ገዥዬ በሕይወት መኖር ቢቀጥልም በባሪያው ላይ ያለው ኃይል ከመቃብር አይዘልም። በሕይወት እያለሁ እንደ ፈለገ ይሰለጥንብኝና ይገዛኝ ነበር። ስሞት ግን ቢጠራኝም አልሰማውም። ከቀንበሩ ለዘላለም ተፈትቻለሁ። ከህግም አርነት የምወጣው እንደዚሁ ነው። ሴት «በሕይወት እያለች በባሏ ታስራለች ስትሞት ግን የጋብቻ ውሉ ይፈርሳል።» ህጉ አሁንም ማዘዙን አላቋረጠም! ነገር ግን በእኔ ላይ አንዳች ስልጣን የለውም።

አሁን አንድ በጣም አስፈላጊ ጥያቄ ይነሳል «መሞት የምችለው እንዴት ነው?» እዚህ ላይ የጌታ ሥራ ምንኛ የከበረ እንደሆነ እንመለከታለን። «እናንተ ደግሞ በክርስቶስ ሥጋ ለሕግ ተገድላችኋል» (ሮሜ. 7+4)። ክርስቶስ ሊሞት ሥጋው ተቆርሷል። እግዚአብሔር እኔንም በእርሱ ውስጥ ስለጨመረኝ (1ቆሮ. 1+30) እኔም ከእርሱ ጋር ተቆርሻለሁ። ደግሞም ተሰቅያለሁ። በእግዚአብሔር ፊት የእርሱ ሞት የእኔንም ሞት ያካተተ ነው። በቀራንዬ መስቀል ላይ ሁሉም ተፈጽሟል።

«እንዲሁ ወንድሞቼ ሆይ እናንተ ደግሞ በክርስቶስ ስጋ ለሕግ ተገድላችኋል»። የሴትየዋ ባል ገና ብርቱና ጎልማሳ ሊሆን ይችላል። እርሷ ከሞተች ግን የእርሱ ትዕዛዝና ሥልጣን በእርሷ ላይ በምንም ዓይነት መንገድ ተፈፃሚነት ሊኖራቸው አይችልም። ከእርሱ ትዕዛዞች ሁሉ ሞት ገላግሏታል። ሁሉን የሚጠቀልለው የክርስቶስ ሞት ከሀግ ቀንበር አርነት አውጥቶናል።

ይሁንና ይህ የነገሩ ሁለንተና አይደለም። አስታውሱ ጌታ በመቃብር አልቀረም። በሦስተኛው ቀን ከሙታን ተነስቷል። እኛ በእርሱ ውስጥ ስለተካተትን እኛም አብረን ተነስተናል። የጌታ ስጋ ስለ ሞቱ ብቻ ሳይሆን ስለ ትንሳኤውም የሚመሰክር ነው። ትንሳኤው ሥጋዊ ትንሳኤም ነበርና። ስለዚህም «ከክርስቶስ ስጋ» ለሀግ መሞት ብቻ ሳይሆን ለእግዚአብሔር ሕያዋንም ሆነናል።

እግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ሲያጣምረን ዓላማው ለሀግ ሊገድለን ብቻ ሳይሆን «ለሌላው ከሙታን ለተነሳው ለእርሱ» እንሆን ዘንድ ነው (ሮሜ 7+4)። በብዙ የትዕዛዝ ጫና አጉብጧት ነገር ግን ሸክሙ እንዲቀልላት ቅንጣት ታህል ጥረት እንኳ ባላደረገው በቀደመው ባሏ በተስፋ መቁረጥ ውስጥ የተዘፈቀቸው ሚስት፤ አሁን የሚያዛትን ሁሉ የማከናወን ኃይል የሚሰጣትን አዲሱን ባሏን ታገባ ዘንድ፤ ከቀደመው ባሏ ጋር የነበራቸው ውል በሞት አማካኝነት ፈርሷል።

የዚህ አዲስ ሀብረት ግብ ምንድን ነው? «ለእግዚአብሔር ፍሬ እናፈራ ዘንድ ነው» (ሮሜ 7+4)። በክርስቶስ ስጋ ያቺ ልብ-ቢስና ኃጢአተኛ ሴት ተገድላለች፤ ነገር ግን በሞት ከእርሱ ስለተጣመረች በትንሳኤውም አብራውናት። የትንሳኤው ኃይልም ፍሬያማ ሕይወትን ያጎናጽፋታል። በውስጧ ያለው የትንሳኤው ጌታ ሕይወት እግዚአብሔር በቅድስናው የሚጠይቃትን ሁሉ ለማሟላት እንድትችል ኃይልን ይሰጣታል። የእግዚአብሔር ህግ አልተሻረም። ጌታ ኢየሱስ የትንሳኤ ሕይወቱን በእርሷ ስለሚያኖርና የእርሱም ሕይወት በእግዚአብሔር ፊት ደስ የሚያሰኝ ስለሆነ ሕጉ በፍጹም ተፈጽሟል።

እንዲት ሴት ስታገባ የባሏ የሆነው ሁሉ የእርሷ ይሆናል። እኛም ከክርስቶስ ጋር ሕብረት ስናደርግ የሚሆንልን ይኸው ነው። የእርሱ የሆነው ሁሉ የእኛ ይሆናል። ስፍር ቁጥር የሌለው የእርሱ ጸጋ በእጃችን ስለሆነ የሚፈልግብንን ለማሟላት የመቻል ጉዳይ ስጋት ውስጥ አይጨምረን።

የእኛ ነገር ማክተሚያ ለእግዚአብሔር መነሻ ነው።አሁን የጉዳዩን አስተምህሮአዊ ገጽታ በዚህ መልኩ ከቋጨነው በተግባራዊ ገጽታው ላይ እናተኩር። በዕለታዊ ሕይወታችን ከሕግ አርነት መውጣት ማለት ምን ማለት ነው? ከአሁን ወዲያ ምንም አላደርግም፤ እርሱን ለማስደሰት በጭራሽ አልምክርም ማለት ነው። «ይህ እንዴት ያለ አስተምህሮ ነው? ይህም ጭልጥ ያለ መናፍቅነት አይደል እንዴ?» ልትሉ ትችላላችሁ።

ግን እናስታውስ በ«ሥጋ» እግዚአብሔርን ደስ ለማለት ብንሞክር ከመቅጽበት ራሳችንን ከህግ ቀንበር በታች እያስገዛሁን ነው። ሕግን ተላልፌያለሁ፤ በዚህ ጊዜ ህግ የሞት ፍርድን በእኔ ላይ ያሳልፋል፤ ፍርዱም ተፈፃሚነት አግኝቷል። ሥጋዊው «እኔም» (ሮሜ 7:14) ከሕጉ ጥያቄ ሁሉ አርነት ወጥቻለሁ። የእግዚአብሔር ህግ አሁንም አለ፤ እንዲያውም ከቀደመው ይልቅ ለመፈጸም የሚከብድ «አዲስ ትዕዛዝም» ተሰጥቶኛል። ሆኖም እግዚአብሔር ይመስገን አዲሱ ትዕዛዝ የሚጠይቀኝን ሁሉ ክርስቶስ በእኔ ውስጥ አድሮ ያደርገዋል። ጌታ «ህግን...ልፈጽም መጣሁ» (ማቴ 5:17) ብሏል። ስለዚህም ጳውሎስ በትንሳኤው መሠረት ላይ ሆኖ «በፍርሃት በመንቀጥቀጥ የራሳችሁን መዳን ፈጽሙ፤ ስለበሳ ፈቃዱ መፈለግንም ማድረግንም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና» (ፊል. 2:12-13) ይላል።

ከህግ አርነት ወጣን ማለት የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረግን እንተዋለን ወይም ህገወጥ እንሆናለን ማለት ከቶ አይደለም። ይልቁንም ፍቃዱን በራሳችን ከማድረግ ግዴታ ነፃ ወጣን ማለት ነው። እኛ ልናደርግ እንደማንችል ሙሉ በሙሉ በመረዳት ከአሮጌው ሰው ማንነት ተነስተን እግዚአብሔርን ለማስደሰት መሞከር እናቆማለን ማለት ነው። በራሳችን ላይ የነበረን ተስፋ ሁሉ ተንኮታኩቶ፤ በራሳችን መሞከር አቁመን ጌታ የትንሳኤው ሕይወት በእኛ እንዲገለጥ በርሱ እንታመናለን።

ይህን በቻይና ባየሁት ነገር በምሳሌ ላስደግፈው። ቻይና ወስጥ ብዙ የጉልበት ሰራተኞች 120 ኪሎ ግራም የሚመዝን ጨው መሸከም ይችላሉ። አንዳንዶቹ እስከ 250 ኪሎ ግራም ድረስ ይሸከማሉ። አቅሙ 120 ኪሎ ግራም ብቻ እንዲሸከም የሚፈቅድለት ተሸካሚ የ250 ኪሎ ግራም ሽክም ቢቀርብለት ብልህ ከሆነ ማለት ያለበት «አልነካውም» ነው። ነገር ግን ከአቅም በላይ የሆነ ነገር እንኳ ለመሞከር መነሳት በሰው ልብ ስር የሰደደ ፈተና በመሆኑ ሊሸከመው ባይችል እንኳ መሞከሩ አይቀርም። ልጅ ሆኜ አስር ወይ ሃያ የሚሆኑ ተሸካሚዎች ከአቅማቸው በላይ የሆነ ሽክም ሊሸከሙ ሊሞክሩ እኔ እያያኋቸው እስከ ነበር። ሁሉም ሞክረው ሳይሆንላቸው ሲቀር ለሚችል ሰው ሥፍራውን ይለቃሉ።

ከአቅማችን በላይ የሆነን ነገር መሞከር ብንተው ለራሳችን ይበጀናል። ነገሩን እኛ እንቆጣጠረው ብንል መንፈስ ቅዱስን ሥፍራ እያሳጣነው ነው። ነገር ግን «እኔ አልችልም፤ አንተ ታደርገው ዘንድ በአንተ እታመናለሁ» ስንል በዚያን ጊዜ ከእኛ የላቀ ኃይል ሥራውን በእኛ ይሰራል።

በ1923 ከአንድ ታዋቂ ካናዳዊ ወንጌላዊ ጋር ተገናኝሁ። የስብከቱ ርዕስ በዚህ ጉዳይ ዙሪያ ላይ ነበርና ከአገልግሎት በኋላ ወደ ቤቱ ስንሄድ ይሄ ወንድም እንዲህ አለኝ። «ሮሜ. ምዕራፍ ሰባት በአሁኑ ወቅት እየተዘነጋ ስለሚመስል መነሳቱ ጥሩ ነው። ለእኔ ከህግ አርነት የወጣሁበት ቀን

መንግስተ ሰማያት በምድር እንደ ወረደ ያህል ደስ የተሰኘሁበት ጊዜ ነበር። ክርስቲያን ከሆንኩ በኋላ ለአመታት እግዚአብሔርን ደስ ለማለኝት በጣም እጥር ነበር። ነገር ግን ጥረቴን ባበዛሁ መጠን ሰወድቅ ራሴን አገኝ ነበር። እግዚአብሔር ማለት ምንም ቢያደርጉለት የማይረካ አምላክ እንደሆነ ነበር የማስበው። ትንሿን ትዕዛዝ እንኳ ለመፈጸም አልቻልኩም። አንድ ቀን በድንገት ሮሜ. ምዕራፍ ሰባትን እያነበብኩ ሳለ ብርሃን በራልኝና ከጋጢአት ብቻ ሳይሆን ከህግ አርነት እንደ ወጣሁ ተገነዘብኩ። በመደነቅ ዘለልኩና 'ጌታ ሆይ ይህ ማለት ምንም ነገር እንዳደረግልህ አትጠይቀኝም ማለት ነው? እኔም ላንተ ምንም ማድረግ አያስፈልገኝም ማለት ነው' አልኩ።»

የእግዚአብሔር ትዕዛዛት አልተለወጠም። ነገር ግን የምንፈጽማቸው እኛ መሆናችን ቀርቷል። እግዚአብሔር ይመስገን! ከሰማይ ዙፋኑ ላይ ሆኖ ህጉን የሚሰጠው እርሱ እንደሆነ ሁሉ በልቤ ውስጥ ህጉን የሚጠብቀውም እርሱ ነው። እርሱ ራሱ ጠይቆ ራሱ ያሟላዋል። እኛ አንድ ነገር ለማድረግ እስከ ሞክርን ድረስ እርሱ ምንም ሊያደርግ አይችልም። መውደቅ የተደጋገመ ልምምዳችን የሆነው እኛው በራሳችን ስለምንሞክር ነው። እኛ አንዳች ማድረግ እንደማንችል እግዚአብሔር ሊያሳየን ይፈልጋል፤ ይህንን መሉ በመሉ እስክንረዳ ድረስ ተስፋ መቁረጣችንና ውድቀታችን ማቆሚያ አይኖረውም።

ወደ ድል ሕይወት ለመግባት አብዝቶ ይጥር የነበረ አንድ ወንድም «ለምን እንደማይሳካልኝ አላውቅም» ሲል «ችግሩ ምን እንደሆነ ልብ ብላሃል? የእግዚአብሔርን ፍቃድ ለማድረግ ደክመሃል። በአንተ ትግል ምንም ማድረግ እንደማትችል ለመረዳት ትችል ዘንድ ግን ገና ደካማ አልሆንክም። ጨርሶ አቅመብስ መሆንህንና በራስህ አንዳች ማድረግ እንደማትችል ስትረዳ፤ እግዚአብሔር ሁሉን ነገር ማድረግ ይጀምራል» ብዬ ነገርኩት። ሁላችንም «ጌታ ሆይ በአንተ አንዳች ለማድረግ አቅም የለኝም ስለዚህም ሥራውን ሁሉ አንተ እንድትሰራ በአንተ እታመናለሁ» ወደምንልበት ነጥብ መምጣት አለብን።

በአንድ ወቅት በአንድ ስፍራ ከ20 ወንድሞች ጋር በአንድ ቦታ አብረን ነበርን። ባረፍንበት ቤት ሰውነታችንን እንደ ልባችን መታጠብ አንችል ስለነበር በየቀኑ ወንዝ ውስጥ መነክር ነበረብን። አንድ ጊዜ ወንዝ ውስጥ ሆነን አንድ ወንድም እግሩን ማንቀሳቀስ አቃተውና ወደ ውስጥ መስመጥ ጀመረ። ስለዚህም ጥሩ ዋናተኛ የነበረውን ሌላ ወንድም እየሰመጠ የነበረውን ወንድም በቶሎ እንዲያድነው ስነግረው ምንም እርምጃ አልወሰደም። በመገረም እየተመለከትሁት «እየሰመጠ እኮ ነው፤ ምነ ነኩ?» ብዬ ድምጹን ከፍ አድርጌ ተናገርኩት። ሌሎቹም ወንድሞች ፈጥኖ እንዲደርስለት በጋይል ይጮሁ ነበር። ዋናተኛው ወንድማችን ግን ስንዝር አልተንቀሳቀስም። እንዲያውም ተረጋግቶና ዘና ብሎ ባለበት ቆመ። በዚህ ጊዜ እየሰመጠ የነበረው ወንድም እየደከመና

እየዛለ ሄደ። እኔም በጣም በመበሳጨት «ምን ዓይነት ከፋ ሰውነት? ወንድሙ እየሰመጠ እያየ ዝም ብሎ ቆሞ ያየዋል?» አል ነበር።

ልክ ሰውየው የምር መስመጥ ሲጀምር ዋናተኛው ከመቅጽበት ወደ እርሱ ተወረወረና ተሽክሞ ወደዳርቻ አመጣው። ጎሳ ላይ ዋናተኛውን «እንደ አንተ ሕይወቱን የሚወድ ክርስቲያን አይቼ አላውቅም» ብዬ በምሬት ተናገርኩት። «ለሕይወትህ ባትሳላ ኖሮ ፈጥነህ ትደርስለትና ነፍሱን ከምጥ ታድን ነበር» አልኩት። በጎሳ ስረዳ ግን ዋናተኛው ሥራውን አሳምሮ ያውቅ ነበርና የእኔ ጉትጎታ አያስፈልገውም ነበር። ምክንያቱን ሲነግረኝ «ቀደም ብዬ ብሄድ ኖሮ ፈጥኖ ስለሚይዘኝ ሁለታችንም እንሰምጥ ነበር። እየሰመጠ ያለ ሰው ጨርሶ እስካልዛለና ራሱን ለማዳን ጥረት ማድረግ እስካልተወደረስ ሊድን አይችልም» አለኝ።

ነጥቡ ይገባችኋል? የራሳችንን ጥረት ስንተው እግዚአብሔር ይረከበናል። ጥረታችን ሁሉ እስከሚሟጠጥና በራሳችን ምንም ማድረግ እንደማንችል እስከምንረዳ ድረስ ይጠብቀናል። ከአሮጌው ሰው የሆነን ማናቸውንም ነገር እግዚአብሔር ወስዶ ወደ መስቀሉ እንደ ጠረቀው! ሥጋ ለምንም እንደማይጠቅምና ሞት ሊፈጅድበት እንዲገባ እግዚአብሔር እንደወሰነበት በእውነት ብናምን! እርሱን ለማስደለት የምናደርገውን ሥጋዊ መፍጨርጨር ሁሉ ትተን የእግዚአብሔርን ብያኔ እናጸና ነበር። በዝግ ራሳችን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ የምንወስደው እርምጃ ሁሉ በራሳችን ምንም ለማድረግ አቅም እንደሌለን! እግዚአብሔር በመስቀሉ ያወጀውን ብያኔ መካድ ማለት ነው። በአንድ መልኩ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ በሌላ መልኩ የብርታትን ምንጭ በስህተት መገንዘብ ነው።

ህጉን ስናይ ህግ የሚጠይቀንን ማሟላት እንዳለብን እናስባለን። ነገር ግን ሕጉ በራሱ ምንም ስህተት የሌለው ቢሆንም ሊፈጽመው ለማይችል ሰው መስጠት ግን አግባብ አይሆንም። በሮሜ. ምዕራፍ ሰባት የተገለጸው «ጉስቋላ ሰው» ዋና ችግሩ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ በእራሱ ለመፈጸም መሞከሩ ነው። በዚህ ክፍል «እኔ» የሚለው ቃል መደጋገሙ ስለ ሰውየው ድካም መንስኤ ፍንጭ ይሰጠናል «የማልወደውን ክፉን ነገር አደርጋለሁና ዳሩ ግን የምወደውን በጎውን ነገር አላደርገውም» (ሮሜ. 7+19)። በሰውየው አእምሮ ውስጥ መሠረታዊ የሆነ ስህተት ስለሰፈነ እግዚአብሔር ህጉን ፈጽሞ እንዳለው በማለብ ባለው ኃይል ህጉን ለመጠበቅ ይሞክራል። እግዚአብሔር ግን የዚህ ዓይነት ነገር አይጠብቅበትም። ታዲያ የሰውየው ጥረት ውጤት ምን ሆነ? እንኳን እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኝ ቀርቶ የሚያደርገው ሁሉ ለራሱም የሚያስጸይፈው ሆኖ ያገኘዋል። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ የሚያደርገው ጥረት ራሱ ተቃራኒውን ውጤት ሲያመጣ ያገኘዋል።

9:4 እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ

ሮሜ. ምዕራፍ ስድስት ስለ «ኃጢአት ሥጋ» (ሮሜ. 6+6) ሲናገር ሮሜ. ምዕራፍ ሰባት ደግሞ «ለሞት ስለተሰጠ ሰውነት» (ሮሜ. 7+24) ይናገራል። በምዕራፍ ስድስት ጉዳዩ የኃጢአት ጥያቄ ሲሆን በምዕራፍ ሰባት ላይ ደግሞ ጉዳዩ የሞት ጥያቄ ነው። «በኃጢአተኛ ሥጋ» እና «ለሞት በተሰጠ ሥጋ» መካከል ያለው ልዩነት ምንድነው? ኃጢአትን በተመለከተ (እግዚአብሔርን ደስ የማያሰኝ ነገር ሁሉ) የኃጢአት ሥጋ ወይም በኃጢአት የተዘፈቀ ሰውነት አለኝ። የእግዚአብሔርን ሕግ በተመለከተ (የእግዚአብሔርን ፈቃድ የሚያመለክት ሁሉ) ለሞት የሰጠ ሥጋ አለኝ። ከኃጢአት ጋር ያለኝ ግንኙነት ሥጋዬን የኃጢአት ሥጋ ያደርገዋል፤ የእግዚአብሔርን ፈቃድ በተመለከተ የሚገጥመኝ አለመከናወን ሥጋዬን ለሞት የተሰጠ ያደርገዋል። በፍጥረቱ ክፉ፤ ዓለማዊና ሰይጣናዊ ለሆነው ሙሉ በሙሉ የተሰጠሁ ሲሆን በአንፃሩ ግን ቅድስና፣ መንግስተ ሰማያትና እግዚአብሔር ለፍጥረቱ ባዕድ ናቸው።

የዚህን ነገር እውነታ በሕይወታችሁ ተረድታችኋል? ከሮሜ ምዕራፍ ስድስት እና ሰባት ብቻ ሳይሆን በሕይወታችሁ ልትረዱት ያስፈልጋል። ስለምድራዊ ነገሮች መናገር አይቸግራችሁም፤ ለጌታ ለመናገር ስትሞክሩ ግን ምላሳችሁ ይተሳሰራል፤ ለመጸለይ ስትሞክሩ እንቅልፍ እንቅልፍ ይላችኋል፤ ለጌታ አንድን ነገር ለማድረግ ስትነሱ በውስጣችሁ ልግመኝነት ይሰማችኋል። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር የተያያዘ እስካልሆነ ድረስ ምንም ነገር ማድረግ አይከብዳችሁም። የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ግን አስቸጋሪ ሆኖ ታገኙታላችሁ።

ይህ ማለት ምን ማለት ነው? ለዚህ አስረጃ ይሆንን ዘንድ የሚከተለውን ጥቅስ እንመልከት «ስለዚህ በእናንተ ዘንድ የደከሙና የታመሙ ብዙዎች አሉ፤ እያሌዎችም አንቀላፍተዋል» (1ቆሮ. 11+30)። ሞት ማለት የድካም የመጨረሻው መደምደሚያ ነው። ሞት ማለት ፍጹም የሆነ ድክመት ማለት ነው፤ ከእንግዲህ መድከም እስከማይቻል በፍጹም መድከም ማለት ነው። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር በተያያዘ መልኩ ለኃጢአት የተሰጠ ሥጋ አለኝ ማለት፤ እግዚአብሔርን ለማገልገል የማልችል አቅሙቢስ ደካማ መሆን ማለት ነው። ጳውሎስ «እኔ ምንኛ ጎስቋላ ሰው ነኝ ከዚህ ለሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ያድነኛል?» ብሎ ይጮሃል፤ ሰው ሁኔታውን ተረድቶ እንደዚህ ሲጮህ ጥሩ ነገር ነው። ለጌታ ጆሮ ከዚህ የበለጠ ጥዑሙዜማ የለም። ይህ የልብ ጨኸት ነው። ሰው እንደዚህ ብሎ የሚጮኸው አንዳች ለማድረግ አቅሙቢስ እንደሆነ ሲረዳና ቀጣይ ጥረቶች ማድረግ ሲያቆም ነው። እስከዚህ ነጥብ ድረስ በኃጢአት በወደቀ ቁጥር ውሳኔዎቹን እያደሰ፤ ኃይለ ፈቃዱን በእጥፍ እያጠናከረና እያጎለበተ ይጓዛል። መጨረሻ ላይ ለውጥ በማያመጣ

የውሳኔ ሽክርክሪት መጓዙ እርባናቢስ ሆኖ ሲያገኘው «እኔ ምንኛ ጎስቋላ ሰው ነኝ» ብሎ በቀቢጸ-ተስፋ ይጮሃል። በድንገት ከእንቅልፍ ሲነቃ የተኛበት ቤት በእሳት መያያዙን እንደ ተረዳ ሰው የድረሱልኝ ጨሽት ያሰማል፤ በራሱ እንደማይችለው አውቆ ተስፋ ቆርጧልና።

እናንተስ የራሳችሁ ሙከራ የትም እንደማያደርሳችሁ አውቃችሁ ተስፋ ቆርጣችኋል? ወይስ የተሻለ ክርስቲያን ለመሆን ተስፋ በማድረግ በበለጠ ትጋት እየጸለያችሁና መጽሐፍ ቅዱስ እያነበባችሁ ነው? መጽሐፍ ቅዱስ ማንበብና መጸለይ አያስፈልግም የሚል ነገር ለመናገር ከቶውን ሃሳቤ አይደለም፤ ይሁንና ወደ ድል ሕይወት ለመግባት በእነርሱ መታመን ግን በእርግጥ ስህተት ነው። መጽሐፍ ቅዱስና ጸሎት የሚያመለክቱት የበረከት ተስፋችን ወደሆነው ወደ ጌታ ነው። ትምክህታችንና መታመናችን በክርስቶስ ብቻ ሊሆን ይገባል። ጎስቋላው ሰው ጉስቁልናውን እያሰበ አይቆዝምም፤ ይልቁንም «ማን ያድነኛል?» ብሎ ይጠይቃል። እስካሁን ዓይኑ ያረፈው በራሱ ጥረትና ተስፋ ይሆኑኛል ብሎ በተመረኮዛቸው ምርኩዞች ነበር፤ አሁን ግን ተስፋው በጌታ ላይ ሆነ። እስከ አሁን ለችግሮቹ መፍትሄ ይፈልግ የነበረው ወደ ውስጡ በመመልከት ነበር፤ አሁን ግን ከራሱ ባሻገር ወደ ጌታ ያያል። አሁን የግል ጥረቱን ሁሉ አቁሞ ተስፋው ከጌታ ዘንድ ሆኗል።

የኃጢአትን ይቅርታ ያገኘው እንዴት ነው? መጽሐፍ ቅዱስን በማንበብ፣ በመጸለይና ለድሆች በመመጽወት ነውን? በጭራሽ አይደለም። ኃጢአታችን ይቅር የተባለው ጌታ ያደረገልንን በማመን ወደ መስቀሉ ስንመለከት ነው። ከኃጢአት አርነት የወጣነው በዚሁ መርህ እንደሆነ ሁሉ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ሕይወትም የምናገኘው በዚህ መንገድ ነው። የኃጢአትን ይቅርታ ለማግኘት በመስቀሉ ላይ ወደ ተሰቀለው ወደ ክርስቶስ ተመለከትን፤ ከኃጢአት አርነት ለመውጣትም በልባችን ወደ ነገሰው ክርስቶስ ተመለከትን። ለመጀመሪያው እርሱ በአደረገው ላይ ታመንን። ለሁለተኛው ደግሞ በውስጣችን በሚያደርገው ታመንን። በሁለቱም የተደገፍነው በእርሱ ብቻ ነው፤ ተጀምሮ እስኪያልቅ ሁሉን የሚያከናውነው እርሱ ነው።

የሮሜ መልዕክት በተጻፈበት ዘመን ነፍስ ገዳይ የሚቀጣው በጣም አስቃቂ በሆነ መንገድ ነበር። የሟች ሬሳ ከገዳዩ ሰውነት ጋር ማለትም የፊላው ጭንቅላት ከሰውየው ጭንቅላት፣ እግሩ ከእግሩ፣ መሳ ለመሳ ሆኖ ተጠፍሮ ገዳዩ እስከሚሞት ድረስ የሟችን አስከሬን እንደጌጥ ተሽክሞ ይኖራል። ገዳዩ የፈለገበት መሄድ ይችላል፤ ሆኖም ግን የሟቹን አስከሬን በአደባባይ መጎተት አለበት። በዚህ መንገድ ዘመኑን ሁሉ በሚያሸማቅቅ ሁኔታ ይኖራል። ከዚህ የበለጠ ምን አስከሬ ቅጣት ይኖራል? ጳውሎስ የሚጠቀመው ምሳሌ ይህን ነው። የሚሰልልን ስዕል ሊላቀቅ በማይችል ሁኔታ ለሞት ከተሰጠ ሰውነት ወይም አስከሬኑ ጋር የተቆራኘን ሰው ነው። በሄደበት ሁሉ ይህ አስከሬ ሸክም

አይለየውም። መጨረሻ ላይ መታገስ በፍጹም ሲያቅተው «እኔ ምንኛ ጎስቋላ ሰው ነኝ? ማን ያድነኛል?» ብሎ ይጮሃል። ከዚያም ለነፍሱ አብርሆት (Illumination) ሲመጣለት የቀቢጹ-ተስፋ ጩኸቱ ወደ ምስጋና ይለወጣል። ለጥያቄው መልስ ስላገኘ «በኢየሱስ ክርስቶስ በጌታችን ለእግዚአብሔር ይሁን» ይላል (ሮሜ. 7+25)።

መዳናችንን ያገኘነው በጌታ ኢየሱስ እንደ ሆነና የእኛ ትሩፋት እንዳልተካተተበት እናውቃለን። ነገር ግን ቅድስና በእኛ ጥረት ላይ የተደገፈ እንደሆነ እናሳባለን። የኃጢአት ይቅርታን የምናገኘው በጌታ ላይ ሙሉ ለሙሉ በመታመን እንደሆነ እናውቃለን፤ ሆኖም በራሳችን መፍጨርጨር ከኃጢአት አርነት መውጣት እንደምንችል እናስባለን። አንድ የሆነ ጥረት ከእኛ የሚጠበቅ ይመስለናል። ስለዚህ ደህንነት ከማግኘት በኋላም የቀድሞው «ጥረት የማድረግ» ልማዳችን ራሱን ይገልጥና የቀድሞ ጥረታችንን እንጀምራለን። እዚህ ላይ የእግዚአብሔር ቃል በአዲስ ኃይል «ተፈጸመ» (ዮሐ. 19+30) ብሎ በማወጅ የክርስቶስን ሥራ ምሉዕነት ያበስርልናል። የኃጢአትን ይቅርታ እናገኝ ዘንድ ሁሉን ነገር በመስቀል ላይ እንደ ፈጸመልን ከኃጢአት አርነት እንወጣ ዘንድ ሁሉን ነገር ያደርጋል። በሁለቱም የሚሠራው ራሱ ነው፤ «በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና»።

አርነት የወጣ ሰው ከአፋ የሚወጣው ምስጋና እጅግ የከበረ ነው፤ «ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» (ሮሜ 7+25)። ጳውሎስ «ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» ያለው ለምንድን ነው? ምክንያቱም ሁሉን ያደረገ እግዚአብሔር ነው። ሥራው የጳውሎስ ቢሆንም «ለጳውሎስ ምስጋና ይሁን» ቢል አግባብ ነበር። እርሱ ግን «ጎስቋላ ሰው» እንደ ሆነና ጉድለቱን የሚሞላለት እግዚአብሔር ብቻ እንደሆነ የተረዳ ሰው በመሆኑ «ምስጋና ለእግዚአብሔር ይሁን» አለ። ክብሩን ሁሉ ራሱ ሊወስድ ስለሚፈልግ እግዚአብሔር ሥራውን ሁሉ ራሱ ሠርቶታል። ከፊሉን እኛ ብንሰራው ኖሮ ከክብሩ ጥቂቱን ከእግዚአብሔር ጋር እንጋራ ነበር፤ ግን ክብሩ ሁሉ ለእርሱ ስለሚገባ ሥራው ተጀምሮ እስከሚያልቅ የእግዚአብሔር ነው።

እዚህ ነጥብ ላይ ብናቆም የተናገርነው ሁሉ ወደ ተግባር የማይተረጎምና የክርስትና ሕይወትም ዝም ብሎ የመቀመጥና አንድ ነገር እንዲሆን የመጠበቅ ነገር ሊመስል ይችላል፤ እውነቱ ግን ከዚህ የራቀ ነው። ይህን ሕይወት የሚያውቁ ሁሉ ግን የሕይወት መንፈስ ህግ የሚሠራበት፤ ክርስቶስ ኢየሱስ በሕያውና በአዎንታዊ እምነት የሚታመንበትና ፍጹም አዲስ የሆነ መርህ የሚሠፍንበት ሕይወት እንደሆነ ያውቃሉ። በሚቀጥለው ምዕራፍ የምንመለከተው የዚህን አዲስ ሕይወት መርህ ነው።

10. ወደ ፊት የመራመድ ጎዳና - በመንፈስ መመላለስ

እነዚህን ሁለት የሮሜ ክፍሎች እንመልከት፡-

ክሮሜ. 5+12 እስከ 6+23 «በክርስቶስ» እና «በአዳም»

ክሮሜ. 7+1 እስከ 8+39 «በሥጋ» እና «በመንፈስ»

በእነዚህ በአራቱ መካከል ያለውን ግንኙነት መረዳት ያስፈልገናል፡፡ የመጀመሪያዎቹ ሁለቶች «በክርስቶስ» እና «በአዳም» «ገቢራዊና» በፍጥረታዊ ሁኔታችንና በኋላም በክርስቶስ የመዋጀት ሥራ በእምነት የሆነውን ይናገራሉ፡፡ የኋለኞቹ ሁለቶች «በሥጋ» እና «በመንፈስ» «በተገብሮአዊ» እና በዕለት ተዕለት ሕይወታችን ያለንን መመላለስ የሚያሳዩ ናቸው፡፡ መጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ እንደሚያደርግልን የመጀመሪያዎቹ ሁለቶች የተሰጡን የጠቅላላውን ስዕል በከፊል ለማሳየት በመሆኑ ስዕሉ እንዲሟላ የኋለኞቹ ያስፈልጉናል፡፡ «በክርስቶስ» መሆን ብቻ በቂ አይደለም፤ «በመንፈስ» (ሮሜ. 8+9) መመላለስም መልመድ አለብን፡፡ በሮሜ ምዕራፍ ስምንት የመጀመሪያ ክፍል «መንፈስ» የሚለው ቃል ተደጋግሞ መጠቀሱ ይህንን የክርስቲያናዊ ሕይወት አስፈላጊ ትምህርት አጉልቶ ያሳያል፡፡

10:1. ሥጋና መንፈስ

ሥጋ ከአዳም ጋር የተያያዘ ሲሆን መንፈስ ደግሞ ከክርስቶስ ጋር የተያያዘ ነው፡፡ በክርስቶስ መሆናችንን በእርግጠኝነት ከተረዳን በኋላ ልንጠይቀው የሚገባ ጥያቄ «የምኖረው በሥጋ ነው ወይስ በመንፈስ?» የሚለውን ነው፡፡

በሥጋ መኖር ማለት በአዳም ከሆነው ማንነቴ የመነጨ ነገር ማድረግ፤ ከእርሱ በወረስኩት አሮጌ ፍጥረታዊ ነቅኦ-ሕይወት (የሕይወት ምንጭ) ብርታት መመላለስና በአዳም ኃጢአትን ለመስራት ባለኝ እድልና መብት መጠቀም ማለት ነው፡፡ በክርስቶስ ሲሆንም እንደዚሁ ነው፡፡ አሮጌው ማንነቴ በክርስቶስ መሰቀሉ ታሪካዊ እውነታ ነው፡፡ «በክርስቶስ በለማያዊ ስፍራ በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ» መባረኬ (ኤፌ. 1+3) ደግሞ የአሁኑ እውነታ ነው፤ ነገር ግን በመንፈስ ባልኖር ሕይወቴ በክርስቶስ የመሆኔን እውነታ የሚቃረን ይሆናል፡፡ ምክንያቱም በለማያዊ ስፍራ እውነት የሆነው በእኔ ሕይወት አልተገለጠምና፡፡ በክርስቶስ መሆኔን ብንገነዝብም እንኳን አዳማዊ ባህርይ እየተገለጠብኝ የመሆኑን ገሃዳዊ እውነታም መጋፈጥ ይኖርብኛል፡፡ ችግሩ የት ላይ ነው? «እውነት» በዕለት ተዕለት ሕይወቴ ወደ እውን ሊተረጎም ሲገባው እውነትን በነባራዊ ገጽታው ብቻ መያዝ ነው፡፡

እኔ በክርስቶስ መሆኔ ብቻ ሳይሆን ክርስቶስም በእኔ ውስጥ መሆኑ እውነት ነው። ሰው እንደ መሆኑ በውሃ ውስጥ መኖርና መንቀሳቀስ እንደማልችል ሁሉ በመንፈሳዊውም ረገድ ክርስቶስ ራሱን በእኔ የሚገልጠው በሥጋ ሳይሆን በመንፈስ ነው። ስለዚህ በስጋ ብኖር በክርስቶስ የእኔ የሆነው ሁሉ በውስጤ ይታሰራል። በእውነት በክርስቶስ ብሆንም በስጋ የምኖር ማለት በራሴ ብርታትና በራሴው ምሪት የምነዳ ከሆነ፤ በሕይወት ልምምዴ በውስጤ እየተገለጠ ያለው አዳም እንደሆነ እረዳለሁ። በክርስቶስ ያለውን ጸጋ ሁሉ በልምምድ ለማወቅ ብወድ በመንፈስ መኖር መለማመድ አለብኝ።

በመንፈስ መኖር ማለት እኔ በራሴ ማድረግ የማልችለውን መንፈስ ቅዱስ በእኔ ማድረግ እንደሚችል መታመን ማለት ነው። ይህ ሕይወት በፍጥረታዊ መንገድ ከምኖረው ሕይወት በጭራሽ የተለየ ነው። ጌታ አንድ ነገር እንዳደርግ በጠየቀኝ ቁጥር እርሱ የሚፈልገውን ነገር በእኔ እንዲያደርግ ወደ እርሱ እመለከታለሁ ማለት ነው። ይህ ሕይወት የሙከራ ሳይሆን የመታመን፤ የመፍጨርጨር ሳይሆን የማረፍ ሕይወት ነው። ግንፍል የሚል ንዴት ቢያስቸግረኝ፤ የረከሱ ሃሳቦች በአእምሮዬ ቢያልፉ፤ እንደበቴ ቀደም ቀደም የሚል ቢሆንና አቃቂር አውጪ መንፈስ ቢኖረኝ፤ ራሴን ለመለወጥ ቁርጠኝነት የተሞላበት ውሳኔ ከማድረግ ይልቅ ለእነዚህ ነገሮች በክርስቶስ እንደምትኩ በመቁጠር የሚፈለገውን ትህትና፤ ቅድስናና ገርነት መንፈስ ቅዱስ በልቤ እንደሚሠራ በመተማመን ወደ እርሱ እመለከታለሁ። «ቁመ ዛሬ ለእናንተ የሚያደርጋትን የእግዚአብሔር ማዳን እዩ» (ዘዳ. 14+13) ማለት ይኸው ነው።

አንዳንዶቻችሁ ወደ አንድ ለእናንተ የወዳጅነት ስሜት ወደ ሌላው ሰው ዘንድ እንድትሄዱ ጌታ ያሳስባችሁ ጊዜ እንደ ነበር አስባለሁ። ጌታ ይህን ባላችሁ ጊዜ ሄዳችሁ መከናወን እንደማታገኙና ሰውየው እንደማይቀበላችሁ ስለዚህም ጌታን ጸጋውን እንዲያበዛላችሁ ሳትጠይቁት አልቀራችሁም። ከዚያ ለእናንተ እስኪገርማችሁ ድረስ የሰውየው የወትሮው ሻካራነቱ እንዳለ ቢሆንም ምንም የመቀየምና የመበሳጨት ስሜት ሳያድርባችሁ ከቤቴ ወጣችሁ። እቤት ተመልሳችሁ ነገሩን ስታስቡት በመረጋጋታችሁና ባለመበሳጨታችሁ ተገርማችሁ ሌላ ጊዜ ስትሄዱ ይህ ስሜት ይሰማችሁ እንደሆነ አስባችሁ። በራሳችሁ ተደንቃችሁ ምክንያቱ ምን ሊሆን እንደሚችል ስታስቡት መንፈስ ቅዱስ ከእናንተ ጋር በመሆኑ እንደሆነ ገባችሁ።

ታዲያ ይህ ድል አድራጊነት የወትሮ ገጠመኛችን መሆን ሲገባው በጣም አልፎ አልፎ ብቻ ነው የሚገጥመን። መንፈስ ቅዱስ ነገሮችን በራሱ ሲረከብ ከእኛ ምንም ዓይነት ጥረትና ትግል አያስፈልግም። ይህ ድል አድራጊነት ጥርሳችንን ነክሰን በራሳችን ሳይ በመጨከን ራሳችንን መቆጣጠርና የከበረ ድል እንዳገኝን ማሰብ ማለት አይደለም። ድል-ነሺነትን የሚሰጠን ጌታ እንጂ የራሳችን ስጋዊ ጥረት አይደለም።

የፈተና ዓላማው እኛን ገፋፍቶ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጪ የሆነን ነገር ማስደረግ ነው። ጃፓን ከቻይና ጋር ጦርነት በጀመረች በመጀመሪያዎቹ ወራት ቻይና ብዙ ታንክቸን ስላጣች የቻይና ሠራዊት ከጃፓን ሠራዊት ጋር እንደሚገባ ሊፋለም አልቻለም። በዚህ ጊዜ ቻይናዎች አንድ ዘዴ ቀየሱ። እደጋ ጣዮች ተደብቀው መጀመሪያ አንድ ጥይት በጃፓን ታንኮች ላይ ይተኩሳሉ። ከተወሰነ የጊዜ ቆይታ በኋላ ሌላ የጥይት ተኩስ ይከተላል። ጥቂት ቆይቶ ደግሞ አሁንም ሌላ ጥይት ይተኩሳሉ። የታንክ ነጂው የሚተኮሰው ከየት አቅጣጫ መሆኑን ለማየት አንገቱን ብቅ ሲያደርግ አነጣጥረው ይተኩሱና አንገቱን ይቀነጥሱታል።

ከተደበቀበት እስካልወጣ ድረስ ታንክ ነጂው ምንም ሊደርስበት አይችልም። የቻይና ወታደሮች ዋና ዓላማ የታንክ ነጂው አንገቱን ብቅ እንዲያደርግ ነው። ልክ እንደዚሁ የሰይጣን ፈተናዎች ቀዳሚ ዓላማቸው ኃጢአትን እንድንፈጽም ማድረግ በራሳችን ብርታት እንድንቀሳቀስ ማድረግ ነው። ከመሸሽጊያችን ከጌታ መገኘት ወጥተን በራሳችን ብርታት ለመንቀሳቀስ ስንሳ የሰይጣን ዒላማዎች እንሆንና ጠላት በእኛ ላይ ድል ያገኛል። ካልተንቀሳቀስንና በክርስቶስ ከተሸፈንበት ወደ ሥጋዊው ክልል ካልወጣን በእኛ ላይ ድልን ሊያገኝ አይችልም።

ስለዚህም መለኮታዊው የድል መንገድ ከክርስቶስ ውጪ ምንም ነገር እንድናደርግ አይፈቅድልንም። ምክንያቱም መንቀሳቀስ በጀመርንበት ቅጽበት ፍጥረታዊ ዝመቶቻችን (inclinations) በስህተተኛ አቅጣጫ ስለሚመሩን ለሰይጣን ጥቃት የተጋለጥን እንሆናለን። በዚህ ጊዜ ለእርዳታ የምንመለከተው ወደ ማን ነው? «ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና» (ገላ. 5+17) ይህን እውነተኛ ፍልሚያ የሚያካሄደውና ድል የሚቀዳጀውም እኛ ሳይሆን እርሱ ነው። «ስለዚህም የምትወዱትን ልታደርጉ አትችሉም»።

የዚህን ቃል ሙሉ ትርጉም በሚገባ የተገነዘብነው አይመስለንም። እስኪ ለአፍታ ያህል እናስበው። በተፈጥሮአዊ ዝንባሌያችን ማድረግ የምንፈልገው ምንድን ነው? ብዙ ጊዜ ልባችን የሚያዘመው የእግዚአብሔር ፈቃድ ወዳልሆነና በራሳችን ፈቃድ ወደ ወሰነው መንገድ ነው። ከመሸሽጊያችን ወጥተን በራሳችን ጥረት ለመንቀሳቀስ አለመፍቀዳችን መንፈስ ቅዱስ ሥራውን እንዲሠራ ማለትም በውስጣችን ያለውን የሥጋ ኃይል ለመቋቋምና ለማሸነፍ እርነት ስለሚሰጠው በተፈጥሮአዊ መንገድ ልናደርግ የምንወደውን ማድረግ እንዳንችል እንሆናለን። በራሳችን እቅድና ንድፍ ከመሄድ ይልቅ እርካታችን በእርሱ ፍጹም ፈቃድ ይሆናል። ስለዚህም «በመንፈስ ተመላለሱ! የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ» (ገላ. 5+6) የሚለው ትዕዛዝ አዎንታዊ ነው። በመንፈስ ብንኖርና በትንሳኤው ጌታ እምነን ብንመላለስ!

መንፈስ ቅዱስ በየዕለቱ በሥጋ ላይ አዲስ ድልን ሲቀዳጅ ሥፍራን ለእርሱ ለቀን ዝም ብለን መቆም እንችላለን። መንፈስ ቅዱስ የተሰጠን የድል ሕይወት መኖር የምንችለበትን መንገድ ሊመራን ነው። ድል የምንነሳው በክርስቶስ በመሰወርና በውስጣችን ያለው መንፈስ ቅዱስ ይህን ሥጋዊ ምኞት እንደሚያሸንፍ በመታመን ስናርፍ ነው። መስቀሉ ደህንነትን ሲያስገኝልን! መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ደህንን ደህንነት በውስጣችን ይገልጽልናል። የክርስቶስ ትንሳኤና እርነት ደህንነታችን የቆመበት መሠረት ሲሆን በልባችን በመንፈስ ቅዱስ ያለው ክርስቶስ የዚህ ደህንነት ጋይል ነው።

10:2 ሕይወታችን ክርስቶስ

«በኢየሱስ ክርስቶስ ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን» ይህ የጳውሎስ ምስጋና በገላ. 2+20 ካለው «እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም! ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል» ከሚለው ቃል ጋር መሠረታዊ ተመሳሳይነት አለው። በሮሜ ምዕራፍ ሰባት «እኔ» የሚለው ቃል በጣም ተደጋግሞ ይገኛል! ይህ ደግሞ ሽመቋጫ የሚያገኘው «እኔ ምንኛ ጎስቋላ ሰው ነኝ» በሚለው የምጥ ጩኸት ነው። ወዲያውኑ ደግሞ የእርነት ድምጽ ይከተላል «በኢየሱስ ክርስቶስ ለእግዚአብሔር ከምስጋና ይሁን» የሚል። ጳውሎስ የደረሰበት ይህ ግኝት የምንኖረው ሕይወት የክርስቶስ ሕይወት በምትክ የተሰጠ ትውክልታዊ ሕይወት መሆኑን ነው። ስለ እኛ የተለወጠልን በውስጣችን ያለው ክርስቶስ ነው። «እኔ... አልኖርም! ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል»። ይህ ሕይወት እኛ በራሳችን ጥረት የምናመጣው ሳይሆን ክርስቶስ በእኛ የሚያበዛው የእራሱ ሕይወት ነው።

የጌታ ሕይወት መባዛት ደግሞ ከመወለድ የላቀ እንደሆነ ስንቶቻችን እናውቃለን? ዳግም ልደት! በመንፈስ ቅዱስ የክርስቶስ ሕይወት በውስጣችን መተካል ማለት ሲሆን የጌታ ሕይወት «መባዛት» ግን የዚያ ሕይወት ማደግና የክርስቶስ መልክ በሕይወታችን ተባዝቶ እስከሚታይበት ደረጃ ድረስ በውስጣችን መገለጥ ማለት ነው። ጳውሎስ ለገላትያ ሰዎች «ክርስቶስ በእናንተ እስኪሣል ድረስ ዳግመኛ ምጥ ይዞኛል» (ገላ. 4+19) ሲላቸው ይህን ማለቱ ነው።

ይህንን ጉዳይ በምሳሌ አስደግፌ እናገረዋለሁ። አንድ ጊዜ አሜሪካ ወስጥ ደህንነትን ያገኙ ባልና ሚስት ቤታቸው ከደረሱኩ ከጥቂት ደቂቃ በኋላ እንደጸልይላቸው ጠየቁኝ። ችግራቸው ምን እንደሆነ ስጠይቃቸው «ይህን ሰሞን ሁኔታችን ልክ አይደለም። በልጆቻችን በቀላሉ እንበሳጫለን! ባለፉት ጥቂት ሳምንታት በቀን ከአንዴ በላይ ንዴታችን ገንፍሎ አግባብ በሌለው መንገድ ተመላልሰናል። በዚህ መንገድ የጌታን ስም እያሰደብን ስለሆነ የምንጠይቅህ ጌታ ትዕግስት እንዲያበዛልን እንድትጸልይልን ነው» አሉኝ።

እኔም «ይህንንማ አላደርግም» አልኳቸው። ጥንዶቼም «ምን ማለትህ ነው?» ብለው ጠየቁኝ። «የምለውማ እግዚአብሔር ጸሎታችሁን ስለማይመልስ አልጸልይም ነው» ስላቸው በመገረም «ትዕግስትን ስጠን ስንለው እግዚአብሔር ሊመልስልን ፈቃደኛ እስከማይሆን ድረስ ከጌታ መንገድ ርቀናል ማለት ነው?» ሲሉ ጠየቁኝ። እኔም «እንደዚህ ማለቴ አይደለም። ግን በዚህ መንገድ ጸልያችሁ እግዚአብሔር ጸሎታችሁን መልሶ ያውቃል? ከቶውን አይመልስም» አልኳቸው።

እግዚአብሔር አንድ ስጦታ እርሱም ልጁን ክርስቶስ ኢየሱስን ሰጥቶናል። ይህን ሕይወት በእኔ እንዲኖር ወደ እርሱ ስመለከት በውስጤ ታጋሽና አፍቃሪ ሆኖ ይገለጣል። «እግዚአብሔርም የዘላለምን ሕይወት እንደ ሰጠን ይህም ሕይወት በልጁ እንዳለ ምስክሩ ይህ ነው። ልጁ ያለው ሕይወት አለው! የእግዚአብሔር ልጅ የሌለው ሕይወት የለውም» (1ዮሐ. 5+11-12) የእግዚአብሔር ሕይወት የተሰጠን ተነጣጥሎ አይደለም! የእግዚአብሔር ሕይወት የተሰጠን በልጁ ነው። የእግዚአብሔር ስጦታ «በክርስቶስ ኢየሱስ የዘላለም ሕይወት ነው» ልጁ አለን ማለት ይህ ሕይወት ኖረን ማለት ነው።

በክርስቲያናዊ ጸጋዎችና በክርስቶስ መካከል(ለምሳሌ በትህትናና በክርስቶስ፣ በትዕግስትና በክርስቶስ፣ በፍቅርና በክርስቶስ) ያለውን ልዩነት መረዳት የተባረከ ነገር ነው። በ1ቆሮ. 1:3 የተጻፈውን ደግመን እናስታውስ «ከእግዚአብሔር ዘንድ ጥበብና ጽድቅ ቅድስናም ቤዛነትም በተደረገልን በክርስቶስ ኢየሱስ የሆናችሁ ከእርሱ ነው»። ቅድስናን በተለምዶ የምናስበው በተለያዩ ገጽታዎች መቀደስ እንደ ሆነ አድርገን ነው። ያ ግን የቅድስና ፍሬ እንጂ በእርሱ ቅድስና አይደለም። ቅድስና ክርስቶስ ነው! ጌታ ኢየሱስ ቅድስና ሊሆንልን ለእኛ ተሰጥቶናል። ስለዚህም በእርሱ ውስጥ ጸጋዎች ለምሳሌ ፍቅር፣ ትህትና፣ ኃይል፣ እራስን መግዛት ተጠቅልለዋል። ትዕግስት ቢያስፈልገን ትዕግስታችን እርሱ ነው፣ ንጽህና ቢያስፈልገን ንጽህናችን እርሱ ነው። ለችግሮቻችን ሁሉ መፍትሄው እርሱ ነው። ለዚህ ነው ጳውሎስ የተለያዩ እንዳልሆኑ ለማሳየት« የመንፈስ ፍሬዎች» ከማለት ይልቅ በነጠላው «የመንፈስ ፍሬ» (ገላ. 5+22) ያለው። እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስን ሰጥቶናል! ፍቅር ቢያስፈልገን የመንፈስ ፍሬ ፍቅር ነው! ደስታ ቢያስፈልገን የመንፈስ ፍሬ ደስታ ነው። ይህ ሁልጊዜ እውነት ነው። በራሳችሁ የማትበቁ ብትሆኑ! ምንም ዓይነት ችግር ቢኖርባችሁ እግዚአብሔር አንድ ብቻ በቂ መልስ አለው! እርሱም የሚያስፈልገንን ሁሉ በጸጋው የሚያድለን ልጁ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።

በዚህ መንገድ ክርስቶስን በበለጠ ልናውቅ የምንችለው እንዴት ነው? ድክመታችንን በጥልቅ በመረዳት ብቻ ነው። አንዳንዶች ጉድለት በእነርሱ ውስጥ መገኘቱ ስለ ሚያስፈራቸው በጭራሽ አያድጉም። ልናድግ የምንችለው

በጸጋ ብቻ ሲሆን ጸጋ ደግሞ እግዚአብሔር ለእኛ የሚያደርግልን ነው። በሁላችንም የሚኖረው ክርስቶስ አንድ ነው። አንድ የሚያስፈልገን ነገር እንዳለ ሲገለጥልን፤ በዚያ ረገድ ያን ጉድለት እንደሚሸፍን ወዲያው እንድንታመን ይረዳናል። ውስጣችን ስፋት ካለው፤ የእግዚአብሔርን ስጦታ አብዝተን መቀበል እንችላለን። እንደ አዲስ ክርስቶስን ስንታመንና ነገራችንን ለእርሱ ስንለቅ አዳዲስ ድሎች እያስመዘገብን እንሄዳለን። «ክርስቶስ ሕይወቴ ነው!» - የመስፋትና የማደግ ምስጢር ይህ ነው።

ስለ መሞከርና ስለ መታመን፤ በመካከላቸውም ስላለው ልዩነት ተናግረናል። እመኑኝ ይህ ልዩነት የመንግስተ ሰማይና የገሃነም ልዩነት ማለት ነው። ይህ እንደ ግሩም ሀሳብ የምንነጋገረው ቀላል ነገር ሳይሆን የማንሸሸው እውነታ ነው። ይሁንና ብዙዎቻችን ሳንገነዘበው እናልፈዋለን። «ጌታ ሆይ እኔ አልችልም ስለዚህ እጄን አንስቻለሁ፤ ከአሁን ወዲያ አንተ እንድትረከብኝ በአንተ እታመናለሁ» በማለት በራሳችን እርምጃ ለመውሰድ ባለመፍቀድ ሥራውን እንዲሰራ በእርሱ እንታመናለን፤ ከዚያም እርሱ ራሱ ከሚወስደው እርምጃ ጋር እንተባበራለን። ይህ ማለት እኛ እጃችንን አጣጥፈን የምንቀመጥበት ሳይሆን በተቃራኒው የጌታ ኃይል የበዛበት፤ ጌታን የምንታመንበት፤ ከእርሱ ሕይወትን የምንቀዳበት፤ እርሱ ራሱ የእኛ ሕይወት የሚሆንበትና በስሙ ስንወጣ እርሱ ሕይወቴን በእኛ እንዲኖር የምንፈቅድበት ጎዳና ነው።

10:3. የሕይወት መንፈስ ሕግ

«እንግዲህ በክርስቶስ ኢየሱስ ላሉት አሁን ኩነቴ የለባቸውም። በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ህግ ከኃጢአትና ከሞት ህግ አርነት አውጥቶኛልና እንደ መንፈስ ፈቃድ እንጂ እንደ ሥጋ ፍቃድ በማንመላለስ» (ሮሜ 8+1-2 እና 4)።

ጳውሎስ በመንፈስ የሆነውን ሕይወት አምንታዊ ገጽታ በዝርዝር የሚያቀርብልን በምዕራፍ ስምንት ነው። «እንግዲህ አሁን ኩነቴ የለባቸውም» ብሎ ምዕራፉን ሲጀምር ይህ ዐረፍተ ነገር ያለበታው የተሰነቀረ ሊመስለን ይችላል። ሮሜ. 5+1 እና 9 የክርስቶስ ደም ኩነቴ እንዳስቀረልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ሰላም እንዳስገኛልንና ከቁጣው እንዳዳነን ነግሮናል። ነገር ግን ሁለት ዓይነት ኩነቴዎች እንዳሉ እነርሱም በእግዚአብሔር ፊትና በራሴ ፊት (ልክ ቀደም ሲል ሁለት ዓይነት ሰላም እንዳለ እንዳየነው) ሲሆኑ ሁለተኛው ከመጀመሪያውም ይልቅ በጣም የሚያስፈራ ሊመስል ይችላል። የክርስቶስ ደም እግዚአብሔርን እንዳረካ ስመለከት፤ ኃጢአቴ ይቅር እንደ ተባለልኝና በእግዚአብሔር ፊት ኩነቴ እንደ ቀረልኝ እገነዘባለሁ። ይሁንና ሽንፈት ስለሚገጥመኝ በዚህ የሚመጣብኝ ውስጣዊ መኮንን የማልሸሸው

እውነታ ሆኖ ፈጠ ሊመጣብኝ ይችላል - ሮሜ. ምዕራፍ ሰባት እንደ ሚያሳየው። አሁን ግን ክርስቶስ ሕይወቴ እንደ ሆነ ተረድቼ የድል ሕይወትን ምስጢር ሳውቅ! እግዚአብሔር ይመስገን በውስጤም «እንግዲህ.... ኩነኔ አይኖርብኝም» እላለሁ።

«ስለ መንፈስ ማለብ... ሕይወትና ሰላም ነው» (ሮሜ. 8+6) በመንፈስ መመላለስ ስጅምር ይህ በእኔ ሕይወት እውን ይሆናል። በልቤ ሰላም ስለሰፈነ ከድል ወደ ድል የሚመራኝን አመሰግናለሁ እንጂ ከእንግዲህ የኩነኔ ስሜት በልቤ አይስተናገድም።

ከሚሰማኝ የኩነኔ ስሜት በስተጀርባ ያለው ሁልጊዜ የሚገጥመኝ ሽንፈትና ስለዚህ ጉዳይ አንዳች ለማድረግ አቅመቢስ መሆኔ ነው። ክርስቶስ ሕይወቴ እንደሆነ ከማወቁ በፊት እለፋና እጥር አታገልም ነበር። እርምጃዎቼ ሁሉ በመሰናክሎች የታጠሩ፤ በየደረጃው ድካም የሚጎትተኝና «ይህን ማድረግ አልችልም!» ያን ማድረግ አይሆንልኝም» እያልኩ ሁልጊዜ የማማርር ነበርኩ። ምንም ያህል ብምክር «እግዚአብሔርን ደስ ላሰኝ እንደማልችል» (ሮሜ. 8+8) መቀበል ነበረብኝ። በክርስቶስ ግን «እኔ አልችልም» የሚል ቋንቋ የለም። አሁን «ኃይልን የሚሠጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ፊል. 4+13) ብዬ በድል አውጃለሁ።

ጳውሎስ እንደዚህ ሊደፍር የቻለው እንዴት ነው? ቀንበር ከሆነበት ድካም ተላቆ «ሁሉን እችላለሁ» ብሎ በድፍረት የተናገረው ምን ተማምኖ ነው? መልሱ ይህ ነው «በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ህግ ከኃጢአትና ከሞት ህግ አርነት አውጥቶኛል (ሮሜ. 8+2)። ኩነኔ የቀረው ለምንድነው? ጳውሎስ ቁርጥ ያለ መልስ ሰጥቶናል። «የሕይወት መንፈስ ህግ» የተባለው ህግ «የኃጢአትና የሞት ህግ» ከተባለው ሕግ ይበልጥ ብርቱ ሆኖ ስለተገኘ ነው። እነዚህ ህጎች ባህርያቸው ምንድነው? የሚሠሩትስ እንዴት ነው? በኃጢአትና በኃጢአት ህግ በሞትና በሞት ህግ መካከል ያለው ልዩነትስ ምንድነው?

«ህግ» ምንድነው? ህግ ማለት ትክክለኝነቱ ጥያቄ ላይ የሚጥል አፍራሽ እስካልተገኝ ጸዳቂነትና ቋሚነት የሚሰጠው የማይዛነፍ አጠቃላይ ድምዳሜ ነው። ወይም ከዚህ ቀለል ባለ መንገድ ስንፈታው ደግሞ፤ ተዘውትሮና ተደጋግሞ የሚከለት ማለት ነው። ያ ሁነት በተከሰተ ቁጥር በዚያው መልኩ ተደጋግሞ ይከሰታል። ለምሳሌ እንግሊዝ ውስጥ በመንገዱ ቀኝ በኩል መኪናዬን ባሽከረክር የትራፊክ ፖሊስ ይቀጣኛል። ለምን ቢባል የሀገሩ ህግ ስለማይፈቅድ ነው። ማንም ሰው በቀኝ በኩል መኪናውን ቢያሽከረክር ይቀጣል። ለምን? ህጉ ምን ማለት እንደሆነ ሁላችንም እናውቃለን። አዲስ አበባ ውስጥ ሆኜ መሃረቤን ብጥል መሬት ላይ ይወድቃል። ይህ የስበት ውጤት ነው። ኒውዮርክም ሆነ ሆንግ ኮንግ ያው ህግ

ይሠራል። የትም ቦታ ይሁን መሃረብ ሲጣል መሬት ላይ መውደቁ የማይዛነፍ የተፈጥሮ ህግ ነው።

ይህ ወደ ኃጢአትና ሞት ህግ ሲመጣስ? አንድ ሰው ስእለኔ ጥሩ ያልሆነ ነገር ቢናገር ወዲያውኑ እናደዳለሁ። ይህ ሕግ አይደለም! ኃጢአት ነው። ይህ ነገር ተደጋግሞ ሲከሰት የሚኖረኝ ምላሽ ሁልጊዜ አንድ አይነት ነው። ሰዎች ስለ እኔ ጥሩ ያልሆነ ነገር ሲናገሩ ያ የተሰማኝ ንዴት አሁንም ይሰማኛል እናም በውስጤ የኃጢአት ህግ እንደሚሠራ እንዝባለሁ። ልክ እንደ ስበት ሕግ ጽኑና የማይለወጥ ነው። የሞት ሕግም እንደዚሁ ነው። ቀደም ሲል እንዳልነው ሞት የድካም የመጨረሻው ጥግ ነው። ድካም ደግሞ «አልችልም» ማለት ነው። በአንድ ጉዳይ እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት ሞክራ ባልችል እንደገናም በሌላው ጉዳይ ደስ ላሰኘው ብሞክርና ባልችል! አሁንም በውስጤ የሚሠራ ሌላ ህግ እንዳለ አያለሁ። በውስጤ ኃጢአት ብቻ ሳይሆን የኃጢአት ህግ፣ ሞት ብቻ ሳይሆን የሞት ህግም አለ።

ስበት ህግ የሆነው የማይዛነፍና የማይለወጥ በመሆኑ ብቻ አይደለም! ከትራፊክ ህግ በተለየ መልኩ «ተፈጥሮአዊ» ህግ መሆኑና የውይይት ወይም የስምምነት ጉዳይ ሳይሆን ከእኛ ፈቃድ ውጭ ሊከናወን የምናገኘው በመሆኑ ነው። አወቅኩትም አላወቅኩትም ህጉ ስላለ መሃረቡ ያለእኔ እገዛ መሬት ላይ ይወድቃል። በሰው ውስጥ የሚሰራውም ህግም (በሮሜ 7+23 እንደተገለጸው) ልክ የዚህ ዓይነት ነው። የበጎው ተቃራኒ የሆነ! ሰው በጉ ለማድረግ ያለውን ፈቃድ የሚያከላሽ የኃጢአትና የሞት ህግ ነው። በመላ ሰውነቱ «የኃጢአት ህግ» ስለ ሰፊና ለእርሱ ኃጢአት ማድረግ ተፈጥሮ ነው - ተፈጥሮአዊ ነው። መልካም ለማድረግ ፈቃዱ አለው ነገር ግን በውስጡ ያለው ህግ ምህረት-የለሽ ስለሆነ ይህን ፈቃዱን ያጨናግፍበታል። ሰብአዊ ፈቃድ የዚህን ህግ ተጽእኖ በምንም መንገድ ሊቋቋም አይችልም። ስለዚህ ይህ ነጥብ «ከኃጢአትና ከሞት ህግ እንዴት ልላቀቅ እችላለሁ?» ወደሚለው ጥያቄ ያመጣናል። ከኃጢአት ይልቁንም ከሞት ህግ በተለይ ደግሞ ከኃጢአትና ከሞት ህግ አርነት መውጣት ያስፈልገኛል። ከማያቋርጥ የውድቀትና የሽንፈት ድግግሞሽ አርነት መውጣት የምችለው እንዴት ነው? ይህን ጥያቄ ለመመለስ የሚከተሉትን ሁለት ምሳሌዎች እንመልከት።

የቻይናን ህዝብ ተጭነውት ከነበሩት ቀንበሮች አንዱ ማንም ሊያመልጠው የማይችለው በቺን ሥርወ-መንግስት የተጀመረውና እስከ ቅርብ ጊዜ ድረስ ይሠራበት የነበረ ሊኪን የሚባል ቀረጥ ነው። ይህ ቀረጥ ሽቀጦች በአገር ውስጥ ከአንድ ሥፍራ ወደሌላ ሥፍራ ሲጓዙ የሚቀረጥባቸው ሲሆን ቀረጡን ለመሰብሰብ ብዙ ችግር ስላለ ቀረጥ ስብሰባዊዎች እንደፈለጉ ማድረግ ይችሉ ነበር። ስለዚህም በተለያዩ የአገሪቱ ክፍሎች የሚጓዙ ሽቀጦች የሚከፈልባቸው ቀረጥ ስፍር የለሽ ሊሆን ይችላል። ከጥቂት አመታት በፊት

ይህን የሊኪንን ህግ የሚለውጥ ህግ ሲደነገግ! የቀድሞው ቀንበር አጉብጧቸው የነበሩት ሁሉ ምን ያህል የእፎይታ ስሜት እንደሚሰማቸው ማሰብ ትችላላችሁ። ህጉ ከታወጀ በሃሳብ መውጣትና መውረድ! ተስፋ ማድረግና መጸለይ አስፈላጊ አይሆንም። የአዲሱ ህግ መደንገግ ነባሩን ህግ ሽርታል። ነገ የሊኪን ቀረጥ ሰብሳቢ ቢያገኘን ምን ይውጠናል? የሚለው ስጋት አሁን አያስጨንቀኝም።

በአገሪቱ ህግ እንደሆነው በተፈጥሮ ህግም እንደዚሁ ነው። የስበት ህግ ሊሻር የሚችለው እንዴት ነው? በእጅ ያለውን መሃረብ ከእጅ ብለቀው መሬት መውደቁ አይቀሬ ነው። በእጅ ከጨበጥኩት ግን አይወድቅም። የስበት ህግ አሁንም መስራቱን ካላቆመ መሃረቡ ለምን አልወደቀም? እንዳይወድቅ የሚከላከለው ኃይል ስላለ ነው። የስበት ሕግ ምንም ያህል ብርቱ ቢሆን ከእርሱ የበለጠ ኃይል ስለሚሠራ መሃረቡ አይወድቅም። መንገድ ዳር የወደቀች ዘር ትልቅ ዛፍ ሆኖ ትላልቅ አለቶች መፈነቃቀል እስከመቻል ድረስ ብርቱ ስትሆን አይተናል። የእንድ ህግ በሌላው ህግ ላይ ድል ማግኘት ስንል ይህን ማለታችን ነው።

ልክ እንደዚሁ እግዚአብሔር ከህግ የሚያድነን ሌላ ህግ በማምጣት ነው። የኃጢአትና የሞት ህግ አሁንም አሉ! እግዚአብሔር በፈንታቸው ያወጀው በክርስቶስ ኢየሱስ የሆነ የሕይወት መንፈስ ህግ እኛን ከኃጢአትና ከሞት ህግ አርነት ሊያወጣን ብርቱ ነው። ይህ ህግ ሞትን በሁሉ ገጽታው የተቋቋመና ድል የነሳው በክርስቶስ የሆነ የትንሳኤ ሕይወት ህግ ነው (ኤፌ.1+19-20)። ጌታ ኢየሱስ በልባችን በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ስለሚያድር ራሳችንን ለእርሱ ብንሰጥ የአዲሱ ሕይወት ህግ አሮጌውን ሊሸረው እናገኛለን። በዚህ ሁኔታ «በእግዚአብሔር ኃይል» የመጠበቅን (1ጴጥ.1+5) ሕይወት እንለማመዳለን።

10:4. የሕይወት መንፈስ መገለጥ

ጉዳዩን ወደ ተግባራዊ ገጽታው ለማምጣት እንሞክር። ቀደም ሲል የእኛ ፈቃድ ከእግዚአብሔር ነገር ጋር ያለውን ግንኙነት ነካ አድርገን አልፈናል። የቆዩ ክርስቲያኖች እንኳን የፈቃድ ኃይል በሕይወታቸው ምን ያህል ትልቅ ሚና እንደሚጫወት አያውቁም። በሮሜ ምዕራፍ ሰባት ጳውሎስ የተቸገረበት ነገር ይሄው ነው። ፈቃዱ መልካም ማድረግ ሆኖ ሳለ ግብሩ ሁሉ ግን ይህን የሚቃረን ነበር። እግዚአብሔርን ለማስደሰት ምንም ያህል ቁርጠኛ ውሳኔዎችን ቢያደርግም ወደባለ የጽልመት አዘቅት ሊዘፈቅ እራሱን ያገኘዋል። «መልካሙን ለማድረግ» አፈልጋለሁ። ነገር ግን «ለኃጢአት የተሸጥሁ የሥጋ ነኝ» ይላል።

ነጻጅ እንዳለቀባትና ለመንቀሳቀስ መገፋት እንዳለባት መገፋቷ ሊቆም ግን ቀጥ እንደምትል መኪዓ! ብዙ ክርስቲያኖች በፈቃድ ኃይል ራሳቸውን ለማንቀሳቀስ ስለሚሞክሩ የክርስትና ሕይወት በጣም አስቸጋሪና መሪር ሆኖ ቢያገኙት አያስገርምም። እንዲያውም እንዳንዶች ለራሳቸው ምንም ትርጉም የማይሠጣቸው እንደሆነ እያወቁ፤ ሌሎች ሰዎች ክርስቲያናዊ ግብሮችን ሲያደርጉ ሰላዩ ብቻ ያደርጋሉ። ያልሆኑትን ለመሆን ራስን ማስገደድ ደግሞ ውሃን ሽቅብ ለመግፋት ከመሞከር የባለ ልፋት ነው። የሰው ፈቃድ ሂደ ሂደ የሚደርስበት የላቀው ከፍታ ከፈቃደኝነት የዘለለ አይደለም (ማቴ. 26+41)።

በክርስትና ሕይወታችን ብዙ ጥረት ማድረግ ካለብን፤ ይህ የሚያሳየው ለመሆን እየጣርን ያለነውን ነገር በእውነት እንዳልሆንን ነው። የትውልድ ቋንቋችንን ለመናገር ምንም ዓይነት ጥረት ማድረግ አይጠበቅብንም። የፈቃድ ኃይል መጠቀም የሚያስፈልገን ተፈጥሮአዊ ያልሆኑ ነገሮችን ስናደርግ ነው። ተፈጥሮአዊ ያልሆነን ነገር ለጊዜው እንደ ምንም ጥርሳችንን ነክሰን እናደርግ ይሆናል። በፍፃሜው ግን ድል የሚያገኘው የኃጢአትና የሞት ህግ ነው። «ፈቃድ አለኝና ለሁለት ሳምንታት ያህል መልካም ማድረግ የምችልበት ጉልበት አለኝ» ልንል እንችላለን፤ ይሁንና መጨረሻ ላይ «መልካም እንዴት እንደማደርግ አላውቅም» በማለት ሽንፈታችንን መናዘዛችን አይቀርም። አሁን የሆነኩትን ለመሆን አልወድም። ልሆን የምናፍቀው ያልሆንኩትን ነው።

እግዚአብሔርን ደስ ለማለኝት ሰዎች የፈቃድ ኃይልን የሚጠቀሙት ለምንድነው? ብላችሁ ትጠይቁ ይሆናል። ለዚህ ሁለት ምክንያቶች ሊኖሩ ይችላሉ። አንድም ዳግም ስላልተወለዱ መለኮታዊ ሕይወት በእነርሱ ውስጥ የለም ወይም ዳግም ቢወለዱና ሕይወቱ በእነርሱ ውስጥ ቢኖርም ይህን ሕይወት በሚገባ አልተለማመዱም። ከዚህ የተሻለ ነገር እንዳለ እስከናካቴው ማመኑን ትተው! ልማዳዊ በሆነ ውድቀትና ኃጢአት እንዲመላለሱ የሚያደርጋቸው ይህ የማስተዋል ጉድለት ነው።

እኛ እግዚአብሔርን ሙሉ በሙሉ ስላልታመንነው የምንመላለስበት ደካማ ሕይወት እግዚአብሔር ለእኛ ያቀደው ሕይወት ነው ማለት አይደለም። ሮሜ. 6+23 እንደሚነግረን «የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ግን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን የዘላለም ሕይወት ነው»።

ሮሜ.8+2 ደግሞ «በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ህግ» ረድኤት ሊሆን እንደ መጣ ይነግረናል። ስለዚህ ሮሜ. 8+2 የሚነግረን ስለ አዲስ ስጦታ ሳይሆን በሮሜ. 6+23 የተጠቀሰውን ሕይወት ነው። በሌላ አባባል አስቀድመን ስለ ተቀበልነው ስጦታ አዲስ መገለጥ አገኘን ማለት ነው፤ - «አርነት አውጥቶኛል» የሚለው ቃል በኃላፊ ጊዜ ነውና። ይህንን በእውነት በገንዘብና እምነቴን በእርሱ ላይ ባኖር የሮሜ ምዕራፍ ሰባት ልምምድ

ማለትም፤ እርባና-ቢስ የሆነው መፍጨርጨር ወይም ፍሬ-ቢስ የሆነ የፈቃድ ኃይል ትግል በእኔ ሕይወት ሊደገመው አያስፈልጋቸውም፡፡

የእራሳችንን ፈቃድ ብንተውና በእርሱ ብንታመን መሬት ወድቀን አንሰበርም፤ ይልቁንም በተለየ ህግ ማለትም በሕይወት መንፈስ ህግ ላይ እንወድቃለን፡፡ እግዚአብሔር የሰጠን ሕይወትን ብቻ አይደለም - የሕይወትን ህግ ጭምር እንጂ፡፡ የሰበት ህግ ተፈጥሮአዊ እንጂ በሰብአዊ ስምምነት የተደነገገ እንዳይደለ ሁሉ የሕይወት ህግም «ተፈጥሮአዊ» በመሆኑ፤ በመርህ ደረጃ የልባችንን መምታትና የዐይኖቻችን መርገብገብ ከሚቆጣጠረው ሕግ የተለየ አይደለም፡፡ በዐይኖቻችን ወይም በልባችንን መምታት ላይ ወሰንን የምናደርገው አንዳች ነገር የለም፡፡ ይህን ማድረግ እራሳችንን መጉዳት ነው፡፡ ሕይወት በውስጣችን እስካለ ድረስ ያለማንም አሰላሳቢነት የሚሠሩ ናቸው፡፡ ይህንን እውነት እኛ ሌላችን የተረዳሁት በአንድ አጋጣሚ ነበር፡፡

በአንድ ወቅት እንቅልፍ በማጣት አቸገር ነበር፡፡ አንድ ጊዜ ብዙ ሌሊቶች ያለ እንቅልፍ ስለቆየሁ ስለዚህ ጉዳይ እስኪደክመኝ ብዙ ጸለይኩ፡፡ በኃላ ግን ችግሩ እኔው ዘንድ እንደሆነ በማመን እንዲያሳየኝ እግዚአብሔርን ጠየቅሁት፡፡ «እግዚአብሔር ሆይ ይህን ነገር ግልጽ እንድታደርግልኝ እፈልጋለሁ» አልኩት፡፡ እርሱም የሰጠኝ መልስ «በተፈጥሮ ህጎች እመን» የሚል ነበር፡፡ ረሃብ እንደሆነው ሁሉ እንቅልፍም ተፈጥሮአዊ መሆኑን ባለመረዳቴ፤ ይርበኛል አይርበኝም ብዬ አስቤና ተጠብቤ ባላውቅም ስለ እንቅልፍ ግን ይወስደኛል አይወስደኝም ብዬ ብዙ ተጨንቄለሁ፡፡ የእኔ ችግር ተፈጥሮ ያለጥረት ለምታንቀሳቅሰው ህግ እገዛ ለመለገስ መሞከሬ ነበር፡፡ በእንቅልፍ እጦት የሚቸገሩ ብዙ ሰዎች ችግራቸው ይሄ ነው፡፡ ወዲያው ግን በእግዚአብሔር ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ተፈጥሮአዊ ህግ ስላመንኩ እንቅልፍ ተመልሶልኝ በሚገባ መተኛት ጀመርኩ፡፡

ይህ ማለት መጽሐፍ ቅዱስን ማንበብ የለብንም ማለት ነው? በፍጹም አይደለም፡፡ እንዲያውም መጽሐፍ ቅዱስን ካላነበብን መንፈሳዊ ሕይወታችን አደጋ ላይ ይወድቃል፡፡ ይሁንና ለማንበብ ራሳችንን ማስገደድ የለብንም! ለእግዚአብሔርን ቃል ረሃብ የሚፈጥርብንን አዲስ ህግ ተቀብለናል፡፡ ለሰላላ ደቂቃ በዚህ የሕይወት ህግ መጽሐፍቅዱስን ማንበብ ለአምስት ሰዓታት ያህል ራሳችንን አስገድደን በማንበብ ከምናገኘው በበለጠ ጥቅም እናገኝበታለን ሌሎች ክርስቲያናዊ ምግባራትን ለምሳሌ መስጠት፤ መስበክና መመስከርን በዚህ መንፈስ ነው የምናደርገው፡፡ ራሳችንን አስገድደን ስንሰብክ የወንጌልን ባህርይ ለውጠን በድን እናደርገዋለን፡፡

በአዲሱ ህግ ሕይወት የምንኖር ከሆነ የቀደመውን ህግ እንዘነጋዋለን፡፡ ህጉ አለ፤ ግን እኛን አይገዛንም! እኛም በቁጥጥሩ ሥር እንሆንም፡፡ ጌታ በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ ስድስት «ወደ ሰማይ ወፎች ተመልከቱ..... የሜዳ

አበቦች እንዴት እንዲያድጉ ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ» ይለናል። ወፎችን የስበት ህግ በሕይወታቸው ላይ ያለው ተጽዕኖ ያስፈራቸው እንደሆነ ብንጠይቃቸው ምን ብለው የሚመልሱ ይመስላችኋል? «እንደ እውነቱ ከሆነ ስለ ስበት ህግ አናውቅም። የምንበረው መብረር የተፈጥሮ ባህርያችን ስለሆነ ነው። ወፎች የመብረር ችሎታ ብቻ ሳይሆን የስበትን ህግ የመቋቋምና ያለጥረት የመብረር ችሎታ አላቸው ይሁንና የስበት ህግ ተሻረ ማለት አይደለም። ክረምት ላይ በአንድ ቆፊናም ጠዋት ከቤት ወጥታችሁ አከባቢው ሁሉ በረዶ እስኪሠራ ብርድ ቢሆንና! አንዲት ወፍ ግቢው ውስጥ ሞታ ብታዩ ህጉ መስራቱ እንዳልቀረ ትረዳላችሁ። ወፏ ሳትሞት ግን የስበትን ህግ ተቋቁማ ትኖር ነበር።

ትዕግስት-የለሽ ክርስቲያንን መታገስ እንዲችል ለማድረግ መሞከር ምን ያህል አስቸጋሪ ፈተና እንደ ሆነ ልብ ብላችኋል? እግዚአብሔር ግን በተፈጥሮአችን ያልሆነውን ለመሆን ራሳችንን አንድናስገድድ! በጭንቀትና በጥበት በመንፈሳዊ ቁመታችን ላይ ስንዝር እንድንጨምር አይጠይቀንም። ጭንቀት ምናልባት የሰውን ቁመት ያሳጥር ይሆናል እንጂ! በምንም ተፃምር ሊጨምርለት አይችልም። ስለዚህም «አትጨነቁ» ይለናል። «የሜዳ አበቦች እንዴት እንዲያድጉ ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ» ሲል በውስጣችን ወዳለው አዲስ የሕይወት ህግ እንድንመለከት እየነገረን ነው። በውስጣችን ያስቀመጠው ሕይወት የከበረ መሆኑን ብናይ ምንኛ መልካም ነው!

ይህን መረዳት እንዴት ውብ ነው! ይህ የሕይወት ህግ በሕይወታችን በጥቃቅን ይሁን በትላልቅ ጉዳዮች ላይ ስለሚሠራ አዲስ ሰው ያደርገናል። ለምሳሌ በአንድ ሰው ቤት ውስጥ ከመጽሐፍ መደርደሪያው መጽሐፍ አንስተን ለማየት እጃችንን ስንዘረጋ ፈቃድ እንዳልጠየቅን በማሳሰብ ይገታናል። በዚህ መንገድ የሌሎችን መብት እንዳንጋፋ መንፈስ ቅዱስ ይመራናል።

በአንድ ወቅት ከአንድ ክርስቲያን ወዳጆ ጋር እየተጫወትን ሳለ «ለመሆኑ አንድ ሰው በሕይወት መንፈስ ህግ ለመኖር ራሱን ሲሰጥ በእውነት በግብረ-ገብ የተመራ ሰው እንደሚሆን ታውቃለህ?» አለኝ። እኔም እንዲያብራራልኝ ጠየቅኩት። ወዳጄም «ይህ የሕይወት ህግ ሰውን ጨዋ ያደርገዋል። አንዳንዶች 'እነዚህ የባላገር ሰዎች ግብረገባዊ ሥነ-ስርዓት የላቸውም ብለህ ልትወቅሳቸው አይገባም። ለከተሜ ክፍት የሆነው የመማር እድል እንደሌላቸው ልታስታውስ ይገባል' ይላሉ። ቁምነገሩ ግን ይሄ ሳይሆን 'በውስጣቸው የጌታ ሕይወት አላቸው ወይ?' ነው። ያ የጌታ ሕይወት 'እንደዚህ ጮኸህ መናገርህ ልክ አይደለም።' ወይም 'የቅድመ ሳቅህ ሥነ-ስርዓት የጎደለው ነበር' ወይም 'ለሰውየው የተናገርክበት መንፈስ ቀና አልነበረም' በማለት ባህርያቸው የተገራ እንዲሆን ያስተምራቸዋል። ስፍር ቁጥር በሌላቸው ጥቃቅን ጉዳዮች የሕይወት መንፈስ እንዴት ሊመላለሱ

እንደሚገባቸው በማሳየት የታረቀና ጨዋነት የሞላበት ባህርይ በእነርሱ ይቀርባል። ትምህርት ግን እንደዚህ ውስጥን የመለውጥና እውነተኛ ግብረገባዊ መገራትን የማምጣት ኃይል የለውም። ብሎ ተናገረ። ታዲያ ይህን የተናገረው ወዳጄ የስነ-ትምህርት ባለሙያ ነበር።

ይህ እውነት ነው። ለምሳሌ ብዙ የመናገርን ችግር እንውሰድ። አንደበታችሁን መግታት ያስቸግራችኋል? ከሰዎች ጋር ስትሆኑ «ምን ይበጀኛል? ብዙ በመለፍለፌ የጌታን ስም እንዳለስከበርኩ ነው የምረዳው። ስለዚህም ዛሬ እንደምንም አንደበቱን ለመግታት መታገል አለብኝ።» ብላችሁ በየዕለቱ ውሳኔዎች የምታደርጉ ናችሁ? ለአንድ ወይም ለሁለት ሰዓታት በውሳኔያችሁ ልትጸኑና አንደበታችሁን መግታት ሊሳካላችሁ ይችላል። ግን ብዙም ሳትቆዩ እንደበታችሁ እገዳውን ጥሶ በወሬ ሲሰማራ ታገኛላችሁ። ይህ የሚያሳየን እኛ በመጨከን በፈቃድ ኃይል የምናደርገው ውሳኔ የትም እንደማያደርስን ነው። ስለዚህም በፈቃድ ኃይል በመጨከን አንደበታችን ለመግዛት ሞክሩ የሚል ምክር ባቀርብላችሁ የዓለምን ከንቱ ኃይማኖት እንጂ የክርስቶስ ኢየሱስን ሕይወት እያቀረብኩላችሁ አይደለም።

ለፍላጌ የሆነ ሰው ቀኑን ሙሉ ዝም ብሎ ቢውል እንኳ የሚገዛው ተፈጥሯዊ የወሬኝነት ህግ ነውና የማንኛ ዛፍ ፍሬ ባይዝም የማንኛ መሆኑ አይቀርም። የሕይወት መንፈስ ህግ በውስጣችን ሲሰራ ግን ከወሬኝነት መንፈስ አርነት እንወጣለን። የጌታን ቃል አምነን ራሳችንን ለአዲሱ ህግ ብንሰጥ፤ መቼ አለመናገር እንደሚገባን ወይም መናገር መጀመር እንዳለብን ያሳውቀናል። በዚህ መንገድ እርሱ ሲመራችሁ ምንም ችግር አይገጥማችሁም።

የክርስትና ሕይወት ከውስጥ የሚፈለግ ያለጥረት የሚመጣ ነገር ነው። በፍጥረታዊ መንገድ ልንወደው ለማንፈልግና ለማንችል ወንድም ፍቅር እንዲኖረን ያደርጋል። ጌታ ያን ወንድም በሚያይበት መንገድ ስለሚያየው ሊወደው አይችግርም። «ጌታ ሆይ ይህ ወንድም የሚወደድ ነው፤ አንተም ትወደዋለህ። ጌታ ሆይ በዚህ ሰዓት በእኔም በኩል ውደደው» ይህም በግብረገባዊ ማንነት እውነተኛነትና በሕይወት እውነት ይገልጣል። በክርስቲያኖች ሕይወት እጅግ የበዛ ግብዝነትና አስመሳይነት ይታያል። ያልሆኑትን ሆኖ እንደ መታየት ክርስቲያናዊ ምስክርነትን ዋጋ-ቢስ የሚያደርግ ነገር የለም። ምንም ዓይነት ጭምብል ብንለብስና ያልሆነውን ለመምሰል ብንሞክር የማታ ማታ እውነተኛ ማንነታችን መገለጡ አይቀርም። በሕይወት ህግ ስንታመን ግን ማስመሰል ለእውነት ቦታ ይለቃል።

10:5. አራተኛው እርምጃ «እንደ መንፈስ ፈቃድ» ተመላለሱ

«ከሥጋ የተነሳ ስለ ደከመ ለህግ ያልተቻለውን እግዚአብሔር የገዛ ልጁን በኃጢአተኛ ሥጋ ምሳሌ በኃጢአት ምክንያት ልኮ አድርጎአልና፤ እንደ

መንፈስ ፈቃድ እንጂ እንደ ሥጋ ፈቃድ በማንመላለስ በእኛ የህግ ትዕዛዝ ይፈጸም ዘንድ ኃጢአትን በሥጋ ኮነን» (ሮሜ. 8+3-4)።

እነዚህን ሁለት ጥቅሶች በጥንቃቄ ብናጤን ሁለት ዋና ዋና ነገሮች ጉልህ ሆነው ይታያል። የመጀመሪያው ጌታ ኢየሱስ ለእኛ ያደረገልን ሲሆን ሁለተኛው መንፈስ ቅዱስ በእኛ የሚያደርገው ነው። ሥጋ ደካማ በመሆኑ የህግ ትዕዛዝ በእኛ ሊፈጸም አልቻለም። አስታውሱ እዚህም ላይ ጉዳዩ የደህንነት ሳይሆን እግዚአብሔርን የማሰደስት ጉዳይ ነው። በእኛ አለመቻል ምክንያት እግዚአብሔር ሁለት እርምጃዎችን ወሰደ። በመጀመሪያ ለመሠረታዊ ችግራችን መፍትሄ ለመስጠት ለኃጢአታችን የሞተልንና በሥጋውም ኃጢአትን ይኮንን ዘንድ ልጁን ሰጠን። «አሮጌ እኛነታችንን» ወይም ሥጋዊ እኔነታችንን በመስቀል ላይ ሞት ፈረደበት። በዚህም መንገድ የድክመታችንን ከመሠረቱ በማስወገድ ችግራችንን ከስሩ ነቀለው። ይህ የመጀመሪያው እርምጃ ነው።

ይሁንና «የህግ ትዕዛዛት» በእኛ ውስጥ መፈጸም አለባቸው። ይህ የሚሆነው እንዴት ነው? እግዚአብሔር የመንፈስ ቅዱስን ሙላት በውስጣችን ሊያሳድር ያስፈልጋል። መንፈስ ቅዱስም ስራው ስለሆነ እንደመንፈስ ፈቃድ ስንመላለስ ይህን በእኛ ሕይወት ሊፈጸም ይችላል።

እንደ መንፈስ ፈቃድ መመላለስ ማለት ምን ማለት ነው? በመጀመሪያ ደረጃ ይህ ሥራ ሳይሆን እርምጃ ወይም በእግዚአብሔር ፊት መመላለስ ነው (It is not work; it is a walk)። በሥጋ ሆኜ እግዚአብሔርን ለማስደሰት ፍሬ ቢሰና እንደ ሽኩም የከበደ ጥረት ማድረጌን ትቼ «በእኔ በኃይል እንደሚሰራ እንደ አሠራሩ» (ቆላ. 1+29) ላይ ጸጥታና እረፍት የሞላበት መታመን ይኖረኛል። ጳውሎስ የሥጋ «ሥራዎችን» እና የመንፈስን «ፍሬ» ለሚለያየው ለዚህ ነው (ገላ.5+19+22)።

ሁለተኛው «እንደ... ፈቃድ መመላለስ» የሚለው ሐረግ መገዛትን ያመለክታል። እንደ ሥጋ ፈቃድ መመላለስ ማለት ለሥጋ መሻት መሸነፍና መገዛት ማለት ሲሆን የዚህ ፍፃሜው ደግሞ በሮሜ. 8+5-8 ተነግሮናል። ያም ከእግዚአብሔር ጋር መጋጨት ነው! እንደ መንፈስ ፈቃድ መመላለስ ለመንፈስ መገዛት ማለት ነው። እንደ መንፈስ ፈቃድ የማይመላለስ ሰው ማድረግ የማይችለው አንድ ነገር አለ! ይኸውም በጌታ ላይ መደገፉን ትቶ በገዛ ራሱ ውሳኔ መሄድ ነው። ለመንፈስ ቅዱስ የተገዛሁ መሆን አለብኝ! የሕይወቴ አቅጣጫ ወሳኝ እርሱ መሆን አለበት። «የሕይወት መንፈስ ህግ» በሙላት በእኔ ሊሰራ የሚችለውና «የህግ ትዕዛዝ በእኔ (በእኔ አማካኝነት ሳይሆን በእኔ ውስጥ) ሊፈጸም» የሚችለው አታዘዘው ዘንድ ራሴን ለእርሱ ሳስረክብ ብቻ ነው። «በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸውና» (ሮሜ. 8+14)

በ2ቆሮ.13+14 የተጠቀሰውን የቡራኬ ቃል ሁላችንም የምናውቀው ነው። «የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ፣ የእግዚአብሔር ፍቅር የመንፈስ ቅዱስም ኅብረት ከሁላችሁ ጋር ይሁን» ይላል። የእግዚአብሔር ፍቅር የመንፈሳዊ በረከት ሁሉ ምንጭ ነው፤ የጌታ ኢየሱስ ጸጋ ይህን በረከትና መንፈሳዊ ሀብት የእኛ ርስት እንዲሆን አደረገው፤ በመንፈስ ቅዱስም ያን ጸጋ ለእኛ ያካፍለናል። እግዚአብሔር ለእኛ ያቀደውን ልጁ አከናወነው፤ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ያንን ለነፍሳችን ገለጠልን። ስለዚህም ጌታ ኢየሱስ በመስቀሉ ያስገኘልን አዲስ በረከት ስንገነዘብ መንፈስ ቅዱስ ይህን በረከት ለእኛ ያስተላለፋልን ዘንድ እርሱን ዘወትር እንታዘዝ። መንፈስ ቅዱስ የመጣው ለዚሁ ዓላማ ማለትም በተፈጸመው የክርስቶስ ሥራ የእኛ የሆነውን እውን ሊያደርግልን ነው።

ቻይና ውስጥ ሰዎችን ወደ ጌታ ማምጣትና ደቀመዛሙርት እንደሆኑ ማቆየት ብዙ ጥንቃቄና ትጋት ይጠይቃል። ምክንያቱም እነዚህ አዲስ ክርስቲያኖች ሌሎች ክርስቲያኖችን ላያገኙ ስለሚችሉና ራሳቸውን ችለው መቆም ማወቅ ስላለባቸው ነው። አዲስ አማኝ፤ ጌታ ኃጢአቱን ይቅር እንዲለውና ወደ ልቡ እንዲመጣ በጠየቀ ቅጽበት ልቡ የሕያው እግዚአብሔር መንፈስ ማደራጃ እንደሆነ ግልጽ እናደርግለታለን። ክርስቶስን ሊያሳየው፣ መጽሐፍ ቅዱስን ሊገልጽለት፣ ጸሎቱን ሊመራ፣ ሕይወቱን ሊያስተዳድርና የጌታን ባሕርይ በእርሱም ውስጥ ሊሠራ መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ነው።

በአንድ ወቅት በአንድ ኮረብታማ ማረፊያ ለረዥም ጊዜ የቆየ እረፍት ወስጂ ነበር። በዚያ ቦታ ክፍሎች እንደልብ ማግኘት አስቸጋሪ ስለነበረ በአንዱ ክፍል ስተኛ መመገቢያዬ ግን የአንድ ሜካኒክና ሚስቱ ቤትነበር። በቆይታዬ ሁለት ሳምንታት ያህል ለአስተናጋጆቼ ስለ ወንጌል ምንም እለነገርኳቸውም፣ አንድ ቀን ግን ስለጌታ ኢየሱስ ልነግራቸው የምችልበት አድል ገጠመኝ። እነርሱም ቃሉን ለማዳመጥና ለኃጢአታቸው ይቅርታ ወደ እርሱ ለመምጣት ፈቃደኞች ነበሩና ዳግም ተወለዱ፤ አዲስ ብርሃንና ደስታ ወደ ሕይወታቸው መጣ። በሕይወታቸው የተከሰተውን ለውጥ በሚገባ ጊዜ ወስጂ ካስረዳኳቸው በኋላ ወደ ሻንጋይ የመመለሻዬ ጊዜ መጣና ተለየኳቸው።

በክረምት ወራት ሰውየው በምግብ ጊዜ ወይን ጠጅ አብዝቶ የወውሰድ ልማድ ነበረው። እኔ ከተለየኳቸው በኋላ ክረምት ሲገባ በማዕዱ ላይ እንደተለመደው ጠጅ አብሮ ተሰለፈ። ከዚያም ምስጋና ለማቅረብ አንገቱን ሲደፋ ምንም ቃል ሊመጣለት አልቻለም። ሞክሮ ጸሎት እምቢ ሲለው ወደ ሚስቱ ዞር ብሎ «ለምንድነው መጸለይ ያቃተኝ? መጽሐፍ ቅዱሱን አምጪና ወይን ስለ መጠጣት ምን እንደሚል እስኪ እንይ» አላት። መጽሐፍ ቅዱስ ትቼላቸው ነበር። ሚትየዋ ማንበብ ብትችልም ቃሉን በሚገባ ባለማወቅ ስለ ወይን ጠጅ መጠጣት የሚናገረው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል የት እንደሚገኝ

አላወቀችም ነበር። ከእግዚአብሔር ቃል ምክር እንዴት እንደሚገኝም አልተረዱም ነበር። እኔ ደግሞ ብዙ ማይል ርቀት ላይ ስለ ነበርኩ የሚያገኙኝ ከወራት በኋላ ነበር። ስለዚህም ባለቤቱ «አሁን ዝም ብለን ወይን ጠጅን ጠጣ፤ ወንድም ኒ ሊመጣ ምክር እንጠይቀዋለን» አለችው። ይሁንና ሰውየው አሁንም ልቡ እርፎ እግዚአብሔርን ስለ ማዕዱ ማመስገን አልቻልም። መጨረሻ ላይ «ከጠረጴዛው ላይ አንሺልኝ» ሲላት እንደ ታዘዘችው ወይኑን አነሳች። ከዚያ በኋላ አብረው ምስጋና አደረሱ።

ከዚያ ሰውየው ወደ ሻንጋይን ሲመጣ ይህን ታሪክ ነገረች። ቀጠለናም «ወንድም ኒ በውስጤ የሚገዛው መንፈስ ቅዱስ የወይን ጠጁን እንድጠጣ አልፈቀደም» አለች። እኔም «በጣም ጥሩ፤ ወንድም ሁልጊዜ እርሱን ማዳመጥ ጥበብ ነው አልኩት»

ብዙዎቻችን ክርስቶስ ሕይወታችን እንደ ሆነ እናውቃለን። የእግዚአብሔር መንፈስ በእኛ እንደሚያድርም እናምናለን። ይሁንና ይህ እውነታ በሕይወታችን ሊኖረው የሚገባውን ያህል ኃይል ሲኖረው አይታይም። ጥያቄው እንደ ሕያው አካልና ገዥ እንቆጥረዋለን ወይ የሚል ነው።